

ရွှေဒဿာတေး

BURMESE
CLASSIC

မယ်ခိုင်

ဝ ကံ ပါ ထဲ မှ အ လ င်း ဧ ရ ခ င်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၃၊ ဇန်နဝါရီ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဇာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအာဖ်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်

၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၀၉၅.၀၃

ဝက်ပါထဲမှ အလင်းရောင် / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဇာပေ : ၂၀၁၂ ။

၃၃၀ - စာ ၁၂.၃ x ၁၀ စင်တီ ။

(၁) ဝက်ပါထဲမှ အလင်းရောင်

ပုခက်ထဲမှာတော့ အုတ်...

မူကြိုမှာတော့ သိချင်း

တက္ကသိုလ်မှာတော့ အီးစီ

စစ်မြေပြင်မှာတော့ သူရဲကောင်း

ဇာတ်လမ်းထဲမှာတော့ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ပြီး

ကဗျာထဲမှာတော့ ပုဒ်ဖြတ်လေးအဆင့်နဲ့

ငါက....

ညဆိုလည်း မှောင်မှန်းမသိ

နေဆိုလည်း လင်းမှန်းမသိဘဲနဲ့

ဘဝကို ကျဉ်းမြောင်းတဲ့

ဘောင်လေးထဲမှာသာ

အကျဉ်းချထားခဲ့သူရယ်ဝါ....။

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

ညမှောင်မှောင်တွင် လူတစ်ယောက်က ခြေသံလုံလုံနှင့် တိတ်တဆိတ်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့အိမ်ကြီးနား ချဉ်းကပ်လာ ခဲ့ပါသည်။ ရဲတိုက်သဏ္ဌာန် ခမ်းနားတဲ့ထိုအိမ်ကြီးမှာ ညအမှောင် ထုအောက်တွင် လျှပ်စစ်မီးရောင်ကြောင့် ထည်ဝါပြီး ကျက်သရေ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ထိုလူက မြင့်မားသောပန်းရုံကြီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှအထုပ်ကို ဖြန့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန် တွင် မာန်ဟုန်ပြင်းပြင်း ပြေးလွှားနေကြသည့် အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးမည်းကြီးနှစ်ကောင်က ပြေးလာကြပြီး ထိုလူလက်ထဲမှ အထုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို ဆွဲလုလိုက်ကြပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ခွေးနှစ်ကောင် ဆွဲလု
လိုက်သည့်အထုပ်မှာ အရသာရှိသောအမဲနံ့ကင်းများဖြစ်ပါ၏။

တစ်ရန်ရှင်းသွားပြီမို့ နောက်စည်းတစ်ခုကိုကျော်ရန် သူ
စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ မှန်ပါသည်။ ကြေးနန်းကြီးများနှင့် ဖွဲ့စည်း
ထားသည့် လျှပ်စစ်လွှတ်ထားသောခြံစည်းရိုးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။
ထိုခြံစည်းရိုးရဲ့အမြင့်မှာ ဆယ်ပေဖြစ်၍ ခုန်ကျော်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အနက်ရောင်ကျောပိုးအိတ်ကိုချလိုက်ပြီး ကျော
ပိုးအိတ်ထဲမှပစ္စည်းများစွာထဲမှ လက်ကိုင်ရှည်ပလာယာတစ်ခုကို
ဆွဲထုတ်ကာ သီးသန့်ထည့်လာသောလက်အိတ်ကြီးကို လက်တွင်
စွပ်လိုက်ပြီး ကြေးနန်းကြီးများကို စတင်၍ ကိုက်ဖြတ်ပါတော့
သည်။ လျှပ်စစ်စီးကြောင်းက လင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်ဖြစ်သွားရ
ပေမယ့် သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့ လျင်မြန်ပါးနပ်မှုတို့ကြောင့် အခက်
အခဲမရှိ ကျော်လွန်နိုင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူက ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို
စနစ်တကျပင် ကျောပိုးအိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကို
ပြန်၍ ကျောပေါ်ပိုးပြီးမှ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသောအပေါက်မှ
တစ်ဆင့် ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်နိုင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ငိုက်မြည်းနေသောခြံစောင့်ကြီးကို အလွယ်တကူဖြတ်
ကျော်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် တံခါးတစ်ချပ်မှလွတ်နေခြင်းမရှိတဲ့ ထိုအိမ်ကြီး
ထဲသို့ဝင်ရောက်ဖို့အတွက်တော့ သူ့အနေနှင့် ခက်ခဲလှပါသည်။
သို့သော် မြေအနေအထား၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပြီးတော့ ထိုအိမ်ကြီး
က သူနှင့်ရင်းနှီးနေပြီမို့ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို သူသိကောင်းသိနိုင်
ပေလိမ့်မည်။

ခါးတွင်အခွေလိုက်ပါလာသောကြိုးကို ခါးမှဖြုတ်ကာ
ကြိုးစကို စနစ်တကျပင် ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဖားလျားကျလာသော
ကြိုးစကို ခိုင်မခိုင် သုံးချက်မျှဆောင့်ဆွဲကြည့်ပြီးမှ ကျွမ်းကျင်စွာ
ပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အပေါ်ထပ်သို့ တွယ်တက်လိုက်ရာ နောက်ဆုံး
တွင် လေသာဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားရပါသည်။ လေသာ
ဆောင်မှတစ်ဆင့် မှန်အပြည့်ကာရံထားသော အဆောက်အအုံထဲ
ဝင်ဖို့ ခဲယဉ်းရပြန်ပါ၏။

မှန်ကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လို့လည်း မရ၊ ခွဲပြီးဝင်မယ်ဆိုလျှင်
လည်း များပြားလှတဲ့အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ဂွိခနဲမိသွားမည်ကို
သူ စဉ်းစားမိပေလိမ့်မည်။ သူက ဖားလျားကျနေသောကြိုးကို
စနစ်တကျပင် အေးအေးလူလူသိမ်းကာ ကြိုးခွေကို ခါးတွင်ပြန်

ချိတ်လိုက်ပြီးမှ လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ ကျွန်းကျွန်း ကျင်ကျင်တက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကြွပ်ပြားကို တစ်ထပ်ဆွဲခွာလိုက် တယ်ဆိုသည်နှင့်ပဲ အိမ်ရဲ့မျက်နှာကြက်ကို မြင်တွေ့နေရပါပြီ။

သူက အေးအေးလူလူပင် မျက်နှာကြက်ပေါ် နင်းလိုက် ပြီး မြေသွားသလို ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယိမ်းသွားလိုက် ပါသည်။ မကြာခင်တွင် မျက်နှာကြက်တစ်ခုကို သက်သက်သာ သာ ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်နှင့်ပင် အင်မတန်လုံခြုံလှ ပါချည်ရဲ့ဆိုသော အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ သူရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း များစွာရှိသော ထိုအိမ်ကြီး ထဲတွင် ခန့်ငြားသောနေကားကလည်း ပုံစံတူသုံးစင်းရှိနေတာ က အိမ်ကြီးရဲ့ကျက်သရေကို ဖော်ဆောင်နေရ၏။ သူက လှေ ကားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ သူရောက်ချင် သောနေရာသို့ ရောက်ရမှာလေ။ သို့သော် ထိုလှေကားကို ကျော် ဖြတ်ဖို့တော့ သူ့အတွက် မလွယ်လှပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လှေကားတစ်ဝိုက် လေးဖက်လေးတန် တပ်ဆင်ထားသော စီစီ တီတီကင်မရာများကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ သူ့ရဲ့ပုံရိပ်သာ စီစီတီတီထဲရောက်သွားခဲ့ပါ

လျှင် သူဟာ ကိုယ်ပျောက်တတ်ထားမှသာ လွတ်နိုင်ပေလိမ့်မည် လေ။ စီစီတီတီထဲ ဝင်မသွားရန်အတွက် ပင်မမီးလိုင်းကို ခေတ္တ မှု ရပ်ဆိုင်းထားမည်ဆိုလျှင်လည်း လူတွေကို သတိပေးရာရောက် သွားမှာကို တွေးမိပါသည်။ လုပ်ငန်းမပြီးသေးခင် မည်သို့သော ပြဿနာမှ မလိုလားတဲ့သူက စီစီတီတီကင်မရာများကို ရှောင်ဖို့ တော့ စိစဉ်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လက်တစ်ကမ်းသာ လိုတော့သည့်နေရာကို တိုက်ရိုက်မသွားတော့ပါဘဲ၊ လှေကား၏နောက်ကွယ်မှ အခန်းထဲ မှတစ်ဆင့် ကျော်ဖြတ်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအခန်းငယ် ၏တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင် ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်မော ကျနေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အိပ်နေသောကလေးငယ်ကို ကျော်လွန်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရေ ချိုးခန်းထဲ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူက ရေချိုးခန်းထဲမှမုန့်ချပ်ကို မလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တိုးလျှိုပေါက်ဖြစ်နေသော အပေါက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ ပါသည်။ သူက ထိုအပေါက်ထဲဝင်ပြီး မုန့်ချပ်ကို နေရာတကျ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြန်ပါသည်။ သူ သက်တောင့်သက်သာပေး

လမ်းလျှောက်ပြီး လာခဲ့ပါ၏။ တစ်မိနစ်မျှလျှောက်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သံဃေတံခါးချပ်ကြီးတစ်ခုကို သွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အရာတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး တံခါးချပ်ဘေးရှိ အဝိုင်းပြားလေးထဲရှိအပေါက်ငယ်ထဲ သွင်းလိုက်ပြီး သူညီမှ ကိုးအထိရှိနေသောခလုတ်ငယ်လေးများထဲမှ နံပါတ်ငါးခုကို ရွေးချယ်နိုင်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ တံခါးချပ်က လျှော့ခနဲပွင့်သွားခဲ့ပါသည်။

သူပြီးလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ သက်တောင့်သက်သာ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ မြင်ကွင်းက ဆန်းလှပါ၏။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးမှလွဲ၍ အရာအားလုံးက ရှင်းလင်းနေခဲ့ပါ၏။ သူက စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး လေးဖက်လေးတန်မှနံရံတွေကို လေ့လာအကဲခတ်ပြီး စားပွဲအောက်သို့ လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်ပါ၏။ ဘုလုံးလုံးခလုတ်လေးတစ်ခုကို စမ်းမိချိန်တွင် သူက နှိပ်ချလိုက်၏။ မကြာခင်မှာမင် သစ်သားနံရံလေးတစ်ခုက ကွဲသွားပြီး အခန်းငယ်လေးတစ်ခု ပေါ်လာပါ၏။ သူက အခန်းငယ်ထဲဝင်လိုက်သည်ဆိုတာနှင့် သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရတာက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော စိန်ထည်များနှင့် ဝင်းဝါနေသောရွှေချောင်းများပင် ဖြစ်ပါ၏။

သူက ကျောပိုးအိတ်ကိုချပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ပေါင်မှန်တစ်ချပ်ကိုထုတ်ကာ စားပြီးမှ ရွှေချောင်းများကို စီစီရီရီပင် ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ကာ စိန်ပွင့်တွေကိုပါ တစ်ပွင့်မကျန် ရှိအိတ်လေးထဲထည့်ပြီး သက်တောင့်သက်သာပင် ထွက်လာတော့ နံရံက အလိုလိုနေရင်း ပြန်လည်စေ့ပိတ်သွားပြန်ပါသည်။

သူက လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာကာ ခြံထဲမှထွက်တော့ ခွေးနှစ်ကောင်က အမဲရိုးတွေ စိတ်ကြိုက်စားပြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါပြီ။ သူပြီးကာ ခွေးများရဲ့စားကျန် အမဲရိုးများကို စနစ်တကျ ယင် ကောက်ယူကာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ပန်းရံသဖွယ် ကာရံထားပြန်တဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးခုန်ကျော်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ လမ်းပြင်သို့ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

လမ်းပေါ်တွင် အသင့်ရပ်ထားသော ဗိုက်တာဘီးအနီရောင်ကြီးပေါ် လွှားခနဲခုန်တက်ပြီး ဆိုင်ကယ်စက်ကို ဗျင်းခနဲနှိုးကာ တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းထွက်သွားတော့ ထိုအိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်စွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂)

မနက်ခင်း၏ရောင်နီစူးစူးကြီး ထွက်ပေါ်မလာသေးခင် နှင်းစက်နှင်းမှုန်တို့က နှုတ်ဆက်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းကျဉ်း လေးအတိုင်း တဝေါဝေါမောင်းနှင်လာခဲ့သော ဖိုက်တာဆိုင်ကယ် အနီရောင်ကြီးသည် ကားရိုဒေါင်သာသာ မြေကပ်အိမ်လေးရှေ့တွင် တုန်ခန်ရပ်လိုက်ပါသည်။

မြဲစည်းရိုးကို ခမ်းခမ်းနားနား ခတ်မထားခဲ့သော ထိုအိမ်လေးမှာ မှန်ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုသာ ပါသည့် အဝါရောင်တစ်ထပ် တိုက်ပုလေးဖြစ်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းနှင်လာသော ထိုလူမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်လိုက်ပြီး သော့ခတ်ထားသောတံခါးချုပ်ကို သော့နှင့်ဖွင့်ကာ တံခါးကိုအပြည့်ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်ကြီးကို

အိမ်ထဲသို့တွန်းတင်ကာ တံခါးချပ်တွေကို လော့ချပ်တံလိုက်ပါသည်။

တံခါးချပ်တွေကိုပိတ်ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အချိုရည်တစ်ဟူးကိုထုတ်ပြီး ဖွင့်ကာ မော့ချရင်းမှ ဇီမုခ်နှင့်တိဗီကိုဖွင့်တော့ ဂင်းနစ်ကမ္ဘာ့စံချိန်တင်ပွဲကြီး လာနေ၍ လူက ဆိုဖာဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်ခြေထောက်တင်ပြီး ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

အတန်ကြာကြည့်ပြီးချိန်မှာတော့ ဝတ်ထားသောသားရေဂျာကင်ကိုချွတ်လိုက်ပါသည်။ သည်တော့မှ အနက်ရောင်ကိုယ်ကပ်တစ်ထပ် ပေါ်လာရ၏။ ထိုအနက်ရောင်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျစ်လစ်ပျံ့ကားနေသော ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးက ဘွားခနဲပေါ်လာရပါ၏။

သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အကြိမ်ငါးဆယ်မျှ ဒိုက်ထိုးပြီး တွဲလောင်းချည်ထားသော လက်ဝှေ့အိတ်ကို လက်သီးအချက်တစ်ရာထိုးကာ၊ ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်ရှိပိတ်စုံကို ငါးကြိမ်ဆက်တိုက် မလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ချွေးတို့က တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့စိုသွားခဲ့ရပါသည်။ ခေတ္တမျှ ဆုံလည်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ

ဝင်ကာ ကြွေလှဲထဲ ဆယ်ငါးမိနစ်မျှ ရေစိမ်ချိုးပြီးချိန်မှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍ နေခဲ့ပါပြီ။

သူက အနက်ရောင်ကိုယ်ကပ်စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ကို တန်းမှဖြုတ်ယူကာ ဝတ်လိုက်ပြီး ဂျင်းပြာရောင်ဘောင်းဘီပွေကို ဝတ်ပြီး ရေစိုနေသောဆံပင်များကို တဘက်နှင့်သုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ရေစိုနေသော တဘက်ကို ဆိုဖာခုံပေါ် ဖြစ်သလိုပစ်တင်လိုက်ပြီး ရှုပ်ပွနေသော ကုတင်နားသို့ တိုးကပ်သွားကာ ကုတင်ကို ဘေးသို့ဆွဲရွှေ့လိုက်ပြီးမှ တစ်ပေခွဲပတ်လည် အကန့်လိုက်ဖြစ်နေသောကြမ်းခင်းကို ဆွဲခွာလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ မှောင်မည်းနေသောမြေအောက်ခန်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပါပြီ။

သူက အပေါက်ဝမှတစ်ဆင့် ခုန်ဝင်လိုက်တော့ ထိုမြေအောက်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားရပါသည်။ သူက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကိုဆွဲယူကာ အပေါက်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်တွင် ပြင်ပအသံတွေ မကြားရတော့လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

သူက ကျောပိုးအိတ်ကိုကိုင်ကာ နံရံမှ သံချောင်းတိုင်

စားပွဲပေါ်မှဦးထုပ်ကို ချိတ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှနံရံကြီးမှာ ဂုန်းခနဲပွင့်သွားခဲ့ရပါသည်။ ပွင့်လာသောနံရံထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သံမဏိဗိရိကြီးများကို ဘွားခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ သူက ဗိရိနံရံရှိ သုညမှကိုးအထိရှိနေသော ခလုတ်များထဲမှ ငါးလုံးကိုနှိပ်လိုက်လျှင် သံမဏိဗိရိတံခါးကြီးမှာ ပွင့်သွားပြီး လင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော အကန့်လိုက်ဖြစ်နေသည့် ရွှေချောင်းများကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

သူက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ရွှေချောင်းများကို တစ်ခုချင်းထုတ်ကာ ဗိရိထဲတွင် အကန့်လိုက်စီရရှိချပြီးမှ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ အံ့ဆွဲထဲတွင် လင်းလက်နေသော စိန်ပွင့်များက ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ရှိနေခဲ့ပါ၏။ သူက ရှုံ့အိတ်ထဲမှစိန်တွေကို အံ့ဆွဲထဲလောင်းထည့်လိုက်ပြီးမှ သံမဏိဗိရိတံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ ဘာပစ္စည်းမှထည့်ထားခြင်းမရှိတဲ့မှန်အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူသွဲ့သွဲ့လေးပြီးကာ ထိုလျှို့ဝှက်အခန်းငယ်လေးထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး သံချောင်းတွင် ချိတ်ထားခဲ့သောဦးထုပ်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်ရာ တံခါးမှာ အလိုလိုနေရင်း ပြန်ပိတ်သွားရပါသည်။

သူက ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် စနစ်တကျတင်ပြီးမှ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

ကွန်ပျူတာရှိခလုတ်အချို့ကိုနှိပ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဇီမုခ်ကို ဆွဲယူကာ ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပါ၏။ သည်တွင် သုံးလက်မပတ်လည်ရှိ တီဗီသုံးလုံးရဲ့အချက်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ သူက မော်နီတာပေါ်ရှိ ခလုတ်နီနီကိုဆက်နှိပ်လိုက်သည်တွင် မော်နီတာတစ်ခုတွင် ဂိုဒေါင်သာသာမျှ သူ့ရဲ့အိမ်က ပေါ်လာပါသည်။ နောက်ထပ် မော်နီတာတစ်ခုတွင် သူ့ရဲ့အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာလမ်းကျဉ်းလေး ပေါ်လာပြီး၊ နောက်ထပ်မော်နီတာတစ်ခုတွင်တော့ သော့ခတ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်နောက်ဖေးပေါက်လေး ပေါ်လာရပါသည်။

ဒီတော့မှ သူက ဇီမုခ်ကိုချကာ ကွန်ပျူတာကို ဆက်ကစားလိုက်သည်တွင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဒလက်လေးတစ်ခုကို လှည့်စေလိုက်ပါသည်။ သူ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် တစ်နာရီမျှထိုင်ပြီးမှ ကွန်ပျူတာကိုပိတ်ကာ မော်နီတာသုံးခုကိုပါပိတ်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် တစ်ပေခွဲပတ်လည် အပေါက်မှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ကြမ်းခင်းကို ပိမိရုံပြန်ပိတ်ကာ ကုတင်ကို မ၊ ရွှေ့လိုက်ပြီး ရှုပ်ပွနေသော ထိုကုတင်

ပေါ်မှာမူ အိပ်ပစ်လိုက်ပါ၏။

မအိပ်တာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့မျက်လုံးက မှေးစင်း
စပြုလာချိန်မှာတော့ . . .

“တီးတောင်! တီးတောင်!”

အိမ်ရှေ့မှ ဘဲလ်မြည်သံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူ အိပ်
နေရာကထပြီး ချောင်းကြည့်ပေါက်မှကြည့်တော့ အမျိုးသမီးကြီး
နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားကြီးသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရာ သူက
တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... ရှိသားပဲ၊ လာသာလာခဲ့ရတာ မောင်တြိဂံ
ရှိမှရှိပါ့မလားလို့၊ ဒါနဲ့ ခရီးကနေ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“မကြာသေးပါဘူးခင်ဗျ၊ ဒါနဲ့”

“ဪ... ဒီလိုကွယံ၊ သီတင်းကျွတ်ရောက်ရင် လမ်း
ထိပ်မှာ စတုဒိသာကျွေးဖို့အတွက် အလှူခံနေတာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူပြုံးကာ . . .

“ခဏနော်”

ဟုဆိုပြီး အိပ်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားပြီးမှ မိချောင်းတံဆိပ်
သားရေခေါက်အိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန် လေးရွက်ကို နှိုက်ယူပြီး

ငွေရောင်ဖလားထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“သာဓုကွယ်၊ သာဓု... သာဓု။ ဘုန်းကြီးလို့ အသက်
ရှည်ပြီး အသက်ရှူတိုင်းလည်း အန္တရာယ်ကင်းပါစေကွယ်”

ထိုဆုပေးကို သူသဘောကျပါသည်။

“မောင်တြိဂံ ဒီတစ်ခါခရီးထွက်တာ ခြောက်လလောက်
ပဲ ကြာတယ်နော်”

ဟုဆိုလာသော အဒေါ်ကြီးကို သူက စူးစမ်းသလိုကြည့်
လိုက်ပါ၏။ ထိုစကားလုံးအရ သူသိလိုက်ပါသည်။ သူ့ကို ဒီပတ်
ဝန်းကျင်က သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားနေကြပြီဆိုတာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အလုပ်ရနေလို့ပါ”

“ဘာအလုပ်များလဲကွယ်၊ မောင်တြိဂံရဲ့အလုပ်မှာ နေရာ
လွတ်များရှိရင် ပြောပေးပါဦး။ အိမ်ကသားလည်း အလုပ်လက်မဲ့
ဖြစ်နေရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိရင် ပြောပေးပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့ ခုက မောင်တြိဂံက မန္တလေးမှာလား၊ ရန်ကုန်မှာ
လား”

“ကျွန်တော့်အလုပ်က တိတိကျကျမရှိပါဘူး။ ခရီးထွက်ရတာ

တာ များနေပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ခေတ်ကာလ
မို့ အားလုံးအလုပ်လေးရှိကြမှ လူနေမှုညီမျှတော့မှာပေါ့။ မောင်
ကြိတ်ခွဲအိမ်ကိုတော့ ကပ္ပိယကြီး တစ်ပတ်တစ်ခါလာကြည့်ပေးပါ
တယ်ကွယ်။ ကံကဲ... ခရီးပမ်းနေရောမယ်၊ နားဦး၊ အဒေါ်တို့
လည်း သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုလူတစ်ယောက် ထွက်သွားပြီးတော့မှ သူက
တံခါးချပ်ကို သေသေချာချာပြန်ပိတ်ကာ ကုတင်ပေါ် ပြန်လှဲချ
လိုက်ပါသည်။ မကြာခင်တွင် မျက်လုံးများက မှေးစင်းလာရပြီး
ခဏတွင်းမှာ အိပ်ပျော်သွားရပေမယ့် အမြဲသတိနှင့်အသိတို့ ရှိ
နေသည့် သူ့ရဲ့အိပ်စက်ခြင်းက တံခါးရွက်နား ခြေသံတစ်စုံ ကပ်
လာသည်နှင့်ပင် ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာကာ နားစွင့်မိလျက်သားဖြစ်
နေရပါသည်။

ထိုခြေသံကို သူကောင်းကောင်းအလွတ်ရနေခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် လဲလျောင်းနေရာမှ ရုတ်ချည်းထရပ်ကာ အိမ်ရှေ့
တံခါးချပ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ ငုတ်တုပ်ကြီးထိုင်နေသော အသက်
ခုနစ်ဆယ်ခန့်အဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! အဘ”

ဟု သူကဆိုတော့ အဘိုးကြီးက သူ့ကိုမော့ကြည့်လာ
ပါ၏။

“မင်းပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာ”

“အိမ်ထဲဝင်လေ အဘ”

“အိမ်ကရော ဘာများထူးခြားမှာမို့လဲ။ မင်းရဲ့မျက်နှာ
တွေပြီးပြီဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ”

“ဟင်! ပြန်တော့မလို့လား”

ဟု သူက တောင်ငှေးလေးကိုထောက်ကာ ထနေသော
အဘိုးအိုကိုဆိုလျှင်...

“မင်း ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ရှိနေတာ မြင်နေရပြီပဲ”

“ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပါမယ်”

“နားပါ။ မင်းလည်း ခရီးပမ်းနေရောမယ်”

ဟုဆိုကာ အဘိုးအိုက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် သူ့ကို
ဘာမှမပြောဘဲ ထပြန်သွားသည်တွင် သူက...

“အဘ ကျွန်တော့်ကိုဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား”

“လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နဲ့တီးကြတာပါ။ စိတ်

ကလေးတစ်ခုနဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်ကြရတာပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို တောင် ကိုယ်တိုင်မထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့လူဆိုတဲ့သတ္တဝါက တခြား ဘယ်သူ့ရဲ့စိတ်ကို စေခိုင်းလို့ရနိုင်ဦးမှာလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားသွားရပါသည်။ ထွက်ခွာသွားသော အဘိုးအိုကိုကြည့်ပြီး မျက်ခမ်းစမ်းစွာ မျက်ရည်စက်တို့ က တင်ကျန်လာရပါသည်။ မျက်ရည်များက စီးမကျလာခင်မှာ မသိမသာဖယ်ရှားပြီးချိန်မှာတော့ သူ၏အိမ်နားသို့ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်က ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဟင်! ကပ္ပိယကြီး ပြန်သွားပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဘုရားဝင်းထဲကိုပဲ လိုက်သွားရမှာပဲ။ ကပ္ပိယကြီးက ချောင်းဆိုးနေတယ်လေ။ ဒီမှာ ဆေးမြစ်ပြုတ်ရည် လေး ပေးမလို့ဟာကို။”

ဟုပြောလည်းပြောကာ ထွက်သွားသောအမျိုးသမီးကြီး ကို သူက ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိုင်းပိုင်းနေတာအမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကတစ်ပေါ်မှာမှာ ငွေကြေးထိုင်ပြီး ဘတ်စကက်သားလုံးကို ဆော့

နေမိပါသည်။ ကြာရှည်စွာ ဘောလုံးကို ကစားနေပြီးမှ နံရံရှိ အကွင်းထဲသို့ ပစ်သွင်းကာ အသွားနှစ်လက်မရှိတဲ့ခားမြောင်သုံး ချောင်းကို စားပွဲပေါ်မှလှမ်းယူပြီး သုံးချောင်းစလုံး ဆက်တိုက် ပေါက်ပစ်လိုက်တော့ သစ်သားပုံလှုပ်ကြီးရဲ့ခေါင်းမှာ တစ်ချောင်း၊ လည်ပင်းမှာ တစ်ချောင်း၊ ဗိုက်မှာ တစ်ချောင်း တန်းလန်းစိုက် သွားရပါသည်။ ထိုခားသုံးချောင်းကို ပြန်ဆွဲနှုတ်ကာ စားပွဲအောက် ရှိ အံဆွဲထဲထည့်ပြီး သားရေဂျာကင်အညိုရောင်ကြီးကို ဆွဲဝတ် ၍ သားရေလက်အိတ်အပြတ်ကိုဝတ်ဆင်ကာ နေကာမျက်မှန်တပ် ပြီး လက်စွဲတော် ဗိုက်တာဘီးကြီးနှင့် မြို့ထဲသို့ခြေဆန်ရန် ထွက် လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

ရေချမ်းအိုးဆိုသည့်နေရာမှ ပြင်ဦးလွင်မြို့လယ်သို့ ဆယ် မိနစ်မျှ မောင်းလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ သူစားနေကျ ထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပါ၏။ သူက ထမင်းနှင့်ဟင်းကိုမှာကာ ဂျာနယ်တစ် စောင် ကောက်ဖတ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင် လူတွေရဲ့ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ အရေးတော်ပုံကို မြင်နေရပါပြီ။

သူက နှစ်မျက်နှာမျှဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ထွားထွားကျိုင်း ကျိုင်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်က ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လာပြီး သူနှင့်ကျော

ချင်းကပ်လျက် စားပွဲပိုင်းတွင် နေရာယူကာ ဟင်းနှင့်ထမင်းများ ကို မှာယူနေကြပါသည်။ ထိုလူတွေ စားစရာမှာနေချိန်တွင် သူ့ ထံသို့ ထမင်းနှင့်ဟင်းများချလာ၍ သူက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုကိုင် ကာ စတင်စားသောက်ချိန်တွင်...

“ခြေရာလက်ရာရာ မကျန်ခဲ့ဘူးလား”

ဟူသော အဆုံးမရှိအစမရှိတဲ့စကားလုံးကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရပါ၏။

“တော်တော်ကို တော်တဲ့သူနဲ့ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမရဘူး၊ ဒီလောက်အစောင့် အကြပ်တွေနဲ့ လုံခြုံရေးအပြည့်ရှိတဲ့အိမ်မှာ သူနိုးဝင်တာမသိဘူး ဆိုတော့ ထူးဆန်းနေတယ်။ ဒါကို သတင်းရေးချင်ပေမယ့် ထိ ကျတာ ဘာမှမရှိလို့ ချင့်ချိန်နေရတယ်။ ရဲတွေကတော့ ခြေချင်း လိမ်နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း စနည်းနာနေတယ်။ သေချာ ရင်တော့ ရေးမယ်ဗျ။ ဒါ သတင်းထူးပဲ။ မန္တလေးရဲ့ အထင်ကရ သူဌေးအိမ်မှာမှ ဒီလိုအမှုမျိုးဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့”

ဟူသောတစ်ဖက်ပိုင်းမှ စကားသံတို့ကို သူ အာရုံစိုက် နေမိပါသည်။

“ဒီပုံစံနဲ့အလားတူပဲဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလကလည်း တောင် ကြီးမှာ အဲဒီလိုကွေ့စမ်းမျိုး ရှိခဲ့တယ်။ သိပ်ချမ်းသာတာဗျာ၊ ရွှေ ချောင်းတွေနဲ့ စိန်ထည်တွေ တော်တော်ပါသွားတယ်တဲ့ဗျ။ ထူး ဆန်းတာက ငွေသားလုံးဝယူသွားခြင်းမရှိတာဘဲ”

“တစ်ပုံစံတည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ မြစ်ကြီးနားက သူဌေးကြီးလောင်းကျယ်အိမ်မှာ လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်သေးတယ်တဲ့။ ရွှေနဲ့တန်ဖိုးကြီးကျောက် တွေ အကုန်ယူသွားပြီး ငွေသားတော့ တစ်ပြားမှယူမသွားဘူးဆို ပဲဗျ”

“အင်း... ဒီပုံစံအတိုင်းသာဆိုရင် သူနိုးက တစ်ယောက် တည်းများ ဖြစ်နေမလားဘဲ”

“အဖွဲ့လိုက်ဖြစ်မယ်ဗျ၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဒီလို အိမ်မျိုးတွေထဲဝင်ဖို့ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဆန်းတာက ဒီသူဌေးတွေက အပြင်ကိုသတင်းမလွှင့် တာဘဲ”

“ဘယ်လွှင့်မလဲဗျ၊ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်တယ် လေ”

“ဒါ ကျွန်တော်တို့မိဒီယာသမားတွေအတွက် အကွက်ပဲ။ သေသေချာချာစုံစမ်းပြီး ရေးသားနိုင်ရင် ရွှေပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီအမှုသုံးခုစလုံးက အချိန်ကွာဟချက်ရှိနေတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သတင်းဆက်ဆံဆန်းဆန်းလေး ရေးချင်တာနဲ့အတော်ပဲ။ သေမှုသတ်မှုနဲ့ ခိုးမှုသေးသေးလေးတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ပြောနေ ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ပေါင်းပြီး ဒီအမှုကိုစုံစမ်းကြရအောင်။ ဒါနဲ့ အဲဒီခိုးမှုကို ရဲတွေလိုက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ရဲတွေ ခြေရာချင်းထပ်နေတာပဲ။ ရဲတွေကို သိပ်မကြောက်ရပေမယ့် အလွတ်စုံထောက် ဂရမ်မီကိုတော့ ဒီသူခိုးသတ်ထားရလိမ့်မယ်”

“ဪ... ဒီအမှုကို ဂရမ်မီက လိုက်နေတာလား”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူဌေးက သီးသန့်ငှားထားတယ်ထင်တယ်”

“ဟွန်း! ကြည့်ကောင်းဦးမှာပဲ။ ဂရမ်မီလိုက်တဲ့အမှုတိုင်း မပေါ်ဘူးဆိုတာ ရှိကိုမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က ဂရမ်မီကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“သူခိုးက ခေပ်မရဘူးဗျ၊ အင်း... ကြည့်ကောင်းဦးမယ့်ပွဲပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်များ ခိုးနိုင်သလဲမသိဘူး။ ညဆို ခြံစည်းရိုးမှာ လျှပ်စစ်လွှတ်ထားတာတဲ့ဗျ”

“နေ့ခင်းကတည်းက အိမ်ထဲဝင်ပုန်းနေတာလားမှမသိတာ။ အိမ်က အဆောင်အခန်းတွေကလည်း များပါတာနဲ့”

“အတွင်းလူမပါလို့တော့ မဖြစ်တာအမှန်ပဲ”

“ဥယျာဉ်မျိုးအဘိုးကြီးတော့ ရုတ်တရက်အလုပ်မဆင်းတော့ဘူးဆိုပဲ”

“အဲဒီအဘိုးကြီးကိုပဲ ဖစ်မှတ်ထားနေကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျားမသိသေးဘူးထင်တယ်၊ အဲဒီအဘိုးကြီးက သေသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီတဲ့ဗျ”

“ဟေ!”

“သေချာပါတယ်၊ ဒါသူ့ရဲ့လှည့်ကွက်ပဲ”

“ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီအမှုကို လိုက်မိတော့မယ်”

ဟူသော တစ်ဖက်စားပွဲဝိုင်းမှ အသံတွေကို နားထောင်ရင်း စားနေမိရာ ဗိုက်ပြည့်လာ၍ ထရပ်ပြီး ကောင်တာတွင် ဗိုက်ဆံရှင်းကာ လက်ဆောင်ပေးသောကုတ်ဘူးကို နှစ်ကျိုက်မျှ မော့ချပြီး ဆယ်ပေမျှကွာဝေးသောအမှိုက်ပုံးကြီးထဲသို့ ပစ်ထည့်၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ် လွှားခနဲတက်ပြီး စက်နှိုးကာ ဂီယာထည့်၊ လီဗာတင်ပြီး ကလပ်ကိုဆောင့်ဆွဲကာ ဂီယာကို သုံးချက်ဆက်တိုက် နင်းချလိုက်ပါသည်။

သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာပင် သူ့ရဲ့ဂီဒေါင်သာသာ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီးမှ အံဆွဲကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အံဆွဲထဲရှိစားများစွာကို ဆွဲယူ၍ လူပုံသဏ္ဌာန်သစ်သားရုပ်သို့ အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ပေါက်နေမိပါသည်။

အံဆွဲထဲမှစားတွေ ကုန်ချိန်မှာတော့ ထိုသစ်သားရုပ်လေးတွင် စားချက်ပေါင်းများစွာတို့ ရောက်ရှိကုန်ရပါသည်။ သူက ထိုစားများကို ဆွဲနှုတ်ရင်း...

“ဂရုမိမိ၊ မင်းက မြွေဟောက်လား၊ ရေမြွေလား။ မင်းက ဘာမြွေလဲဆိုတာ ငါသိရတော့မှာပေါ့။ ဒါမှ ငါက မြွေပါလုပ်လို့ရမှာလေ”

ဟုဆိုပြီး လျှို့ဝှက်စွာ သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူ့ရဲ့နက်မှောင်စူးရှတဲ့မျက်လုံးတစ်စုံက တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သက်သေပြနေရပါ၏။

အခန်း (၃)

ဗိုလ်ချုပ်ရွာဟု အများက ခေါ်နေကြသည့် မန္တလေးမြို့ ရှိ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုတွင် ခမ်းနား ထည်ဝါလှသည့် တိုက်တာ အဆောက်အဦးများနှင့် ခြံကျယ်ကြီးများ ရှိကြ၏။ ထိုအထဲတွင် တစ်မူထူးပြီး ခန့်ငြားနေသော ရဲတိုက်သတ္တန်အဆောက်အဦး ရှိရာ ခြံကျယ်ကြီးကို လူအများက အထူးသတိပြုမိကြပေလိမ့် မည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်သွယ်တန်းနေသော ထိုအိမ်ကြီးကို ခြံစည်း ရိုးနှစ်ထပ်နှင့် ကာရံထား၍ ထိုအိမ်ထဲသို့ဝင်မည်ဆိုလျှင် တံခါး နှစ်ခုကိုကျော်ဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပထမတံခါးမှာ လှုပ်သောပန်း

ရုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး ထိုတံခါးနှင့် ပေနစ်ဆယ်မျှအကွာတွင် ကြေးနန်း
မျှင်သမျှ သေးကွေးသောသတ္တုကြိုးလေးများနှင့် ပြုလုပ်ထား
သော ပင်မတံခါးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရပေလိမ့်မည်။

ထိုတံခါးနှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ထိုအိမ်ကြီး
ရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့ အိမ်ရှင်၏ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို ထင်ဟပ်စေရပါ
သည်။ ပြီးတော့ ဒီလောက်ထိ လုံခြုံရေးပြင်ထားတဲ့ အိမ်ထဲ၌
တန်ဖိုးရှိပစ္စည်းများ ရှိနေမယ်ဆိုတာ လူကြီးမဆိုထားနဲ့ ကလေး
တွေပင် တွေးကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်အတွက် ဆလွန်းကားအဖြူရောင်
လေးသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေရပါ၏။ အကြောင်းမှာ
အမေးအမြန်းထူလွန်းသည့်ခြံစောင့်များကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ ကား
မောင်းလာသူမှာ မေးသမျှကိုဖြေနေပေမယ့် လျှို့ဝှက်သောအပြုံး
တစ်ခုကိုလည်း ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ထိုတံခါးရွက်နှစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးချိန်မှာတော့ ကား
အဖြူလေးက ခြံထဲရောက်သွားပြီး ကားကို ဖြစ်သလိုထိုးဆိုက်
လိုက်ရာ ဝတ်စုံအပြာရောင်ဝတ်ထားသူက ပြေးထွက်လာ၍ ကား
သော့ကိုပစ်ပေးပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် အိမ်ကြီးရှင်

သူဌေးမင်းကို ညဉ့်ခန်း၌ အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုမြင်တော့ လက်ထဲမှသတင်းစာကို
စားပွဲပေါ်တင်ကာ

“ထိုင်ပါ အမှုလိုက်ကြီး”

“ကျွန်တော့်ကို တကူးတကဖိတ်တဲ့အကြောင်းက”

“ထွေထွေထူးထူးရှင်းပြဖို့တော့ မလိုတော့ဘူးထင်ပါ
တယ်။ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီသူခိုးကို ဖမ်းပေးပါ”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက်ထိကြီး မယုံကြည်ပါနဲ့။
ဌာနဆိုင်ရာက အုပ်စုဖွဲ့လိုက်နေတာတောင် ကွင်းဆက်တွေ လွဲ
ချော်နေရတာ”

“ဒါကြောင့် ကိုယ် ခင်ဗျားကို သီးသန့်ငှားချင်တာပါ”

“ကျွန်တော်က ဥပဒေဘောင်တွင်းကပဲ လုပ်မှာပါ”

“ရဲအရာရှိကိုမင်းဇော်က ခင်ဗျားလုပ်နိုင်မယ်လို့ ပြော
ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်က ပစ္စည်းတွေ တော်တော်ပါသွားတယ်။
သူ့ကိုဖမ်းပေးပါ။ မနစ်နာစေရအောင် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေး

ပါပယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောလာတာ ဒီကသူဌေးမင်းနဲ့ရော ဆို သုံးယောက်ရှိသွားပြီ”

“သုံးယောက်!”

“သူဌေးမင်းလည်း သိမှာပါ။ မြစ်ကြီးနားက ကျောက် စိမ်းသူဌေးကြီးလောင်းကျယ်၊ တောင်ကြီးက ကျောင်တွင်းသူဌေး အောင်ဘ၊ ခုတော့ ဒီကသူဌေး၊ အပ်တဲ့အမူတွေကလည်း ခိုးမှု ချည်းပါပဲ။ အာမမခံခဲ့ပေမယ့် ဒီအမူတွေကို ကျွန်တော်လက်ခံ ခဲ့တယ်။ ကဲ... ဒီကသူဌေးရဲ့ပစ္စည်းထားရာအခန်းကို ကြည့်ကြ တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူဌေးမင်းနှင့်အတူ သူထွက်လာခဲ့စဉ်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိလိုက်ပါ၏။ ပြောင်ချောနေသော ကြွေ ပြားကြီးများကို နံရံတွင်အပြည့်ကပ်ထားပြီး ကျောက်ပြားများကို ကြမ်းခင်းလုပ်ထား၍ အိမ်က သိပ်ကိုခမ်းနားနေခဲ့ပါသည်။ ထို ခမ်းနားမှုကို ကြီးမားကျယ်ပြန့်သောလှေကားကြီးသုံးစင်းက ပိုပြီး ထည့်ဝါစေရပါ၏။ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလိုဖြစ်နေသော အိမ်ကြီး ၏ အသွင်အပြင်မှာ လှစ်ဟာမှုတစ်ခုကို သူတွေ့မိပါသည်။ ဒါက

တော့ နံရံမှာကပ်ထားသောကြွေပြားပန်းချီများပဲဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်ထိအိမ်ရှင်သူဌေးက လှေကားသုံးခုအနက် တစ်ခု နား ဖြတ်ကျော်ဖို့ပြင်စဉ်တွင် သူသတိထားမိလိုက်တာက စိစိတိ ဇွဲကင်မရာများပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကင်မရာများနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တံခါးချပ်တစ်ခုကို သူတွေ့ရ၍...

“ဟိုတံခါးချပ်က အိပ်ခန်းလား၊ အိပ်ပြင်ထွက်တဲ့တံခါး လား”

“သားလတ် အိပ်တဲ့အခန်းပါ”

“သားလတ် ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ”

သူဌေးမင်းက သမန်ကာလှုံကာပြောပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ ဆက်စပ်မှုတစ်ခုကို တွေးနေမိပါ၏။ သူတို့က ထိုလှေကားကို ဖြတ်ကျော်ပြီး လှေကားနောက်ကွယ်မှ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက် ပါသည်။ တံခါးရွက်က သံမဏိအမျိုးအစားမို့ သူသိလိုက်ပါ၏။ အထူးခန်းဆိုတာကိုပေါ့။

သူက တံခါးရွက်ကိုကြည့်ပြီးချိန်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို အကဲခတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘယ်အရာကို

မှ မတွေ့ရပါချေ။

သူဌေးမင်းက တစ်ခုခုလုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ တံခါးချက်က လျှော့ခနဲပွင့်သွားရပါသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးမှလွဲ၍ အခြား ဘာကိုမှမမြင်တွေ့ရပါချေ။ သို့သော် သူတွေးမိပါ။ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

သူ့အာရုံထဲ စားပွဲတစ်လုံးက ထင်းခနဲပေါ်လာရပါ၏။

“ဘာမှရှိနေပုံမပေါက်တော့ လျှို့ဝှက်ချက်က စားပွဲခုံ မှာထင်တယ်”

ဟု သူက ပြောတော့ သူဌေးမင်းက သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်ပါ၏။

“ဘာမှအံ့သြစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်သာ သူ့ခိုးဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲလုပ်မှာပဲ။ တံခါးခွက်တွေအားလုံးကို ကျွန်းနဲ့ကနုတ်ဘောင်တွေ ဆင်ထားပြီး ဒီအခန်းတစ်ခုမှ သံမဏိတံခါးချက်၊ ပြီးတော့ လှေကားတစ်စုံကို များပြားလှတဲ့ကင်မရာတွေ၊ ဒီအခန်းမှာ တန်ဖိုးကြီးတစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ လူတိုင်းတွေးမိမှာပဲ။ အဲဒီလိုအခန်းထဲမှာ ဘာမိရှိ ဘာအသုံးအဆောင်မှမထားမှတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိတာ အမှန်ပဲလေ။ ကျွန်တော့်အထင် မလွဲဘူးဆိုရင်

စားပွဲမှာဖြစ်ရမယ်”

“ဒါကြောင့် ရဲအရာရှိက ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ ညွှန်းလိုက်တာကိုး။ ကဲ... ခင်ဗျားခန့်မှန်းပါဦး။ ခင်ဗျားရဲ့ခန့်မှန်းချက်တွေက တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်လို့လည်း ညွှန်းထားသေးတယ်ဗျ”

“ကင်မရာထဲမှာ အချိန်ရပ်သွားခြင်းမရှိသလို ခြားသွားခြင်းလည်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် အပြင်က ကြားခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပိုတွေးရခက်တယ်”

“ဒီနေရာကိုရောက်ချင်ရင် ကင်မရာရေကို ဖြတ်ကိုဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ကင်မရာထဲ ပုံရိပ်မပေါ်မှတော့ သူက ကင်မရာကို ရှောင်သွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကင်မရာကိုရှောင်တယ်!”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီအိမ်ကြီးကို သူဌေးမင်းတို့ထက် ပိုကျွမ်းကျင်နေလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ဒီအိမ်ဆောက်ခဲ့တဲ့လူတွေ ဖြစ်နိုင်မလား”

“ရဲဖက်က အားလုံးလိုက်ပြီးနေပြီမဟုတ်လား။ သက်ဆိုင်တဲ့လူတွေအားလုံးလည်း အချုပ်ထဲရောက်ကုန်ပြီ။ ခင်ဗျား

ကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီလူတွေကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ သူတို့ သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒီစကားကို ဘာသက်သေနဲ့ပြောမှာလဲ”

“သူဌေးမင်းတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေတာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီလို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီအိမ်ကိုဆောက်ခဲ့တဲ့လူတွေဆို ဒီလောက်အချိန်ဆွဲနေပါ့မလား။ ပြီးတော့ အချုပ်ထဲရောက်နေတဲ့ အိမ်ဝန်ထမ်းတွေက အနည်းဆုံး နှစ်နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးတဲ့လူတွေပါ။ ပြီးတော့ နံနံအအ အရိုးခံတွေ။ ဒီခလုတ်တွေကို မသိတဲ့လူတွေပါ။ ခုဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်လေ၊ အိုင်တီပစ္စည်းတွေကို ကောင်းကောင်းကိုင်တွယ်နိုင်သူမို့ ဒီလိုပီပီရိုရိုလုပ်သွားနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဆို သူခိုးက ဒီအိမ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်မလဲ”

“ဒါကို လောလောဆယ် ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး။ ကဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သားလတ်ရဲ့အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု သူက ဆိုတော့ သူဌေးမင်းက သူ့ကို အံ့အားသင့်

သလို ကြည့်လာပါသည်။ သို့သော် လောဘများတဲ့လူမို့ ပစ္စည်းတွေပြန်ရဖို့ကိုသာ တွေးနေ၍ သူ့ကိုအဟန့်အတားမပြုဘဲ သားလတ်ရဲ့အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူက ကုတင်ဘေးရှိနံရံကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး...

“ဒီနံရံရဲ့တစ်ဖက်မှာ ဘာရှိသလဲ”

“ပစ္စည်းဟောင်းအခန်း”

“ဒီဘက်မှာရော”

ဟု အခြားတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပုတ်ပြတော့...

“ဒါက အပြင်ဘက်ပါ”

ဟုဖြေတော့ သူ့မှာ တခြားဘာမှပြောစရာမလိုတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ရေချိုးခန်းနံရံကိုပုတ်ပြကာ...

“ဒီနံရံရဲ့တစ်ဖက်မှာရော”

“စာကြည့်ခန်း”

“စာကြည့်ခန်းက ထွက်ရင်ရော”

“လှေကားနောက်ဘက်က စကြ”

သူလိုချင်သောအဖြေကို ရသွားပြီမို့ သူက နံရံမကြွေဟု ကြီးတွေကို လက်နှင့်ထုကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ထူးခြားမလား

၍ နောက်ဆုံးတွင် ဘေစင်ကို ဆွဲမည်။ သို့သော် မရ၍ မှန်ချပ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်တွင် ကလစ်ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကွာကျလာ၍ သူက မှန်ပြားနောက်မှ ကြွေပြားကို လက်ဖြင့်ပင့်လိုက်ရာ ကြွေပြားက ပါလာခဲ့ပြီး နံရံမှာ ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားရပါသည်။

သူက ပွင့်သွားသောအပေါက်ကြီးထဲ ခေါင်းလျှိုကာ ဝင်ကြည့်နေပေမယ့် သူ့လုပ်ရပ်တွေကို အိမ်ကြီးရှင်သူဌေးမင်းက တအံ့တဩနှင့်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“စာကြည့်ခန်းအပြင်ဘက်မှာ ကင်မရာတပ်ထားသေးလား”

“မရှိပါဘူး”

“သူခိုးက တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားသွားတာပဲ”

ဟု သူက သုံးသပ်လိုက်သည်တွင်...

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အိမ်က လုံခြုံရေးကောင်းတယ်လေ”

“မကောင်းလို့ပဲ ပါသွားပြီမဟုတ်လား။ ထပ်ပြီးမဖြစ်နိုင်တာ ပြောရဦးမယ်။ သူခိုးက အပေါ်ထပ်ကနေ ဖောက်ဝင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာ!”

“မှန်တစ်ထပ်၊ သစ်သားတံခါးတစ်ထပ်၊ သံတိုင်တစ်ထပ် ကာထားတဲ့ ဒီအောက်ထပ်နဲ့စာရင် အပေါ်ထပ်က ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်”

“ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“သူဌေးမင်းသာ သူခိုးဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ပါ။ ဒါဆို အဖြေရှင်းပါပြီ။ ထပ်ပြီးပြောပါမယ်။ အချုပ်ခန်းထဲက အပြစ်မဲ့သူတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ သူခိုးမဟုတ်မှန်း သူဌေးမင်းလည်း သိနေပါပြီ”

“ကြံရာပါဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ငါးမျှားချင်ရင် ငါးစာတော့ ချရမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ဟို အဘိုးကြီးကို ဘုယ်လိုလုပ် ဥယျာဉ်မှူး ခန့်ဖြစ်သွားတာလဲ”

“အသက်ကြီးပေမယ့် သွက်သွက်လက်လက်ရှိတယ်။

လက်ဆုပ်ရုံလို့ စိုက်တဲ့ပန်းတိုင်း ပွင့်တယ်။ ဒါကြောင့် သားလတ်က စွဲလန်းခဲ့တာပေါ့။

“အဲဒီမှတ်ပုံတင်ထဲကလူက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကတည်းက ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာ သူဌေးမင်း သိပြီးရောပေါ့။”

“ကျုပ်လည်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရဖို့ပဲ တွေးတော့တာပါ။”

“ပြန်ရမရတော့ မသေချာပေမယ့် ခုချိန်မှာ သူဌေးမင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေက သူခိုးလက်ထဲ ပုံမပျက်ရှိနေဦးမှာပါ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာကနေပဲ သွားတော့မယ်။ နောက်တော့မှ ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ။”

“ကျုပ် သတင်းကောင်းကို စောင့်နေပါ့မယ်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှကို ပြောပါ။”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်။”

ဟုဆိုကာ သူဌေးမင်းဆိုသူကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်တွင် မာန်ဖီနေသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ကားပေါ်တက်ပြီး တွေးဆဆနှင့် မောင်းထွက်

လာပြီးမှ အိမ်ကြီးကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲ သူခိုး ပစ္စည်းခိုးသွားပုံကို မှန်းဆရခက်နေပါ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကူးအသစ်တွေ ရှိနေတတ်သည့် ထနောင်းရာကို သတိရလာမိပြီး ချက်ချင်းပင် ရန်ကုန်သို့ထွက်လာမိပါ၏။

ရှစ်နာရီကျော်လွန်ပြီးချိန်တွင် သူက မြေအောက်ကားပါကင်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီးမှ ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ငါးထပ်ရှိ သူ့ရဲ့အခန်းကျဉ်းလေးဆီသို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ သူက အခန်းထဲရောက်တော့ အိမ်က ပကတိတိတ်ဆိတ်နေ၍ ထနောင်းရာ၏ စတူဒီယိုအခန်းထဲဝင်လာခဲ့ရာ ညီမဖြစ်သူ ထနောင်းရာက စုတ်တံတွေ ဆေးရောင်စိုတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ဟာ... အစ်ကို၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။”

“နင့်ရဲ့ပန်းချီပြပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

“မလောပါနဲ့၊ အမြန်လို အနေးရသတဲ့”

“ဘာပုံဆွဲနေတာလဲ”

“မေတ္တာတရား”

ဟုဖြေတော့ အပြာရောင်တွေ အနီရောင်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ဆွဲလက်စပန်းချီကားကို သူကကြည့်ပြီး

www.burmeseclassic.com

“မေတ္တာတရား ဟုတ်လား၊ ငါတော့ ဘာမှမမြင်ဘူး။ အနီနဲ့အပြာကြား အမဲစက်တွေ ရှုပ်နေတာပဲမြင်တယ်”

“တရားခံမျက်စိနဲ့ မကြည့်နဲ့လေ။ အနုပညာမျက်စိနဲ့ ကြည့်၊ မျက်ရည်ဝဲသွားအောင် ခံစားသွားရမယ်”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ဆွဲပြုတ် စားထားတယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဒီနေ့ ငါပဲ စားဖို့မှူးလုပ်ရတော့မယ် နဲ့တူတယ်”

“အစ်ကိုလက်ရာ ငန်တူးတူးလေး မစားရတာကြာပြီ လေ။ ဪ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကို မန္တလေးသွားမယ်ဆို”

“ခုပဲ ပြန်လာတာလေ”

“ဪ၊ နောက်တစ်နေ့ရောက်သွားပြီလား၊ မြန်လိုက် တာ၊ ဘာထူးခြားသလဲ”

“ကားသိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ဝပ်ရှောင် ပို့ရတော့မယ်။ မနက်ဖြန် မင်းရဲ့ကား ငါခဏသုံးမယ်”

“အကြာကြီးသုံးလည်း ရပါတယ်။ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင် နှမပဲ ရှိတာ။ သူ့ဟာကိုယ်ဟာ ခွဲမနေပါနဲ့။ ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို”

သူဌေးက ခမ်းနားရဲ့လား။ သူခိုးကရော စွမ်းရဲ့လား”

“အခု ငါဗိုက်ဆာနေပြီ။ ခေါက်ဆွဲဖြစ်ဖြစ် စားရင်း ပြော ရအောင်”

ဟုဆိုကာ မောင်နှမနှစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ထွက် လာခဲ့ပြီးမှ သူမက ဂက်စ်အိုးကိုဖွင့်ကာ မီးဖိုပေါ် ပြုတ်အိုးတင် ပြီး အဆင်သင့်စား ခေါက်ဆွဲခြောက်ကို ထည့်ပြုတ်ပြီး ရေခဲ သေတ္တာမှ အသီးအရွက်အချို့ကို ထည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခေါက် ဆွဲပြုတ်တစ်ခွက်က ပြီးနေပါပြီ။

ထိုခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ အစ်ကိုဖြစ် သူရှေ့တွင် ချပေးပြီး...

“အဲဒီအမှုကို လိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလား”

“ချမ်းသာတဲ့လူတွေမို့ မလုပ်ဘူးဆိုပြီး နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခိုးမှုက ကြာလာလေ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာလေပဲ”

“ပြောပါဦး”

“အရင်ဆုံးတော့ အဲဒီလို လက်သံပြောင်တဲ့သူခိုးကို ချီး ကျူးချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျားလိုပုံ ခွေးနှစ်ကောင်၊ ပန်းရုံခြံစည်းရိုး၊ လျှပ်စစ်
လွှတ်တဲ့ နောက်ထပ်ခြံစည်းရိုး၊ ပြီးတော့ ကင်မရာတွေ၊ ပြီးတော့
ဒီလောက်လုံးချောကြီးဖြစ်နေတဲ့တိုက်၊ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာ
ချည်းဘဲ။ ငါတော့ ဒီသူခိုး အိမ်ထဲဝင်တဲ့စွန့်စားခန်းကို တွေ့ရရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဂျိန်းစ်ဘွန်းအက်ရှင်တွေလို နေမှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့၊ အဲဒီသူခိုးက ဂျိန်းစ်ဘွန်းဘဲ”

“ဟင်! တစ်ယောက်တည်း ခိုးတာလား”

“သေချာသလောက်နီးနီးရှိတယ်”

“ပစ္စည်းတွေ တော်တော်ပါသွားသလား”

“အင်း... မြစ်ကြီးနားသူဌေးနဲ့ တောင်ကြီးသူဌေးထက်
အသာပဲရှိမယ်။ အလျော့မရှိနိုင်ဘူး”

“ထူးခြားချက် ဘာတွေလဲ”

“သူခိုးက ရွှေချောင်းနဲ့ ရတနာတွေကလွဲရင် ပိုက်ဆံ
လုံးဝယူမသွားဘူး”

“ရှေ့အမှုနှစ်ခုနဲ့ တူနေတာပဲ”

“ဒီစည်းကမ်းချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီသုံးမှုစလုံး

ဟာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ပထမက မြစ်ကြီးနားမှာနော်”

“အင်း... ပထမခိုးမှုကြီးပဲ”

“ဒုတိယတော့ တောင်ကြီးမှာ”

“အခုတော့ မန္တလေးမှာလေ”

“အင်း... စဉ်းစားစရာပဲ၊ အဲဒီ ခိုးမှုဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ
ထနောင်းရဲ့ပန်းချီပြပွဲလုပ်ချိန်နော်”

“အင်း... ငါတောင် ပြပွဲမလာနိုင်ခဲ့ဘူးလေ”

“သုံးလပဲ အစ်ကို”

“ဟင်”

“ခန့်မှန်းမိတာပါ၊ သုံးလလောက် ခြားမယ်၊ ရက်တွက်
ကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ”

ဟုဆိုကာ သူမက နံရံမှပြကွဒိန်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ရေး
ခြစ်ထားသော အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ခရီးထွက်ရက်များကိုကြည့်လျှင်၊

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သုံးလစီ ခြားနေတယ်”

ဟုဆိုပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ အတန်ကြာငြိမ်သက်
သွားကြပြန်ပါသည်။

၅၀ နိ ဗယ်နိုင်

“အစ်ကိုခန့်မှန်းမိတာ ဘာများရှိသလဲ”

“သူခိုးက စေ့စပ်သေချာသူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ပြီးတော့ အိုင်တီပစ္စည်းတွေကို ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်နိုင်တယ်”

“အင်ဂျင်နီယာပေါ့”

“သိပ်မသေချာဘူး၊ မိတ်ကပ်ဆရာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အဘိုးကြီးဟန်ဆောင်ပြီး အရင်ထောက်လှမ်းခဲ့လို့ပေါ့”

“အဘိုးကြီးဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတော့ သူက လူငယ်
တစ်ယောက်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းပဲ”

“သေချာသလောက်နီးနီး ရှိနေပြီပေါ့”

“အိမ်ပုံက တုံးတိတ်ကြုံဖြစ်နေတယ်။ ဒီလောက် လုံခြုံ
ရေးရှိနေတဲ့တံခါးချပ်တွေကို အထိအခိုက်မရှိ ကျော်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်ဘူး။ အပေါ်ထပ်က တစ်နေရာရာက ကျော်ဝင်တာပဲဖြစ်လိမ့်
မယ်။ ဒီအမြင့်ကိုတက်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားရခက်နေတယ်။ လှေကား
ထောင်တက်တာမဟုတ်မှတော့ ဖျတ်လတ်တဲ့လူငယ်တစ်ယောက်
ပေါ့။ ပြီးတော့ ခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့ဟောင်းသံကို မကြားရဘူးဆိုတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခွေးနှစ်ကောင်နီးပြီးသားလူပေါ့”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို အစ်ကိုနိုင်ဖို့ သိပ်မသေချာတော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“စေ့စပ်သေချာလို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီလိုအိမ်မျိုးတွေကို
ဖောက်ရဲတဲ့သတ္တိကလည်း နည်းပုံမရဘူး။ ပြီးတော့ ရဲတွေက
လည်း ခုထိခြေရာမခံနိုင်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“အစ်ကိုတောင် တိတိကျကျမစဉ်းစားနိုင်သေးမှတော့
တွေးကြည့်လို့ရနေတာပဲလေ”

“အင်း... ဒါကြောင့် တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီးဆီကို ပြေး
လာခဲ့ရတာပေါ့။ ကဲ၊ ဆိုပါဦး၊ ဒီလိုခိုးမှုတွေ ထပ်ပေါ်လာနိုင်သေး
သလား”

“ပေါ်လာနိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီခြောက်လအတွင်းမှာ သုံးမှုဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊
အရင်က ဒီလိုအမှုကြီးမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ ဒါဆို ဒီအရင်အချိန်တွေ
အဲဒီသူခိုးဘာလုပ်နေသလဲ။ စောစောက ထနှောင်းပြောပါတယ်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ

စေ့စပ်သေချာတဲ့လူဆိုတာ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုရေ၊ အခိုးခံရသူ တိုင်းက သိပ်ချမ်းသာပြီး အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့နေတဲ့လူတွေ ချည်းပဲ။ အစ်ကိုမယုံရင် ကြည့်ထား။ နောက်ထပ် သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ် အဖောက်ခံရဦးမယ်”

“ဘယ်မှာဖြစ်နိုင်မလဲ”

“အဲဒါတော့ သေသေချာချာမပြောနိုင်သေးဘူး။ သေချာတာကတော့ အထင်ကရမြို့ကြီးတစ်မြို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံးသူဌေးအိမ်ပဲ”

ဟု ညီမဖြစ်သူကဆိုတော့ သူက စူးစိုက်စွာ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

“သေချာပါတယ်၊ အစ်ကို ဒီအမှုကို သေချာပေါက် လိုက်တော့မယ်မဟုတ်လား”

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာသလိုပဲ”

“အစ်ကို တာဝန်ခံခဲ့သေးသလား”

“တိတိကျကျတော့ မပြောခဲ့ဘူး။ သူဌေးတွေရဲ့အစေအပါးမဖြစ်ချင်လို့ပဲ။ သူတို့ပစ္စည်းရှာပေးချင်လို့မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားလို့သာ လိုက်မှာပါ”

“အစ်ကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရှားမှာလဲ”

“သူဌေးစစ်တမ်း အရင်ကောက်ရမှာပေါ့။ နောက်ထပ် မှတ်တမ်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့အချိန်ကို စောင့်ရမယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ လုံးဝကို သိမ်းစပေါ်လာမှာပဲ”

“သူဌေးစာရင်း ရရင်ရော အစ်ကို ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဒါကိုကြိုတွေးမပူချင်ဘူး။ လိုက်ရင်းနဲ့ လိုက်စရာပေါ်လာမှာပဲ”

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို အိမ်မှာ တခမ်းတနားသိမ်းဆည်းတဲ့သူဌေးမျိုးကိုရှာရင် လမ်းစက ပိုနီးနိုင်လိမ့်မယ်”

ဟူသော ညီမဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် သူပြီးမိသွားပါတယ်။ အပြုံးက အကြတစ်ခုခု ရလိုက်ပုံမျိုးပါ။

နိမိတ်

အခန်း (၄)

“ဟော! စုံထောက်ကြီးပါလား၊ မတွေ့တာတောင် ကြာ
နေပြီနော်”

ဟု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် နာမည်ကျော်သတင်းထောက်နှစ်ဦးရဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကို
ကြားရပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက ဘာမှမဆိုသေးပေမယ့် သူသိ
လိုက်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့စားပွဲခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်ကာ...

“ကျဆိမ့်လေးတစ်ခွက်ကွာ”

ဟု ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းမှာလိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည်တွင် စားပွဲထိုးလေးက သူ့ရှေ့မှစားပွဲကို ပန်းပေါ်မှ တဘက်
ကလေးနှင့်သုတ်ရင်း...

“ကျဆိမ့်ဝမ်း... ဆိမ့်ဆိမ့်လေးဖျို”

ဟုအော်လိုက်ပါသည်။ သူက စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးကို
ကြည့်ပြီး...

“တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို အလဟဿတော့ မဖြုန်း
လောက်ဘူးထင်တယ်။ ကဲ... ဆိုပါဦး၊ ဒီသတင်းမဆိုးတွေရဲ့
ရောက်ရှိလာဖုံကို”

ဟုသူကဆိုတော့ သတင်းထောက်နှစ်ယောက်က သူ့ကို
မချီသွားဖြဲလုပ်ပြပါ၏။

“ဒါကြောင့် စုံထောက်ကြီး နာမည်ကြီးတာကိုးဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း နာမည်ကြီးကြပြီးသားပါဗျာ၊ ဒါ
ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာသတင်းကိုလိုက်နေတယ်ဆိုတာလည်း
ကျွန်ုပ်မှန်းဆမိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့က သတင်းပုန်းကိုမှ ဖော်တတ်
တဲ့လူမျိုးတွေလေ”

“ဒါကြောင့် စုံထောက်ကြီးဂရမ်မီနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ
ပျော်စရာကောင်းတာဗျာ၊ အိပ်ချင်ယောင်မသောင်ဘဲ အပြန်နိုး

ကြားကြားရှိတယ်လေ။ ဒါက နာမည်ကြီးခြင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်
လား”

“ကဲ... ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သတင်းအစအနလေး”

“ဘဲဥအစရှာမရသလိုဗျာ၊ သူဌေးတွေက သူတို့ရဲ့စည်း
စိမ်တွေကို လူအများသိကုန်မှာစိုးတာနဲ့တင် သတင်းတွေ ပိတ်
ထားကြတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် စုံထောက်ကျော်ကြီးကို လာရှာ
တာဗျ”

“ကျွန်ဆီက သတင်းရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားပုံရတယ်”

“မယုံကြည်ရဲပါဘူးဗျာ၊ ခံစစ်ကိုပြင်ဆင်ပြီးမှ အရဲကိုး
ဦး လာခဲ့ရတာပါ။ သတင်းစလေး လုပ်ပါဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘာပြန်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

“ဒါတော့ စုံထောက်ကြီးမိန့်မှ သိရမှာပေါ့ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဒီရန်ကုန်မြို့ပေါ်က သူဌေးတွေ
သမ္မာ အိမ်မှာစည်းတွေ သိမ်းထားတတ်တဲ့သူဌေးတွေရဲ့နာမည်
စာရင်းတွေ ရချင်တယ်”

“ဟာ၊ စုံထောက်ကြီး ဘယ်လိုအရာမျိုးကို တောင်းဆို
သိက်တာလဲဗျာ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကြားထားတဲ့သတင်းက မှန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်လိုကြားထားလို့လဲ”

“များပြားလှစွာသော အဖိုးတန်စိန်တွေနဲ့ ရွှေချောင်းတွေဆို”

သူပြုံးလိုက်ပြီး ဘာများဆက်ပြောလာမလဲဟု ဆက်၍ နားထောင်နေမိပါသည်။

“ဒီလိုကွေ့စမ်းမျိုးက သုံးခုရှိနေပြီ”

သူအံ့သြသွားပါသည်။ သူဌေးတွေက သိုသိုသိပ်သိပ် လိုက်နေကြသော ဒီလိုအမှုကို ဒီလိုသတင်းမဆိုးတွေက သိနေတာ မအံ့သြပေမယ့် မြန်မာပြည်ရဲ့အစွန်အဖျားက အမှုတွေနဲ့ပါ ရောနှောပြီး သုံးမှုကို အတူတူ ဆက်စပ်သိနေခဲ့တာတော့ သူအံ့သြမိပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဒီသတင်းမဆိုးနှစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းတွေကိုလည်း သူအထင်မသေးဝံ့တော့ချေ။ သူသိလိုက်ပါ၏။ ထိုနှစ်ယောက်က သူ့ဘက်က အင်အားဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာကိုပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ... ဒီမန္တလေးအမှုထက်စောတဲ့ သတင်းမျိုးကလည်း ရှိခဲ့တယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ပြောပြီး စုံထောက်ကြီးက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပါပြီဗျာ”

သူထပ်ပြီးအံ့သြရပါ၏။ ထိုသုံးမှုစလုံး၌ သူ ပတ်သက်နေပြီဆိုတာကိုပါ ဒီနှစ်ယောက်က သိနေပုံရလို့ပါ။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်အနောက်ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက နောက်ယောင်ခံလိုက်နေကြတာလဲ”

“မကြာသေးပါဘူး။ ဒီမန္တလေးကအရှုပ် စဖြစ်မှ ဆက်စပ်မိသွားတာပါ။ အဟဲ့... ဟဲ့, စုံထောက်ကြီးက ပစ္စည်းခိုင်ရှင်သူဌေးတွေကို စစ်တမ်းကောက်ချင်မှတော့ ကျွန်တော်တို့ကြားထားတဲ့သတင်းက မှန်နေပြီထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“လွယ်တော့မလွယ်ပေမယ့် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းဦးမျိုးတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုပေးရမယ်နော်”

“ဒါက ခင်ဗျားတို့ရဲ့စီးပွားရေးပါ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ သူဌေးတွေက ဒီသတင်းကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၀ နှစ် မယ်ခိုင်

ဖွက်ထားပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ထည့်ဗျာ”

“ဗျာ!”

“ဗျူဟာတစ်မျိုးပေါ့။ လျှို့ဝှက်တဲ့သူကိုဖော်တဲ့နည်းနဲ့ ထိုးနှက်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ဒီသတင်းက ကျုပ်ဆီက ပေါက်ကြားတာပါလို့ မသိစေချင်ဘူး”

“နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က သတင်းထောက်တွေ ကို ကိစ္စမရှိပေမယ့် စုံထောက်ကြီးအတွက်တော့ မကောင်းပုန်း သိပါတယ်။ နားလည်မှုနဲ့ လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ စုံထောက်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးလည်း မထိခိုက်ဘူးပေါ့”

“ဒီအမှုကို ကျုပ်က ငွေလိုချင်လို့လိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်တာပဲ”

“စိတ်ဝင်စားလို့ ဟုတ်လား။ ရှင်းပြပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းသိလာမှာပါ။ ခုတော့ သူ့နားက သိပ်တော်ပြီး ပိရီသေချာတဲ့လူတော်တစ်ယောက် ဆိုတာပဲ မှတ်ထားပါ”

“သူ့ကိုမိနိုင်မလား”

“အာမ မခံနိုင်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီဗျာ။ ဆိုပါဦး... ဘာကြောင့် အာမ မခံနိုင်တာလဲ”

“သူ့နားက တော်လို့လို့ပြောပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကိုပြော ချင်တယ်”

“ပြောပါ”

“ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိရင် ကျုပ်ကိုပြောပြကြပါ”

“သေချာပေါက်ပြောမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ရဲ့ငွေတွင်းဖြစ်လာ နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲလေ။ အရိုးကျေကျေ အရေခမ်းခမ်းပေါ့”

“ကဲ... ဒါဆို ဒီလက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ခင်ဗျားတို့ပဲ ရှင်း လိုက်။ ကျုပ်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့ သတင်းထောက်နှစ်ယောက်မှာ ကြောင်အင်းပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါ သည်။

သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှအထွက်တွင် ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိခဲ့ပါ၏။ ထူးထူးခြားခြား ယင် ရုပ်ရည်က သန့်ပြန့်ပြီး ခန့်ငြားနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီလိုခပ် စုတ်စုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဒီလိုသားနားမှုမျိုးနှင့်ဝင်လာခဲ့တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပို၍ပင် ထူးခြားနေပါ၏။ သူက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲက ခံစားချက်ကတော့ မတင်မကျဖြစ်ရပါသည်။

အာရုံထဲမှာတော့ သားရေဂျာကင်၊ မျက်မှန်အနက်နှင့် ဆံပင်ကို အပြောင်သိမ်းထားပြီး ခန့်ငြားနေတဲ့နဖူးပြင်နဲ့ ချွန်မြဖြောင့်စင်းသောနှာတံ၊ သွယ်ကားနေတဲ့မေးရိုးနှင့် ကြည့်ကောင်းသည့်ထိုလူကို မြင်ယောင်နေမိပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ဧကရာဇ်တစ်ပါးနယ် ခန့်ငြားနေ၍ သူပိုပြီးသတိထားမိနေခဲ့ပါသည်။

ထိုလူကို သူ လည်ပြန်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ထိုလူရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးပြီး ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့သွားပုံပမာ ပေါ့ပါးညင်သာလှပါသည်။ ကြီးမားတောင့်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်ထားရပေမယ့် ထိုခြေလှမ်းတွေက အထူးပင် ပေါ့ပါးညင်သာနေသည်က သူ့အတွက် ထူးဆန်းလှပါသည်။

များသောအားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားကြွခိုင်သူတွေမှာ ရင်အုံကို လိုအပ်သည်ထက်ကိုးပြီး လက်မောင်းကို လိုအပ်သည်ထက် ကားထားတတ်ကာ လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း လေးလေး

ပင်ပင်ပင် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ပြီး ဗလထွက်နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူသိအောင် ကြွားလုံးထုတ်တတ်ကြပါသည်။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ထိုသို့လိုအင်္ဂါရပ်မျိုးကို တစ်ခုမှ မတွေ့ရ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမိသွားရပါသည်။ သည်ထက်ပိုပြီး ထူးဆန်းသည်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ရှည်မျောမျောဆံပင်တွေကို ဖားလျားဖြန့်ချထားပြီး နေကာမျက်မှန်အနက်ကို လုံးဝ မချွတ်ဘဲ ထိုင်နေတာကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့မူလရုပ်သွင်ကို သူခန့်မှန်းရခက်နေပါ၏။ လူတစ်ယောက်ကိုမြင်ပြီးရင် မေ့မပစ်တတ်တဲ့ သူ့ရဲ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံက မှတ်မှတ်ရရရှိသွားရပါ၏။

ထူးဆန်းတဲ့စရိုက်လက္ခဏာနှင့်ထိုလူကို သူဆက်လက်၍ အကဲခတ်ချင်သေးပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုအရ ထိုသို့လုပ်ရန် မသင့်တော်တာမို့ ဆိုင်ထဲမှထွက်မြဲထွက်ခဲ့ရသော်လည်း သူ့အာရုံထဲမှာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံက ပျောက်ပျက်မသွားခဲ့ပါချေ။ သူ့နည်းတူ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရှည်အင်္ကျီတစ်ပတ်နှမ်းနှင့် ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသောပုဂ္ဂိုလ်ကို အကဲခတ်နေခဲ့ပါ၏။

“ဂရမ်မိနား ကပ်မိတာ မှားများနေမလားဘဲ”

“မှန်မှာပါဗျ”

“သူက စုံထောက်လုပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးလုပ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ပေးတာနဲ့ယူတာ မှားတာပဲ။ သူ့ဖက်က နစ်နာမယ့်အရာဆို ဘာမှကိုမလုပ်ဘူး”

ထိုစကားလုံးများကို ကြားနေရတဲ့ နေကာမျက်မှန်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က လူနှစ်ယောက် ထိုင် နေရာစားပွဲဝိုင်းဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ...

“ဂရမ်မိဆိုတဲ့စုံထောက်က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လား”

ဟု သူကမေးလျှင် ထိုနှစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုစူးစမ်းသလို ကြည့်လာပါ၏။

“ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အမှုသည်ပါ။ ခိုးမှုတစ်ခုနဲ့ ဆက်နေတဲ့ကွေ့စိတ်တစ်ခု အပ်မလို့ပါ”

“ခိုးမှု!”

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ကိုကြည့်ရတာ သတင်းထောက် တွေနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ထူးဆန်းတဲ့သတင်း တွေကိုစုတဲ့ သတင်းစုဘူးတွေပါ။ ကဲ... ဆက်ပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခိုးမှုလေး”

“ထူးဆန်းတဲ့ခိုးမှုဆိုပါတော့ဗျာ၊ မိတ်ဆွေတို့အပန်းမကြီး ဘူးဆိုရင် ဂရမ်မိဆိုတဲ့စုံထောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့လိပ်စာလေးများ သိလို့ရမလား”

“ဟာ!... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ပေးစရာမရှိဘဲ အလကားမယူပါ ဘူး၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ပေးမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့လိုအပ် တာ ပြောပါ”

ဟုဆိုလိုက်ပေမယ့် သူ့ကြံ့သိနေပါသည်။ ဉာဏ်ကောင်း သောသူက ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ မှတ်မှတ်ရရရှိ နေခဲ့ပါ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့်သူက ဒါ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံ မှုဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်ခန့်က ပြင်ဦးလွင်၌ ယထာမအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူး၍ပါ။ သူက မှတ်မိနေပေမယ့်လည်း ထိုနှစ်ယောက် ကတော့ သူ့ကိုမှတ်မိပုံ လုံးဝမပေါ်ချေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

အဓိပ္ပာယ်ပါကြည့်နေကြ၍ သူ့အကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။ သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းပင် အခက်အခဲမရှိဖြစ်လာတော့မည်ဆိုတာကို ပါ။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို မလွယ်တာတစ်ခုပြောရင် ရောဗျာ”

သူပြုံးလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက်...

“လောကမှာ လူလုပ်လို့မဖြစ်တဲ့အရာမျိုး မရှိပါဘူးဗျာ။ ရေကနေ လျှပ်စစ်လုပ်တယ်။ လေလှိုင်းကနေ လွင့်လာတာကို တိုင်ကလေးနဲ့ဖမ်းပြီး အရုပ်ကြီးအဖြစ်ကြည့်ကြတယ်။ ငှက်တွေ သာ သဘာဝအရ ပျံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သဘာဝမဟုတ်တဲ့စက် ကိုလည်း တောင်ပံတပ် ပျံသန်းခိုင်းတာ လူတွေပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီမြန်မာပြည်မှာ သူဌေးကြီး ဘယ် နယောက် ရှိမလဲ”

“သတင်းထောက်ကြီးတွေက ဒါကိုအခက်ကြုံနေကြ တာလား”

“စိန်တွေရွှေတွေကို လူမသိအောင် အိမ်မှာလုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းတတ်တဲ့သူဌေးတွေကိုတော့ ရှာရခက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မေးလ်လိပ်စာ သိလို့ရမလား”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် သတင်းထောက်နှစ်ယောက်မှာ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြီး လွယ်အိတ် ထဲမှ ကတ်ကလေးကိုထုတ်ကာ သူ့ထံလှမ်းပေးလာပါသည်။ သူ က ထိုကတ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ကို ရှစ်နာရီအတွင်း ဆယ်သွယ်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ငွေတစ်ထောင်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဆိုင်ထဲ မှ ထွက်ခွာဖို့ကြိုလိုက်သည်တွင်...

“ဒီမှာ နောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်လေး ပြောသွားဦး လေ”

“နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ချက်တစ်ခုပါ။ ဒီလိုပဲ မတော် တဆဆုံခဲ့တယ် သဘောထားလိုက်ပါ”

ဟုပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်တွင် အင်မတန် အကင်းပါးသော သတင်းထောက်ကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကြောင်အမ်း အမ်းနှင့် ကျန်နေရစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလူလဲ၊ လေမှန်တိုင်းလို ပြေးဝင်လာပြီး ပျောက် ကွယ်သွားတယ်။ ဒီမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ပုံကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့ရော”

၆၈ နီ မယ်ခိုင်

“စိတ်ရော ကောင်းရဲ့လား”

“ဒီလို သားသားနားနားပုံက အရူးဖြစ်မလား”

“အရူးမရှိပါဘူးကွာ၊ ရှစ်နာရီလောက် စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း အမြတ်ပေါ့။ မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း အရှုံးတော့ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အရှုံးကြီးရှုံးတာပေါ့ကွာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့လိုကောင်တွေ မတတ်နိုင်တာကို ဒီကောင်က ရှစ်နာရီအတွင်းလုပ်မှတော့ ဒီကောင်က သာမန်ဟုတ်ပါတော့မလား”

“ကဲ... အဲဒါမှသွားပြီ၊ ဒါကို ငါ ဘာလို့မတွေးမိတာလဲ”

“ငါလည်း အခုမှတွေးမိလိုက်တာ။ စောင့်ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောရင်း အေးစက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျစ်မ့်လေးကို စွမ်းခနဲနေအောင် သောက်ချလိုက်ကြပါတော့သည်။

နီ နီ နီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

Lap Top ကိုဖွင့်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်သော်လျှင်ပဲ သူ့ရဲ့ကိစ္စဝိစ္စတွေက ပြီးသလောက် နီးနေပါပြီ။ သူက သတင်းအချက်အလက်အချို့ကို စတစ်ထဲကူးယူပြီး စတစ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ကွန်ပျူတာထဲမှ မှတ်တမ်းအချို့ကိုဖျက်ဆီးပြီး ကွန်ပျူတာကိုပိတ်ကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ နာမည်မကြီးတဲ့ မထင်မရှားဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းခိုသူမို့ အခန်းသော့ကို ခိုဆက်ရှင်ထံအပ်ပြီး ပြင်ပသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ သွားရလာရလွယ်ကူရန်အတွက် ဝယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး Show Room ရှိရာသို့ တက္ကစီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့်လာကာ RAV 4 အမျိုးအစား အနက်ရောင်တစ်စီးကိုရွေးချယ်၍ ကတ်နှင့်ငွေချေလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မှတ်ပုံတင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တွေဝေနေခြင်းအလျဉ်းမရှိ၊ အစီအစဉ်ကျနေသော ဦးနှောက်ရဲ့သတိပေးချက်အရ သူ့ရဲ့ကားလေးမှာ လမ်းတစ်လျှောက် ဦးတည်ရာမှ လျှောက်ပြေးမနေတော့ပါဘဲ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဦးတည်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုပန်းချီပြပွဲရေတွင် ကားပါကင်က ကြပ်နေ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး နေကာမျက်မှန်ကိုတပ်ထားလျှက်နှင့်ပင် ပန်းချီပြပွဲရှိရာခန်းမဆီသို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

လူတန်းစားများစွာတို့ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရပေမယ့် သူ့အာရုံတွေကတော့ နာရီပျက်ဝယ်တဲ့ကုလားဆီမှာလည်းမရှိ၊ ရေခဲရေရောင်းတဲ့ကောင်လေးဆီမှာလည်းမရှိဘဲ အာရုံတစ်စိုက် ကွန်ပျူတာထဲဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဒေတာအချို့သာ နေရာယူနေခဲ့ပါသည်။

ကတိတည်တဲ့သတင်းထောက်နှစ်ယောက်က သူ့ဘက်မှဖိုင်အချို့ကို ပို့လိုက်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် စုံထောက်ကျော်ကြီး ဂရမ်မီရဲ့နေရပ်လိပ်စာနှင့်ဖုန်းနံပါတ်ရော ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကိုပါ

မကျန် ကျေကျေနပ်နပ်ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ဒီအကြောင်းကိုသာ ဂရမ်မီ သိသွားပါက သတင်းထောက်နှစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းထောင်းချင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသတင်းထောက်နှစ်ယောက်ထံ သူ့ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ သူ့ထံတွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၍ဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့် ဂရမ်မီရဲ့ အကြောင်းတွေကို မစုံစမ်းနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါချေ။ ဒါထက်ခက်ခဲတဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုတောင် သူလုပ်လာမှတော့ ဂရမ်မီရဲ့ဘိုင်အိုဂရမ်ဖီလောက်ကတော့ သူ့အတွက် မခက်ခဲလှပါချေ။

သူက အမှောင်ထဲမှ ရန်သူ့ရဲ့နှောက်စေ့ကို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်ရိုက်ရသည်ထက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှနေပြီး ရန်သူမသိသေးခင်မှာ ရန်သူမသိနိုင်တဲ့လက်နက်မျိုးနဲ့ ရန်သူကို အလံထိုး အနိုင်ယူချင်တဲ့ လက်ဝှေ့သမားလိုသတ္တိမျိုးနဲ့ပါ။

ဒါဟာ ကလေးတွေလို စိန်ပြေးတမ်းကစားပွဲဆိုရင် ပြိုင်ဘက်ကို မျက်လှည့်ပြချင်မိပါ၏။ အဲဒီလောက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကြည့်မှုရှိလို့ပဲ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ တိတ်တဆိတ်လေး ပုန်းခိုနေတော့ဘဲ ခုလိုထွက်ရပ်လာခဲ့တာပေါ့။ သူသိချင်မိပါသည်။ နာမည်ကြီးတဲ့ဂရမ်မီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အရည်အသွေးတွေကိုပေါ့။

ကြောင့် ပန်းချီတွေကို နှစ်သက်တတ်သောသူက ဂရမ်မီရဲ့တစ်
ဦးတည်းသောဆွေမျိုးလေးရှိရာ ပန်းချီခန်းမသို့ အပျင်းပြေအနေ
နှင့် ပထမဆုံးခြေဆန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ ပန်းချီပြခန်းရှိရာသို့ရောက်တော့ ပန်းချီကားကို ငေး
မောနေသူအချို့ကို တွေ့ရပါသည်။ သူကလည်း အများနည်းတူ
ပင် ပန်းချီကားတွေကိုငေးမောရင်း ပန်းချီကားတွေရဲ့အောက်ခြေ
ရှိ ပန်းချီရေးသူရဲ့လက်မှတ်တွေကို စူးစမ်းလေ့လာနေမိပါသည်။
ပန်းချီကားဆယ်ကားမြောက် ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ထူးဆန်း
တဲ့လက်မှတ်တစ်ခုကိုတွေ့ရ၍ သူက နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ
ပန်းချီကားကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်ပါသည်။

အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ပန်းချီကားပဲဖြစ်ပါ၏။ သူထင်တာ
မလွဲဘူးဆိုရင် ဒီလက်မှတ်က သေချာပေါက် ထနေောင်းရာဆို
သည့်နာမည်ကို ရေးထွင်းထားခြင်းပါပဲ။ ပန်းချီကားကိုကြည့်ရင်း
ပန်းချီကားက တဖြည်းဖြည်း သူ့ကိုဆွဲဆောင်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။
အပြာ အစိမ်း ခရမ်း လိမ္မော် အညို အနီတို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ
စနစ်တကျခြယ်သထားပုံမှာ မိမိပင်လျှင် ပန်းချီကားထဲရောက်
သွားရသလို တစ်ကိုယ်လုံးလင်းလက်လာသည်ဟု ခံစားမိလာရ

ပါသည်။ ပုံရိပ်တွေ လှိုင်းတွန်းတွေးကအစ ကြည့်စအချိန်မှာ မှောင်
နေသလိုမြင်ရပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းကြည့်ရင်းပင် လင်းထိန်သွား
သလိုခံစားရ၍ သူ ထိုပန်းချီကားကိုနှစ်သက်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်သက်သက်ဖြင့် မည်
သည့်တွက်ချက်မှုမျိုးမှမပါဘဲ ထိုပန်းချီကားကိုဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်မိပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို လက်
တို့ပြောကာ ကောင်တာတွင် သူက တန်းစီလိုက်၏။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ခြောက်သိန်းနဲ့နှစ်သောင်းပါ”

“ဘဏ်ကတ်နဲ့ ချေလို့ရမလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ”

ဟုဆို၍ သူက ခေါက်ချိုးအိတ်ထဲမှ တစ်လက်မခွဲ နှစ်
လက်မပတ်လည်ရှိ ကတ်ကလေးကိုထုတ်ကာ ပေးလိုက်သည်
တွင် သူ့ထံသို့ လှပသောပါဆယ်ထုပ်ကလေး ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ
သည်။

“ဒီပန်းချီကားက ပြပွဲတင်ထားတာ ကြာပြီဗျ”

ဟု ဝန်ထမ်းက စကားစမြည်ပြောလာ၍ သူက ...

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ။ ခုလို Show Room ခြောက်ခုမှာ ကျထားတာပဲ။ ဈေးကလည်း မြောက်တာ ကိုးပျံ၊ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေက မျက်စိအေးတာ မျိုးပဲ ကြိုက်ကြတာ၊ ဆရာမကိုဈေးချပါလို့ ကျွန်တော်ပြောတာ လည်း လုံးဝမချဘူးပျ။ အဲဒီဆရာမက ခပ်ခက်ခက်ရယ်၊ အခု ပညာသမားစစ်စစ်ကြီးပျ”

“သူ့ပန်းချီကားက ဒီထက်တန်ပါတယ်။ ဒီပန်းချီကား ကို ဒီဈေးနဲ့ရလိုက်တာ ကံကောင်းတယ်လို့ပြောလို့တောင် ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းချီဆရာမအမည်က”

“ထနှောင်းရာပါ”

“ထနှောင်းရာ! ဒီနာမည်မျိုးကို ကိုယ်သိပ်မသိသေးဘူး”

“မသိဆိုပျ၊ သူ့ပန်းချီကားက အထွက်နည်းတာကိုး ပျ။ တစ်နှစ်မှ ငါးကားလောက်ရတာ။ ပန်းချီပညာနဲ့ အသက်မွေး ရင် ငတ်ရချည်ရဲ့ပျာ”

“ဆရာမက တခြားအလုပ်ရော လုပ်သေးလို့လား”

“မလုပ်ပါဘူးပျ၊ ဒီတစ်လုပ်တည်းပါ။ မိဘတွေအခြေ

အနေရှိလို့နေမှာပေါ့ပျ။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ပျ။ ပန်းချီသမားကြီးလုပ် နေတာ၊ ပန်းချီကလည်း ရှား၊ ဈေးကလည်း မြောက်တယ်ပျ။ သူ့လက်ရာတွေကို နိုင်ငံခြားသားတွေက တော်တော်ဝယ်ကြ တယ်။ ပြခန်းပိုင်ရှင်ကတော့ ဆရာမထနှောင်းရာကိုဆို လိုလို လားလားပဲ”

“အခု ဆရာမက ဒီမှာရှိသလား”

“မရှိဘူးပျ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ။ ဟဲ့ဟဲ့၊ ဆရာမက ချောတယ်ပျ”

သူပြီးလိုက်မိပါသည်။ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီးနောက် ပန်း ချီကားကိုသယ်ပြီး ပန်းချီပြခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်တွင် အဝင် အထွက်၌ မျက်မှန်အနီရောင်လေး တပ်ထားသော ခပ်ချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသွားပါသည်။ ထိုမိန်းကလေး က ဆံပင်ကျောလယ်ခန့်ကို ဖြန့်ချထားပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် သာ တစ်ခုခုကိုတွေးတောရင်း ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ လုံချည်စိမ်း ပြာရောင်လေးနှင့် အင်္ကျီအစိမ်းရင့်ရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာမှာ အခြယ်အသကင်းနေ၍ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ဒီ မိန်းကလေးက ဧကန်အမှန် ပန်းချီဆရာမ ထနှောင်းရာပဲ ဖြစ်ရ

မည်ပေါ့။

သူ့ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်သွားသော သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ဂရမ်မီနှင့်ချွတ်စွပ်တူနေခဲ့ပါသည်။ သူ့ထင်ပါသည်။ ထနောင်းရာရော ဂရမ်မီပါ သူ့ကိုမှတ်မှတ်ရရရှိသွားလိမ့်မည် ဆိုတာကိုပေါ့။

ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို သူသဘောကျပါသည်။ ထိုအကြည့်မျိုးက တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် အာရုံထဲစွဲစွဲမြဲမြဲ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီးနေပြီဟု သက်သေပြနေလို့ပါ။ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။ သူဟာ ထက်မြက်တဲ့မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံရလို့ပါ။ အင်မတန်ပြီးငွေဖွယ်ကောင်းသော သူ့ဘဝရဲ့ကစားပွဲတွေထဲတွင် ထိုကစားပွဲလေးက ပျော်စရာကောင်းလာပြီဟု ထင်ပါသည်။ သူ့ကျေနပ်မိပါ၏။

မိမိရဲ့လုပ်ရပ်အပေါ် ဘယ်တော့မှနှောင်တမရတတ်တဲ့ သူက ပိုပြီးကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံရတော့မှာကိုတွေ့ပြီး အရာအားလုံးအပေါ် ကျေနပ်နေမိပါသည်။

“ကိုသာအေး၊ ဒီနားက ကျွန်မရဲ့ အလင်းရောင်ပန်းချီကားရော”

“ဪ... ဆရာမလေး ရောက်လာပြီလား။ ဆရာမလေးနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် နည်းနည်းလွဲသွားတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အဝင်အထွက်လွဲသွားတယ်ထင်တယ်”

ဟူသော ကိုသာအေးရဲ့စကားကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်မိနစ်လောက်က တွေ့မြင်ခဲ့သူက အာရုံထဲ ထပ်မံ၍ပေါ်လာရပြန်ပါသည်။

“ဆရာမရဲ့ပန်းချီကား ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ခန်းမထဲဝင်ဝင်ချင်းပဲ တခြားပန်းချီကားတွေကို သာမန်ပဲကြည့်ပြီး အလင်းရောင်မှာမှ ဒိုင်းခနဲရပ်ပြီး ကွဲခနဲတန်းဝယ်သွားတော့တာပဲ”

ဒါ သူမ ဝမ်းသာရမယ့်ကိစ္စဆိုပေမယ့် ရင်ထဲ၌ မတင်ကျေဖြစ်နေမိပါ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မိခြင်းက ဘာကြောင့်ဆိုတာ တိတိကျကျမသိရပေမယ့် ရင်ထဲ အလိုလိုခံစားနေမိသည်က ပြဿနာရဲ့အငွေ့အသက်များဖြစ်ပါသည်။

နေကာမျက်မှန်ကို ဟန်မပါ စမတ်ကျကျတပ်ဆင်ထားတဲ့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ခပ်ချောချောရဲ့ပုံရိပ်ကို သူမဦးနှောက်ထဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်တွင် ခေတ္တနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ပွဲစားမှတစ်ဆင့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကိုကွားလိုက်ပြီး ဟိုတယ်မှ ထို တိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် ဒုတိယ မြောက်နေ့ရက် ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ပြောင်းရွှေ့ပစ္စည်း များများစား စားမပါတဲ့သူက လှပသေသပ်စွာ ချည်နှောင်ထားသောအထုပ် ထဲမှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကုတင်နှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။

ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ထိုအပြုံး က ပန်းချီကားအတွက်မဟုတ်ဘဲ ပန်းချီကားကိုရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ဆရာမ လေးကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ အခြယ်အသကင်းပြီး နဖတ်သော မျက် နှာမှန်မှန်လေးနှင့် ထိုအမျိုးသမီးက ကမ္ဘာကျော်လူကြီးရာပိုင်ရှင် တွေ့ရဲ့လက်ကို တုယှဉ်နိုင်သောကြောင့် ပန်းချီကိုချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူက အထင်ကြီးလေးစားမိပါသည်။

ထိုပန်းချီကားကိုသာ သူကျင်လည်ခဲ့တဲ့အင်္ဂလန်တွင် လေလံဝင်ပါက ဒေါ်လာသိန်းပိုင်း ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အရွယ်ငယ် သေးပေမယ့် လက်ရာက ဝါရင့်ပန်းချီဆရာကြီးများနယ်ပင် သေ သပ်ပြီး စနစ်ကျနေတာကြောင့် သူမဟာ ပန်းချီသမားစစ်စစ်မှန်း

သူရိပ်မိလိုက်ပါ၏။ သူမလက်ရာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမရဲ့ အရည်အချင်းကို သူ့အထင်မသေးဝံ့တော့ပေမယ့် သူမရဲ့အစ်ကို ကြီးဖြစ်သူ ဂရမ်မီရဲ့အရည်အချင်းကိုရော သူဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ။ သူစမ်းသပ်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကတ်ထူပုံးကြီးထဲသို့ မှန်တစ်ချပ်နှင့်အတူ စီဒီချပ်ကိုပါထည့်ပြီး ကတ်ထူပုံးကို တိတ်အဝါရောင်ကြီးနှင့်ပတ် ကာ လိပ်စာအချို့ရေးလိုက်ပြီး ဟန်းဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပါ သည်။ ဖုန်းနံပါတ်အချို့ကိုနှိပ်မည်ကြပြီးမှ တစ်ခုခုကိုသတိရလိုက် သဖြင့် ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်၍ ကတ်ထူပုံးကိုမပြီး အပြင် သို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် မြေအောက်ကားပါကင်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ ကားပေါ်သို့ အထုပ်ကြီးကိုတင်ကာ ကားမောင်း ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းဘေးဖုန်းဆိုင်လေးတွင်ရပ်ကာ အများ သုံးဖုန်းနှင့်ပင် ဖုန်းနံပါတ်အချို့ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“တူ...”

ဆိုသောအသံရုညကြီးနှင့်အတူ...

“ဟဲလို! ရွှင်ရယ်စာဖို့လုပ်ငန်းကပါရှင်”

“ပစ္စည်းအချို့ပို့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်ကိုပို့ရမှာပါလဲရှင်”

“ရန်ကုန်မြို့တွင်းပါ”

“ဘယ်မှာလာယူရမှာပါလဲရှင်”

“ခုလောလောဆယ် ဆရာစံလမ်းက ပိုင်ကေကေအို
ကြေးအိုးဆိုင်မှာ ရှိမယ်။ တစ်နာရီအတွင်း လာယူနိုင်မလား”

“ရှင်! ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒီကမိတ်ဆွေရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်
များ သိခွင့်ရမလားရှင်”

“ကိုယ် မင်းတို့နှိုင်းရယ်ရဲ့ ယူနီဖောင်းကိုသိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ တစ်နာရီအတွင်း လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး ကျသင့်သောဖုန်း
ခက်ရှင်းကာ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဝိုက်မြည်
နေပြီဖြစ်သောခိုက်ထဲသို့ အာဟာရဖြည့်တင်းရန်အတွက် ချိန်းဆို
ထားသောဆိုင်သို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် မောင်းနှင်မိပါတော့
သည်။

အခန်း (၆)

“ဟင်! ဒီနေ့ စတူဒီယိုအခန်းထဲ မဝင်ဘူးလား”

အပြင်မှပြန်လာသော အစ်ကိုဖြစ်သူကဆိုလျှင် သူမက
ကြည့်လက်စတီဇီကိုပိတ်ကာ...

“စိတ်ထဲမှာ မရင်းဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကား ရောင်းလိုက်ရတယ်”

ညီမဖြစ်သူကဆိုလျှင် ရေသောက်မည့်လက်ပင် တွန့်
သွားရကာ ညီမဖြစ်သူကို ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်ပြီး...

“ဒါ ကောင်းတဲ့ကိစ္စလေ၊ ဒီကားက မစွန့်ဘူး၊ ပြခန်း

တင်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ပြည့်တိုင်းလည်း မထွက်ဘူးလေ”

“အဲဒါကိုက ထူးဆန်းနေတာလေ”

“ဖော်ရန်နာတွေ ဝယ်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာပြည်သားလူရွယ်တစ်ယောက်ပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ စုံထောက်ကျော်ကြီးထံမှ အသံတို့က တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

“ထနောင်းလည်း အဲဒီကားကိုမရောင်းတော့ဘူးဆိုပြီး ပြခန်းကနေ သိမ်းတော့မလို့ သွားတာပဲ။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ပေါ်သွားတယ်”

“ဘာလို့မရောင်းတာလဲ”

“အဲဒီပန်းချီကားဖြစ်ဖို့ အချိန်တွေအများကြီးပေးခဲ့ရတာလေ။ ပြီးတော့ ရေးသမျှကားထဲမှာ အဲဒါက ထနောင်းစိတ်တိုင်း အကျဆုံးပဲ”

“လူရွယ်ဆိုတော့ ငယ်သေးတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ အစ်ကိုလောက်တော့ ရှိလောက်တာပေါ့။ ထနောင်းထက်ကြီးလှ နှစ်နှစ်ပေါ့။ ဒါလည်း သိပ်မသေချာပါဘူး။

မျက်မှန်အနက်ရောင်က ကာထားတော့ စိတ်ရဲ့ပြတင်းတံခါးကို မခေါက်လိုက်ရဘူး”

“ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ”

“အသားဖြူဖြူနဲ့ ခပ်သန့်သန့်ထဲကပဲ”

ဟူသောညီမဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ဂရမ်မီရဲ့အာရုံထဲ တစ်စုံတစ်ယောက် ပေါ်လာရပြန်ပါသည်။

“ထနောင်းထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် နိုင်ငံခြားနေ မြန်မာလို့ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မသိဘူး၊ အလိုလိုစိတ်ထဲက ထင်နေတာပါ”

ဟုဆိုတော့ ညီမဖြစ်သူကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ စိုစို...

“တီးတောင်! တီးတောင်!”

တံခါးဘဲလ်မြည်သံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၍ ဘယ်သူလဲဆိုသောအမေးမျိုးပါတဲ့အကြည့်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်ပါ၏။

“ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့ပါ။ အဝတ်လျှော်လာတဲ့လူက ဗုဒ္ဓဟူး

နေ။ ရက်များ မှားနေသလား”

ဟူသောတွေးဆဆလေးနှင့် တံခါးချပ်ကြီးကို ထနှောင်းရာက ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ...

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ရွှင်ရယ်စာပို့လုပ်ငန်းကပါ”

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ပစ္စည်းလာပို့တာပါ”

“ပစ္စည်း! ဟုတ်လား”

“ဒီမှာလက်မှတ်ထိုးပေးပါခင်ဗျာ”

ဟုဆိုသဖြင့် စာရွက်ကိုသေသေချာချာဖတ်ပြီးမှ သူမက လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး ကတ်ထူပုံးကိုမက တံခါးကိုပြန်မိတ်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူဂရမ်မီက...

“ဘယ်သူလဲ”

“စာပို့သမားပါ”

“စာပို့သမား!”

ဂရမ်မီ အံ့သြသွားရပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရပြောရလျှင် ခုလိုစာပို့မည့်အသိမိတ်တွေမျိုး သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးတွင် မရှိ၍ပဲဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ညီမဖြစ်သူထံတွင် မိမိမသိသေးတဲ့

အကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေတာလားဟူသောသံသယဖြင့် ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်တော့...

“စုံထောက်ကြီးဂရမ်မီတဲ့၊ အစ်ကိုဆီကိုပဲ”

ဟူသော ညီမဖြစ်သူရဲ့သုံးသပ်စကားကြောင့် သူ့အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုကတ်ထူဘူးကို နှမလေး ချလက်တွင်းမှ လျှင်မြန်စွာယူပြီး ကပ်ထားသောတိတ်အဝါကြီးကို ဆွဲခွာကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကတ်ထူဘူးထဲမှ မှန်တစ်ချပ်နှင့် စီဒီတစ်ပြား ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရပါသည်။ သူက ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး...

“မင်း ပြောစာမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သလား”

“အင်း”

“ပေးပို့သူက ဘယ်သူလဲ”

“ယောစင်တဲ့”

“ယောစင်! ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ အဲဒီနာမည်ကို အစ်ကိုမသိလို့လား”

“ဒါ ပထမဆုံးကြားဖူးတာပဲ”

“ဘာလဲမသိဘူး။ ကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုပြီး သူမကပဲ စီဒီပြားကို အောက်စက်ထဲထည့်ကာ ရီမုတ်နှင့်တီဗီကိုပြန်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေကြပေမယ့် အခွေက အသံတစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ ခမ်းနားတဲ့အိမ်တစ်လုံးကိုသာ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးက ရိုက်ပြထား၍ တွေးတောစရာတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်နေရပါသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ဘာတစ်ခုမှမပြောနိုင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။

“ဘာသဘောလဲ အစ်ကို၊ ဒါက ဘာလဲ။ ပြီးတော့ မှန်တစ်ချပ်ကရော ဘာလဲ။ ကြည့်ဖို့သက်သက် လက်ဆောင်ပေးတာ မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ ခန့်မှန်းမိနေပါတယ်။ ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတာထက် ဘယ်သူ့ပို့ခဲ့တာလဲဆိုတာက ပိုအရေးကြီးတယ် ထင်ရတယ်”

“ဒီမှန်က ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကရော ဘာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာလဲဆိုတာကို သေသေချာချာမသိပေမယ့် ဒါဟာ နောက်ပြောင်မှုတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျိန်းသေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တိတ်ကပ်ထားတာက သေသေသပ်သပ်နဲ့ စနစ်တကျရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကလည်း အကြောင်းမဲ့တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီအိမ်ကိုရိုက်ထားတဲ့ကင်မရာသမားက ကင်မရာကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်။ အလင်းနဲ့အမှောင်ကို သေသေချာချာ ခွဲခြားထားပြီး စနစ်တကျ တည်းဖြတ်ထားတာပဲ။ သေချာပေါက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိရမယ်”

“ထင်ရှားနဲ့ မင်းက အိမ်တွေကို ခရစ်စီဖြစ်တဲ့သူပဲ။ ဒီလိုအိမ်မျိုးကို မတွေ့ဖူးဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ ထင်ရှားရာက အိမ်ပုံစံကို သေသေချာချာနှင့် အထပ်ထပ်အခါခါရစ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“စဉ်းစားလို့မရဘူး အစ်ကို”

ဟုဆိုတော့ သူက ချွတ်ချွတ်ပစ်ထားသော အပေါ်ဖုံးဂျာကင်ကို ဆွဲယူပြီး ကားသော့ကိုပါ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ဟင်! ခုမှပြန်လာတာလေ၊ ပြန်ထွက်ဦးမလို့လား”

“အင်း... ပြန်သွားရဦးမယ်။ ညနေစာကို အပြင်မှာပဲ စားတော့မှာမို့ ချက်မထားနဲ့တော့”

“ဟွန်း! ဒေါ်ကြီးပုန်းလာမှပဲ စားသောက်ရတာ အဆင်မပြေဘူး”

ပြောတော့မယ်”

ဒေါ်ကြီးပုန်းဆိုသူမှာ မိဘတွေရှိစဉ်ကတည်းက အိမ်မှာ
နေသည့် အိမ်တော်ထိန်းကြီးဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“မသိပါဘူး။ သူ့တူမ အရေးတော်ပုံပြီးမှ နေမှာပေါ့။
ယောက်ျားယူတာပဲ။ ကလေးမွေးတဲ့အထိများ စောင့်နေဦးမလား
မသိ”

“ကဲ... သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ အစ်ကိုဖြစ်သူ ထွက်သွားတော့မှ သူမက
ကြည့်လက်စခွေကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ရစ်ကြည့်နေမိပါသည်။ ခမ်း
နားတဲ့အိမ်မို့ သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာ
လှပါသည်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့က ဒီစီဒီပြားက သူမတို့ထံ ရောက်လာ
စရာအကြောင်းမရှိပါ။

သူမ နားမလည်နိုင်ပါ။

ပေးပို့သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ။ ဘာကြောင့် သူမ
တို့အိမ်ကို ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ဒီမှန်တစ်ချပ် ပို့ရတာလဲ။ သူမအစ်ကိုနဲ့
ဒီအိမ်က ဘာများ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှာမို့လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

ယောစင်ဆိုတဲ့ဒီနာမည်မျိုးကို အစ်ကိုပြောတာ တစ်ခါမှလည်း
မကြားဖူးခဲ့ပါချေ။

အစ်ကိုကလည်း သေချာပေါက် ဒီနာမည်ကိုမသိဘူးလို့
ပြောနေတော့ ဒီအတွက် တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေခဲ့ပါသည်။
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ နောက်ပြောင်လိုက်တာလား။ ဒါ
လည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။

အနေတည်ပြီး တစ်ပါးလူအပေါ် ကူညီတတ်တဲ့ အစ်ကို
ဖြစ်သူရဲ့အကျင့်ကြောင့် အဲဒီလိုအချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး နောက်တတ်သူ
မျိုးက အစ်ကိုရဲ့မိတ်ဆွေထဲတွင် တစ်ယောက်မှမရှိပါချေ။

အစ်ကိုကြောင့် ထောင်နန်းစံရတဲ့လူမိုက်တွေက ပို့လိုက်
တာလား။ ဒါဆိုရင် အဲဒီမိုက်ရှူးရဲမျိုးက ဒါတွေကို အဓိပ္ပာယ်မပါ
ခေါင်းနှံစဉ်းစားပြီး ပို့ပါမလား။ ခေါင်းနှံမစဉ်းစားဘဲ မိုက်ကြလို့
ထောင်နန်းစံခဲ့ပြီးမှ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ပါမလား။

အစ်ကိုဖြစ်သူကို မကျေနပ်ရင် သူမကိုသာ ဆွဲရမ်းပြီး
ပြဿနာရှာကြမှာပေါ့။ ဒါဆို ဒီလူက ဘယ်သူလဲ။ ယောက်ျား
လေးလား မိန်းကလေးလား။ ဒီမှန်ချပ်နဲ့ စီဒီပြားထဲမှ ပုံရိပ်တွေက
ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြောင်းလဲနေသလဲ။

၉၀ နိမိတ် နိမိတ်

သူမ စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ပင် ရှုပ်ထွေးနေ၍ လေး
တွဲစွာပင် ဆက်တီပေါ်၍ လှဲချလိုက်မိပါတော့သည်။

နိမိတ်

အခန်း (၇)

“ဒီနေ့ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ တစ်ပတ်ဆိုတော့ လိမ်
တာက ယုတ္တိရှိနိုင်မှာပါ”

“မလွယ်ဘူးဗျာနော်၊ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးအကျဉ်းနဲ့ဒါနဲ့ အလဲ
အလှယ်လုပ်ပြီး ရခဲ့တာပါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မချောင်
ဘူးဗျ”

“ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်ခံရတယ်ဆိုပြီး ဒေါပွနေ
မှာအမှန်ပဲ”

“ဒီစကားတွေ ရပ်ကြရအောင်၊ လျှို့ဝှက်သင့်တာ လျှို့
ဝှက်ရမယ်လေ။ ကဲ၊ ဒါတွေကိုမေ့လိုက်တော့။ ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုပြောကာ တစ်ယောက်က မေးဝေါ်ပြလျှင် မေးဝေါ်ရာ အရပ်သို့ ကျန်တစ်ယောက်က ကြည့်လိုက်ပြီး မူပျက်နေသော မျက်နှာထားကိုပြင်ကာ...

“ဟော... စုံထောက်ကြီးပါလား၊ အချိန်မှန်သားပဲဗျို့”

ဟုနှုတ်ဆက်လျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်ထိုင်နေရာ စားပွဲပိုင်းသို့ ဂရမ်မီက ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ”

ဟု စားပွဲထိုးကိုပြောလိုက်သည်နှင့် စားပွဲထိုးလေးက,

“ကျွန်ုပ်တို့... ဆိမ့်ဆိမ့်လေးဗျို့”

ဟုအော်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိုအကျိုးမရှိဘဲ တော့ မလာလောက်ပါဘူး”

“မှန်လိုက်လေဗျာ၊ စကားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးမို့ ကြားနာရခက်ပေမယ့် လိုရင်းရောက်တာပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ကာ ပေးလိုက်၍ ဂရမ်မီက လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ အကွက်ချကာ စနစ်တကျပြုစုထားသော သူဌေးများ၏နာမည်စာရင်းဖြစ်

ပါသည်။

ဂရမ်မီ အံ့သြသွားရုံပါသည်။ မိမိရဲ့မျက်စိကို မိမိမယ့် ကြည်နိုင်ပါ။ ခိုင်းသာခိုင်းခဲ့ရပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ထိုသတင်းမှဆိုးနှစ်ယောက် မလုပ်နိုင်လောက်ပါဘူးဟု ထင်ထားခဲ့တာပါ။ အကယ်၍ လုပ်နိုင်တယ်ထားဦး၊ အနည်းဆုံး တစ်လမျှ အချိန်ယူရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့တာပါ။

အခုတော့ မရွှေ့လင့်ထားပါဘဲ တစ်ဖက်ဆိုသောအချိန်ကာလအတွင်း ရလာ၍ သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေရပါသည်။ ထိုစာရင်းထဲတွင် သူသိသောသူဌေးများလည်း ပါနေသလို သူမသိသူများလည်း ပါဝင်နေပါ၏။ သူဌေးများရဲ့ အမည်တင်မကဘဲ နေထိုင်သည့်မြို့နယ်များပါ ပါဝင်နေ၍ သူ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါချေ။ သို့သော် ဝါရင့်စုံထောက်ကြီးပီမီ အံ့သြရိပ်ကိုဖုံးကွယ်ကာ စိတ်မပါဟန်ပြုပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ မြန်လှချည်လား၊ ဒါ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ သူဌေးစာရင်းဆိုတာ ကျုပ်ဘယ်လိုယုံရမလဲဗျ”

“စုံထောက်ကြီးက ယုံတာမယုံတာထက် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ယုံတယ်ဗျ။ ဒီအထဲမှာ ကျုပ်တို့သိတဲ့လူတွေ

၉၄ ၁၆ ခယ်နိုင်

လည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့သိတဲ့သူဌေးတွေထဲက တချို့မပါဘူး။ ဆိုလိုချင်တာကတော့ ဘဏ်မှာပဲ ထားတဲ့လူ ကျန်တာနေမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု သတင်းမှဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သူ စစ်နိုင်ကဆိုလျှင် သူက နောက်ထပ်သတင်းမှဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ကောင်းထက်ကျော်ကိုပါ အကဲခတ်ပြီး...

“ယုံတယ်ဆိုတော့ ဒီစာရင်းကို ခင်ဗျားတို့ တခြားတစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့်ရလာတာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

ဟုဆိုလျှင် ထိုနှစ်ယောက်စလုံးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြတာ...

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့...”

“ဪ... စုံထောက်ကြီးကလည်းဗျာ၊ သတင်းသမားတွေပဲ၊ အဲလိုပဲ စုံစမ်းရတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့တော်တယ်ဗျာ”

“တစ်ခါတစ်ရံကောင်းခြင်းက တော်တယ်လို့ ချီးမွမ်းခံကြရတယ်ဗျာ”

“ကဲ... ဆိုပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ကတိအတိုင်း ခင်ဗျားတို့မေး

ချင်ရာသာ မေးဗျာ”

ဟုဆိုတော့ ထိုနှစ်ယောက်လုံးမှာ တက်ကြွသွားကြကာ လွယ်အိတ်ထဲမှအသံဖမ်းစက်အချို့ ထုတ်လိုက်ပါသည်။ သူက ထိုအသံဖမ်းစက်ကိုလည်းမြင်ရော ပြူးပြူးပြာပြာပင်...

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့ဦးလေဗျာ”

“ဘာလို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ သတင်းရေးချင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တက်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေဗျာ။ ကျုပ်မှာ စောင့်ထိန်းရမယ့်ဝတ္တရားရှိတယ်ဗျာ။ နားလည်မှုနဲ့ လုပ်ကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ပြဿနာမတက်စေရပါဘူးဗျာ။ သတင်းနဲ့ မီဒီယာလွတ်လပ်ခွင့်ရှိလာတဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ခင်ဗျားအခက်မကြုံစေရတော့ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်မှု နားလည်မှုဆိုတာက ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေရဲ့အစဉ်အလာလေဗျာ။ သတင်းကိုတော့ ရေးပါဗျာ။ ကျုပ်နာမည်ကို မထည့်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးဗျာ။ တိတ်တဆိတ်လေး ပြီးဆုံးချင်တဲ့ဒီသူဌေးကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကြောင့် ကျုပ်

က ဒီအမှုတွေနဲ့ပတ်သက်ရတာပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာဖြစ်သွားရင် နောင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်လာရင် ကျုပ်က ဘေးရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ထပ်တူ စိတ်ဝင်စားတာပဲ။ ကျုပ် ဒီလောက်ပြောရင် ခင်ဗျားတို့နားလည်မှာပါ”

“နားတော့လည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကို သတင်းရေးစေချင်ရတာလဲ”

“အချို့ကိစ္စတွေက လျှို့ဝှက်လုပ်တာ ကောင်းပေမယ့် အချို့ကိစ္စတွေကျတော့ လူသိရှင်ကြားလုပ်တာက ပိုထိရောက်နိုင်တယ်”

“ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ဒီစာရင်းထဲက သူဌေးတွေကို သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်လေ။ ဒါဆို သူ့ခိုးစင်ရခက်ပြီပေါ့။ လုံခြုံရေးတွေကောင်းပြီး သတိပိုလာရင် ဒီသူခိုး ဘယ်ပြေးဦးမလဲ”

“မိသွားမှာပေါ့”

“ဒါမှမမိသေးရင်လည်း ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“မိနိုင်မယ်လို့ရော ယုံကြည်သလား”

“အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါပေါ့ဗျာ။ ရာဇဝတ်ဘေးက ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ တရားကို နတ်စောင့်တယ်လေ”

“ဆိုပါဦးဗျာ၊ တောင်ကြီးက ခိုးမှုလေး”

“မန္တလေးကခိုးမှုနဲ့ မတူတဲ့ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ကြားတာကတော့ ပစ္စည်းခိုးခံရတာတောင် ဘယ်အချိန်ကမှန်း မသိလိုက်ဘူးဆို”

“မှန်တယ်ဗျာ၊ ဒီသူခိုးက နယ်နယ်ရရမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သေသေချာချာ စနစ်တကျ ပီပီရီရီရှိတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ”

“အိုင်တီနည်းပညာတွေအားလုံးကို ကျွမ်းကျင်တာပဲဗျာ”

“ခြေရာလက်ရာရော”

“ဘာမှကို ကောက်လို့မရတာဘဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သူဌေးရဲ့သမီးငယ်လေးကိုထိန်းတဲ့ နာနီတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီခိုးမှုဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီနာနီလည်း ပျောက်သွားတယ်”

“သူခိုးတာ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“နားသိပ်မကောင်းတဲ့အပြင် စကားကိုလည်း ပီပီသသ

မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟာ! ဒါဆိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက် နေပါဦးမယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့အသာ တွေးပေါ့။ ကိုယ့်စိတ်သူ့စိတ် ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဆက်စမ်းပါဦးဗျာ၊ မြစ်ကြီးနားက ခိုးမှုလေ”

“အလားတူပဲ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများစွာ ပါသွားတာပေါ့ ဗျာ”

“ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“အိမ်ကို နွားနို့ခွံတဲ့ကုလားတစ်ယောက် အစအနမရှိ ပျောက်သွားတယ်”

ဟု သူကဆိုတော့ သတင်းထောက်နှစ်ယောက်ထံမှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ သူကလည်း ထိုတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားမှုအပေါ် အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ သူထင်တာမလွဲ ဘူးဆိုရင် ဒီသတင်းမဆိုးများထံမှ သူ မစဉ်းစားမိတဲ့ ခက်ခဲတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ရရှိလာပေလိမ့်မည်။

“အရင်တစ်ခါက စုံထောက်ကြီး ကျွန်တော်တို့ကို သူခိုး

က လူတော်တစ်ယောက်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်”

သူပြန်မဖြေပါဘဲ ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုသာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... စုံထောက်ကြီး၊ ဆက်ပါဦးဗျာ။ မန္တလေးက ခိုးမှုရဲ့ထူးခြားမှုလေး”

“အလားတူပဲ အသက်ကြီးတဲ့ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက် ပျောက်နေခဲ့တယ်”

“ဥယျာဉ်မှူး ဟုတ်လား၊ ဒီထက်သေချာတဲ့သတင်း မရှိ တော့ဘူးလား”

သူပြုံးလိုက်ပါ၏။ ထိုသတင်းထောက်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဟန် ဆောင်ထားသည့်မျက်ဝန်းတွေကြောင့်ပါ။

“ဒီအမှုကိုလိုက်နေပြီး ဒီကိစ္စကိုမသိဘူးဆိုတာ ယုတ္တိ မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟုဆိုတော့ သတင်းထောက်နှစ်ယောက်က ရယ်ကျဲကျဲ လေး လုပ်လာခဲ့ပါသည်။

“စုံထောက်ကြီးရဲ့အမြင်ကို သိချင်လို့ပါဗျာ”

“တိတိကျကျမပြောနိုင်ပေမယ့် သေချာတယ်၊ ဒီသမိုင်း

ကို ဖမ်းဖို့ခက်လိမ့်မယ်။ အိုင်တီနည်းပညာတွေနဲ့ လှုပ်ရှားသွားတော့ ခြေရာခံဖို့ခက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့က သူ့ထက်တော်မှ ရလိမ့်မယ်။ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်က သူ့ထက်ညံ့နေသေးတယ်။ ကျုပ်က မိတ်ကပ်ပညာလည်း မတတ်ဘူး။ အိုင်တီပစ္စည်းကို တွယ်မှုလည်း မကျွမ်းကျင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်ခန္ဓာကြံခိုင်မှုမှာလည်း လိုအပ်နေသေးတယ်”

“ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံခိုင်မှု!”

“အမြဲတမ်း ကိုယ်ကာယနဲ့ ကိုယ်ခံပညာကို လေ့ကျင့်နေသူဟာ ပိန်ပိန်ပါးပါးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“သူက ဘာကြောင့်လေ့ကျင့်ရမှာလဲ”

“လေ့ကျင့်မှုမရှိဘဲနဲ့တော့ အမြင့်ဆယ်ပေကိုလည်း ခုန်ကျော်နိုင်မှာမဟုတ်သလို ပေါင်းဆယ်လောက်အမြင့်ကိုလည်း တက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လူက အလေ့အကျင့်လေ့လာ”

ဟုဆိုကာ အေးစက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ကျဆီမ့် ဆီမ့်ဆီမ့်လေးကို တစ်ကျိက်တည်းမော့ချလိုက်ပြီး...

“ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ စာရွက်လေးကို ထောင်ပြပြီး ထရပ်လိုက်

သဖြင့် သတင်းထောက်နှစ်ယောက်မှာလည်း ကြောင်အမ်းပြီး ကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။

သူက ကပ်စေးနဲ့စွာပင် တစ်ချက်မှပြုံးမပြပါဘဲ ထိုစားခွံတိုင်းကို ကျောခိုင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျောခိုင်းသွားသော စုံထောက်ကျော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သူသတင်းမုဆိုးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ...

“တော်သေးတယ်၊ မရိပ်မိလို့၊ အသက်ဝဝတောင် မရှူခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကို အထင်နည်းနည်းကြီးထားပုံရတယ်”

“အခုနေ ဒီစုံထောက်ကျော်ကြီးထက် လျှို့ဝှက်တဲ့ ဟိုဗုဂ္ဂိုလ်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားမိတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော်ရောပဲ၊ အဲဒီဗုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဒီစုံထောက်နဲ့ ဘာများ ဖတ်သက်မလဲပဲ”

“ခင်ဗျားမှတ်မိရဲ့လား”

“နေကာမျက်မှန်ဝိုင်းကြီး တပ်ထားတော့ နည်းနည်း ခြောက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒါကိုသတိပြုမိလိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီစုံထောက်နဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြားထဲ ထူးခြားမှုရနဲ့ မရှုမိဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း ဒါကိုပဲပြောမလို့၊ ခင်ဗျားရော”

“ဘာမှန်းမသိပေမယ့် တစ်ခုခုလုပ်ချာ။ နမော်နမဲ့လုပ်လိုက်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမှာပဲ။ လူပေါင်းခြောက်သန်းကျော်ရှိတဲ့ ဒီလိုမြေမှာ ဒီလူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုရှာမလဲ”

“အလင်းနဲ့အမှောင်ဆိုတာ ဒါကွဲပြားတာပေါ့ဗျာ။ ဧကန်မလွဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကျုပ်တို့ကို သေချာပေါက် သိလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းကျိန်းတယ်ဗျို့။ ရွှေပုံပေါ်စံရမလားမသိပေမယ့် ခြေချော်ရင် ထောင်ထဲ တန်းခနဲပဲဗျို့”

ဟုဆိုကာ သဘောကျစွာ နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြပြီး ပန်းကန်လုံးထဲသို့ အခါးရည်ကိုငဲ့ရင်း အတွေးနယ်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

အပြင်မှပြန်လာ၍ ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ ကုတ်ဘူးတစ်ဘူးတို့ထုတ်ကာ ဖွင့်သောက်လိုက်ပြီး ဝယ်လာခဲ့သော အာလူးကြော်ထုပ်နှင့်မြည်းကာ ဝယ်လာခဲ့သည့်ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်နှင့် မိတ်ဆွေကြီးများရဲ့ သတင်းဆန်းကို စတင်တွေ့ရှိလိုက်ပါသည်။ ခိုးမှုကြီးသုံးမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေဝေဆာဆာပင် အရေးအသားကောင်းကောင်းနှင့်ဖော်ပြထား၍ ဒီဂျာနယ်မှာ ဒီတစ်ပတ်အတွက် ရောင်းကောင်းဦးမှာ သေချာနေပေပြီ။

သူက သတင်းကိုဆုံးအောင် ဖတ်လိုက်ပါ၏။ သတင်းထဲတွင် ထင်ကြေးတွေက အချက်ကျကျနှင့် များစွာပါနေ၍ လျှို့ဝှက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပုဂံချင်တဲ့သူဌေးမင်းတွေကတော့ ထိုသတင်းထောက်တွေကို ဒေါပွနေကြမှာ ကေနပ်ဖြစ်ပါသည်။

သူ အံ့သြမိပါသည်။ ထိုသတင်းသမားတွေက ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး သူဌေးတွေထံ ငွေညှစ်လို့ရရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ သူတွေ့မိပါသည်။ နောက်ဆုံးရလာတဲ့အဖြေမှာတော့ ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်လေးတွေကို ချီးကျူးမိသွားပါ၏။ ထို လူတွေက တကယ့်ကို သတင်းသမားဖြစ်သင့်တဲ့လူတွေမို့ပါ။

ထိုလူတွေ ရေးသားထားတဲ့အရေးအသားနဲ့ ထင်မြင် ချက်တွေက ထိထိမိမိနှင့် အချိတ်အဆက်ရှိတာကြောင့် သူထင် ပါသည်။ ဆက်ရန်ရှိသေးသည့်ထိုသတင်းကြောင့် ခုလပိုင်းမှာ ဒီဂျာနယ်အရောင်းသွက်ဦးမည်ဆိုတာပေါ့။ သူ ထပ်ပြီးချီးကျူး ချင်ပါသည်။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဆက်စပ်တွေးခေါ်မှုမှာ သိပ် ကိုနီးစပ်နေတာကြောင့်ပေါ့။ ဒါက စုံထောက်ကျော်ကြီး ဂရမ်မီ ရဲ့အတွေးလား၊ သတင်းမုဆိုးတွေရဲ့အတွေးလားဆိုတာ သူတွေ့ တောရင်း အဖြေရှာချင်ပေမယ့် မှိုင်ငေးမနေတတ်တဲ့သူက ဂျာ နယ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ပစ်တင်ကာ ကုတ်ဘူးခွံနှင့်အာလူးကြော်အိတ် ခွံကို အမှိုက်ပုံးထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြီးမှ မှန်တစ်ချပ်ကိုထောင်ကာ

တစ်ပေပတ်လည်ထုထည်ရှိသည့်ဘူးကြီးကို ဆွဲယူပြီး ဘူးထဲမှ ဆံပင်တုကိုထုတ်ကာ မိမိရဲ့ခေါင်းတွင် စွပ်ချလိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ကတ်ကြေးကိုထုတ်ကာ မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသောပုံရိပ်ကို သေသေချာချာစူးစိုက်စွာကြည့်ပြီးမှ ဆံသ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်နယ် ကပ်ကြေးကို ကျင်လည်စွာလှည့် လိုက်ပြီး မိမိဆံပင်ကိုမိမိလက်နှင့် စတင်ကိုက်ဖြတ်ပါတော့သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ အချိန်ကုန်ပြီးချိန်မှာတော့ မိမိရဲ့ဆံပင်ပုံမှာ စုံ ထောက်ကျော်ကြီးရဲ့ဆံပင်ပုံနှင့် ဆင်ဆင်တူသွားရပါသည်။

မိမိရဲ့ဆံပင်ပုံကို ကျေနပ်သွားပြီဆိုတော့မှ ညှပ်ထား သောဆံပင်တွေကို စုသိမ်းကာ အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ပြီး ထူထဲသော မိမိရဲ့မျက်ခုံးကို စတင်ပြင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ထိုဘူးအဖြူ ကြီးထဲမှ သားရေပြားအပါးလေးကိုထုတ်ကာ လိုသလို ကပ်ကြေး ဖြင့်ညှပ်ပြီး ထိုသားရေပြားလေးတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းချီရေးကာ အပေါက်ဖောက်လိုက်ပါ၏။

ကျေနပ်သွားပြီဆိုတော့မှ ထိုသားရေပြားတွင် အပျော့ စား ကပ်ခွာတစ်မျိုးကို သုတ်လိမ်းကာ မိမိရဲ့မျက်နှာတွင် ကျကျ နုနုကပ်ပြီး ဆံပင်အတုနှင့် မျက်နှာအတုရဲ့အဆက်ကို စနစ်တကျ

ထိန်းညှိလိုက်ပါသည်။ မှန်ထဲတွင် သူက ကြိတ်မဟုတ်တော့ဘဲ
ဂရုမိဖြစ်နေရပါသည်။ သို့သော် သိပ်ပိုပြင်မှုမရှိသေးတဲ့မျက်နှာ
ကြောင့် ခဲဆွတ်ပုံသဏ္ဌာန် အညိုရောင်အချောင်းလေးနှင့် မျက်
နှာကို ထိန်းညှိလိုက်ပါ၏။ ထိုအခါမှာတော့ သူကျေနပ်သွားပါပြီ။

ထိုမျက်နှာနှင့်နေသားကျရန်အတွက် အချိန်နာရီဝက်
ပေးရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တိဗီရှေ့တွင်ထိုင်ကာ
တိဗီနှင့်အောက်စက်ကို ရီမုဒ်နှင့်ဖွင့်လိုက်ပြီး ပုံရိပ်အချို့ကို ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ငယ်နာမည်က ယောစပ်ဖြစ်ပြီး ယခုလက်
ရှိတွင် ဂမ်မဆိုင်းဆိုသည့်နာမည်နှင့် ရွှေတောင်ကြားတွင် နေထိုင်
သော ရွှေသူဌေးကြီး၏အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအိမ်ကို ရှုထောင့်အမျိုး
မျိုးမှ ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး စနစ်တကျပင် အသေးစိတ် သူလေ့လာနေ
မိပါသည်။

နာရီဝက်မျှ ငြိမ်သက်စွာနေပြီးချိန်မှာတော့ လေးထောင့်
ပုံသဏ္ဌာန် အစိမ်းရောင်မျက်မှန်ကိုင်နှင့် မျက်မှန်ကို ဟန်ကျကျ
တပ်လိုက်ပြီး အဟောင်းတန်းမှဝယ်လာခဲ့သော ကွက်ကျရှုပ်အင်္ကျီ
အပြာရောင်တစ်ထည်ကို ဝတ်လိုက်၏။ လက်ကို ဖြစ်သလိုခေါက်

တင်ကာ ကွင်းထိုးဖိနပ်ကိုစီးလိုက်ပြီး အိမ်နေရင်း ဂျင်းဘောင်းဘီ
နှင့်ပင် ဟန်မကျပန်မကျထွက်လာခဲ့ကာ ဟန်ကျကျပင် ကားပေါ်
သို့တက်၍ ကားစက်နှိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်တွင် သူ့ရဲ့ဦးတည်
ရာက ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ဖြစ်ပါသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ရဲ့နည်းဗျူဟာတွေက အရင်နဲ့
မတူအောင် ထူးခြားနေခဲ့ပါသည်။ အလုပ်တစ်ခုကို စနစ်တကျ
အကွက်ချစီစဉ်ပြီးမှ လုပ်တတ်တဲ့သူက ခုလည်း ခေါင်းထဲတွင်
အစီအစဉ်တွေ စနစ်ကျကျရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် နာရီကို
တစ်ချက်ညှိကြည့်ပြီး ကားကိုခပ်မှန်မှန်ပင် လှည်းတန်းသို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်လိုက်ပါသည်။

မီးပွိုင့်မီးနီချိန်နှင့် ကားပါကင်ရချိန်ကိုပါတွက်ဆပြီးသား
မှ အဆောတလျင်ပြုစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ၍ သူ့ပုံက ခပ်အေး
အေးပင်။ ပြေးလွှားနေသောကားတန်းကြီးကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်
ကာ ကားပါကင်ရှာပြီး ကားကိုလမ်းဘေးမှာမင် ချရပ်ပြီး လှည်း
တန်းဈေးပေါက်ရှေ့တွင် အများသူငါနှင့်ရောနှော၍ ရပ်နေလိုက်
ပါသည်။

မကြာခင်တွင် ဆလွန်းကားအဖြူရောင်လေး ထိုးဆိုက်

လာပြီး ကားပေါ်မှ ခပ်ဝဝနှင့်အမျိုးသမီးက ဈေးခြင်းကြီးဆွဲကာ ဆင်းလာပြီး ဈေးဝင်းထဲသို့ဝင်သွားသည်တွင် ခပ်ပိန်ပိန်လူတစ်ယောက်က ကားပေါ်မှထပ်မံဆင်းလာကာ ဂျာနယ်ဝယ်နေသည်တွင် သူက မယောင်မလည်နှင့် ထိုလူနားကပ်သွားပြီး ထိုလူနှင့် ယှဉ်လျက်ပင် ဂျာနယ်ကိုရွေးချယ်လိုက်ပြီး အမှတ်တမဲ့ပုံနှင့် ထိုလူကိုကြည့်ကာ...

“ဟာ... ခင်ဗျား ကိုထွန်းတင်မဟုတ်လား”

ဟုအကြောင်ရိုက်ကာ မေးလိုက်သည်တွင် ထိုလူက သူ့ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး...

“ကိုထွန်းတင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိဘူး”

“ဟာ... ခင်ဗျားကလည်း မေ့တတ်ရန်ကောဗျာ”

ဟု အညာလေသံနှင့်ဆိုတော့ ထိုလူက သူ့ကိုကောင်းကောင်းအကဲခတ်နေခဲ့ပါ၏။

“အေးလေ၊ မေ့မှာပေါ့။ ခင်ဗျား ရွာကထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဪ... ခင်ဗျားက ရွာကကိုးဗျ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ထက် အသက်ကြီးတယ်လေဗျာ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အုပ်စုကို သဘောကျတာကိုးဗျ။ ခုချိန်ထိ မှတ်မိနေသေးတယ်”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူက ပျော်သွားပုံရပါသည်။ သူစုံစမ်းထားပုံအရတော့ ကိုထွန်းတင်က အင်မတန်စကားများပြီး ငယ်စဉ်က အိုးစည်ဝိုင်းတွင် ကိုရွှေရိုးလုပ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရပါသည်။

“ဟား... ဟား... အားကျစရာကောင်းလောက်အောင်ကို အဖွဲ့က လိုက်ဖက်ညီတယ်လေ။ ဟဲဟဲ... ကျုပ်လည်း ဒီလိုပညာအမွေမျိုးကို လက်ဆင့်ကမ်းချင်တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူများအိမ်ကအလုပ်သမားလေဗျာ၊ မရပါဘူး၊ အချိန်လည်း မပေးနိုင်ဘူး”

“ထူးဆန်းတယ်ဗျို့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ အင်း... ၎င်းနည်းစရာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပြန်တော့လည်း ခင်ဗျားက အချိန်မရဘူးဆိုတော့ အချိန်ရရင်တော့ ရွာကိုပြန်ဦးဗျို့။ ရွာကလည်း အလှူပွဲတိုင်း ခင်ဗျားကိုသတိရနေကြတာ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဒီမှာပဲ နေတယ်လေ၊ မလေးရှားသွားပြီး အလုပ်လုပ်တာက ခေတ်စားနေတော့ ကျုပ်လည်း သွားရအောင် ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီနားက ယောက်ျားလေးဆောင်မှာ နေတာဗျ”

“ဟား... ဟန်ကျလိုက်တာကွာ၊ ငါလည်း ဒီကိုတစ်ရက်ခြား တစ်ခါ ရောက်တယ်ကွ။ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ရွာသားနဲ့ တွေ့ရတာ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တုန်း ဟညာလေးလည်း ဆည်းပူးချင်သေးတာဗျ”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူရဲ့မျက်နှာက ဝင်းပသွားရတာ...

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ မနက်ဖြန် သူဌေးတို့လင်မယားက ဘန်ကောက်ကို သုံးရက်လောက်သွားမယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့တစ်ည လောက် လာအိပ်ပါလား။ ဆရာစားမချန်ဘဲ သင်ပေးဦးမှာဗျ”

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

“ဟာ! မဖြစ်ရှိပါ့မလား၊ ထွန်းတင်ပါဗျ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားကတိတည်ဗျာ။ ဒါဆို သန်ဘက်ခါ ကျုပ် ဒီကစောင့်မယ်။ ခုတော့ ကျုပ်သွားပြီဗျ”

“အဲ... ခဏ”

“ဘာလဲဗျ”

“အဟဲ... ထွေးခင်လေးရော နေကောင်းရဲ့လား”

သူက ထိုလူရဲ့အရိုက်အကဲကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထွေးခင်ဆိုတာ ထွန်းတင်က တစ်ဖက်သတ်ကြွရမယ့်မိန်းကလေး ဖြစ်ပုံရပါသည်။ တစ်ဖက်သတ်ကြွရလို့လည်း သတင်းမရတာပေါ့။ သို့သော် မှားမှာလည်းစိုးတာကြောင့်...

“နေကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်နဲ့ ထွေးခင်က နာမည်ကြီးပဲဟာကို”

“နောက်မှပြောပြမယ်ဗျာ၊ ခုတော့ ကျုပ်အရေးကြီးနေလို့ သွားပြီဗျ”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲ ကားလမ်းတစ်ဖက်ကိုကူးပြီး လမ်းခြီးကွေ့ထဲ ဝင်လိုက်ကာ ထွန်းတင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်၏နောက်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသည်တွင် ထွန်းတင်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂျာနယ်ပင် ဆက်မရွေးတော့ဘဲ ပြုံး၍နေသည်ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

၁၁၂ နိမိတ် မယ်နိုင်

သူ့ကျေနပ်သွားပါပြီ။ မကြာခင် သူတိုက်ပွဲစတော့မည်
လေ။ သူ့ဘက်က ရိက္ခာပြည့်စုံရမယ်။ လက်နက်ပြည့်စုံရမယ်။
ပြီးတော့ သေချာတဲ့ဗျူဟာကောင်းတွေ လိုနေပြီလေ။ ဒီအတွက်
သူက ရိုးသားသူတွေကို နင်းကျော်ရမှာလော့ စိတ်မကောင်းပါ။

သို့သော် ပစ်မှတ်မှလွဲ၍ အခြားလူတွေကို ဒုက္ခမပေး
တတ်တဲ့သူက ဂရမ်မီကိုတော့ ဖေါ့ပေါ့လေးကိုစယ်ချင်မိ၍ ယခု
လို အန္တရာယ်တွေကြား လှုပ်ရှားနေချင်းဖြစ်ပါ၏။

ဂရမ်မီနှင့်သူ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ဦးမှာလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

“ဟင်! အစ်ကိုက ပြန်တောင်ရောက်နေပြီပဲ”

ဟု အပြင်မှပြန်ရောက်လာတဲ့ညီမဖြစ်သူကဆိုလျှင် သူ
အံ့သြသွားရပါသည်။ သူက ဖတ်လက်စမဂ္ဂဇင်းကိုချကာ...

“ငါ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် ဘယ်မှမသွားရသေးဘူး”

ဟုဆိုလျှင် ထနောင်းရာက ပြုံးကာ...

“မောင်နှမအချင်းချင်းပါအစ်ကိုရယ်၊ အမှုသည်နဲ့တရား
သူကြီးမှမဟုတ်တာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့်အသားငါးတွေထည့်
ပြီး ဆွဲလာသောကြပ်ကြပ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး လက်တံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရေဆေးကာ ပဝါနင့်သုတ်ပြီး ရေတစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်ပါ။

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ထနောင်း”

“အစ်ကိုလည်း စုံထောက်မလုပ်ဘဲ သူ့ခိုးလုပ်သင့်ပြီ။ မီးပွင့်တွေ ဒီလောက်ကြပ်တာ မြန်လိုက်တာ။ ထနောင်းတော့ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ အစ်ကိုကတော့ အေးဆေး အိမ်တောင် ဖိပ်ကျနေပြီ”

“နေပါဦး၊ မင်းရဲ့စကားလုံးတွေက လွဲနေပြီ ထနောင်း၊ မင်း ဒီနေ့ ဈေးဘယ်မှာဝယ်ပြီး ပြန်လာတာလဲ”

“လည်းတန်းဈေးမှာလေ၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစားရတာကြာလို့ စုံစုံစီစီ သွားဝယ်တာ။ ဒေါ်ကြီးပုန်း ရွာပြန်သွားတာလဆိုရင် ထမင်းနဲ့ဟင်းနဲ့တူအောင် မစားရတာ နှစ်လရှိပြီ။ ပါဦး... အစ်ကိုက ထနောင်းကို အဲလိုမေးရအောင် အစ်ကိုက တကယ်ပဲ ထနောင်းကိုမမြင်တာလား”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ တစ်ခုခုတော့ အကြီးအကူမှားယွင်းနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါ၏။ သူ့နည်းတူ ထနောင်းလည်း သူ့ကိုစူးစမ်းသလို ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“အစ်ကို တကယ်ပဲ ဒီနေ့အပြင်မထွက်ဘူးလား”

“တကယ်ပဲ ထနောင်း ဒီနေ့ အစ်ကိုကို အပြင်မှာတွေ့ခဲ့လို့လား”

“အစ်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဂျာနယ်ဝယ်နေတယ်လေ”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ ထနောင်းက စေ့စပ်သေချာတဲ့သူမို့ ထနောင်းရဲ့အပြင်တွေ အမှားနိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိနေ၍ ပိုပြီးနားမလည်နိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ ဂေန်အမှန် သူကလည်း ဒီနေ့အပြင်ကို လုံးဝမထွက်ရသေးတာပဲဖြစ်ပါ၏။

ထနောင်းရာကလည်း အူဝဲကတည်းက အတူနေလာခဲ့တဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်ကာ...

“အစ်ကို တကယ်ပဲ ဒီနေ့အပြင်မသွားရသေးဘူးကိုး။ ထူးဆန်းတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုကို ထနောင်း သေချာပေါက်ကို အပြင်မှာတွေ့ခဲ့တာ။ အစ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလုပ်နေတယ်မှတ်ပြီး မခေါ်ဖြစ်တာ။ အစ်ကိုက ရှုပ်ကွက်အပြာ... အဲ”

သူမစကားပြောရင်းပင် စကားလုံးများက တုန့်ခနဲရပ်တန့်သွားရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစ်ကိုဖြစ်သူထံထိုသို့ ရှုပ်ကွက်အပြာမျိုးက တစ်ထည်တလေမှတောင် မရှိသေး

ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆက်ပြောလေ”

“ဒီနေ့ ထနေရင်းတွေ့ခဲ့တာ တခြားလူပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရှင်းပြစရာမလိုဘဲ သိသွားရတာလဲ”

ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူက ဆိုတော့မှ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီခန့်က တွေ့ခဲ့သူကို ထပ်မံမြင်ယောင်လာမိပါသည်။ ဒီတော့မှ ကွဲလွဲမှုကို သူမ တဖြည်းဖြည်းရိပ်စားမိလာရပါသည်။ အစ်ကိုက လမ်းလျှောက်လျှင် ကိုယ်ကိုကိုင်ထားတတ်ပြီး ထိုလူကတော့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပင် လျှောက်ပါ၏။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက ပိန်ပြီး ထိုသူက မသိမသာပင် အစ်ကိုဖြစ်သူထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်ပါသည်။ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်လို့ပါ။ အမြဲတမ်းအတူနေတဲ့ အစ်ကိုကိုတောင် အလွတ်မရလို့လေ”

“တော်တော်တူသလား”

“ပုံတူကူးချထားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်”

“ပုံတူ... ဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါနဲ့ ဘာတွေဖတ်နေတာလဲ”

“ပလပ်စတစ်ဆာဂျူလုပ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါ”

“ပလပ်စတစ်ဆာဂျူရဲ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားကြပါသည်။ အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ဂရမ်မီက ရုတ်ခြည်းထရပ်ကာ မကြာသေးခင်ကမှ မိမိထံရောက်လာတဲ့ပါဆယ်ဆုပ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှမှန်ချပ်ကို သေသေချာချာ အသေးစိတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မှန်ရဲ့ထိပ်ဆုံးမှာ ဂရမ်မီဆိုတာကလွဲ၍ အခြားဘာမှပါမနေသဖြင့် သူ့အတွက် အဖြေတစ်ခုခုရှိလာသလို ခံစားမိပါသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကို၊ အစ်ကိုလည်း ဒီပစ္စည်းပို့လိုက်တဲ့လူဆို သူ့ခိုးလို့ထင်နေတာလား”

“မင်းရော အဲဒီလိုထင်နေတာလား”

“သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပို့လိုက်သလဲဆိုတာ စဉ်းစား

ရတုန်း”

“စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ”

“စိန်ခေါ်တယ်”

“အင်း... စိန်ခေါ်လိုက်တာ၊ ဒီလူ ကျိန်းသေပေါက် ငါတို့ကိုစောင့်ကြည့်နေလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်မရတာက တဖြည်းဖြည်း အရိပ်တော့ဖြစ်စပြုလာပြီ”

“အစ်ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“အမှုတွေအားလုံးကို သုံးသပ်ကြည့်ရင် ဒီလူက မိတ် ကပ်ကျွမ်းကျင်သူလို့ အဖြေထွက်လာတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုယ့်ပုံစံကို အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် သေချာပါပြီ။ ဒီသုံးမှုစလုံးရဲ့ တရားခံဆိုတာ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“အစ်ကို ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဒီလူကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး”

ဟုဆိုကာ မှန်ကြီးကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

“သိပ်နီးရှင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ့်တို့မောင်နှမက မတွေ့ တတ်ကြဘူး။ အင်မတန်ညှိကြသေးတာပဲ”

ဟုဆို၍ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွား၍ နှစ်ယောက် စလုံးမှာ ပြုံးမိသွားကြပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ဂရုမီဆိုသောအမည် ကို မှန်တွင်ရေးထွင်းထားခြင်းမှာ ငယ်စဉ်က ကလေးတွေ ဆော့ လျှင် သုံးနေကျနည်းလမ်းဖြစ်ပါ၏။ ဆိုလိုချက်ကတော့ သူ့ပုံကို

ထဲမှာမြင်ရမည်လေ။ ဒါဆို သူ့ခိုးက သူပဲပေါ့။

“မျက်နှာချင်းဆိုင် ကိုယ်လုံးထွက်ပြပြီး တိုက်တဲ့တိုက် က အပြင်းထန်ဆုံးပေါ့။ တော်ရုံသတ္တိ တော်ရုံအရည်အချင်းမျိုး ခြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ”

“ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ အစ်ကို။ ဒီလူဟာ နှောင်းတို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိရမယ်”

“ရှက်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်”

“အစရာမရတဲ့ အခက်အခဲကို အကောင်လိုက်ကြီး ပြ တာတောင် ကိုယ်တို့က အရိပ်ကိုရှာမတွေ့နိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခိုးတစ်ယောက် လှည့်စားသွားတာတော့ မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကို အကောင် သိပ်အထင်သေးလွန်းနေပြီ”

ဟု သူက ခံမြင်းစွာပြောလျှင်...

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ပျော့ကွက်ဖေါ့”

“ပျော့ကွက်”

“အင်း... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဟိုခွေထဲကအိမ်က သူ ခင်ဦးမယ့်အိမ်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု နှမဖြစ်သူက သုံးသပ်လျှင် သူ ဒေါသဖြစ်သွားရပါ

သည်။

“တောက်! တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ဝင်မနိုးရသေးခင် သံတိုင်တွေကြား ရောက်စေရမယ်”

ဂရမ်မီ ဒေါသအလိပ်လိုက် ထွက်နေရပါသည်။ မိမိကို မထိမဲ့မြင်ပင် ဝင်နိုးမယ့်အိမ်နှင့် မိမိမျက်နှာပါ ဌာသုံးထားသေးသော ထိုသူနိုးကို အမှန်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်မိပါသည်။ ဒါ မိမိကို အထင်သေးတာပေါ့။ မထိမဲ့မြင်ပြုတာပေါ့။ နေပေဦးဟု စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီကောင်ရဲ့ နောက်ကျောပုံကို ထနှောင်း အကြမ်း ရေးပေးနိုင်မလား”

ဟု သူကဆိုတော့ ညီမဖြစ်သူက အေဖိုးစာရွက်ကို ဆွဲယူပြီး ခဲတံလေးဖြင့် ငါးမိနစ်မျှရေးခြစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရောသူမပါ ထိုနောက်ကျောပုံကိုကြည့်ပြီး အတန်ကြာစဉ်းစားရင်း ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ...

“သူ့ကို ထနှောင်းသိနေတယ် အစ်ကို”

“ကိုယ်လည်း သိတယ်”

“ဒီလိုနောက်ကျောမျိုးကပဲ ထနှောင်းရဲ့ပန်းချီကားကို ဝယ်သွားတာ”

“အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားလား”

“အင်း”

“တောက်!”

သူ့ဒေါသတကြီး တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒင်းက ငါတို့မောင်နှမနားရှိနေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ”

“အစ်ကိုရော သိလို့လား”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခါဆုံဖူးတယ်”

“ဟင်!”

“ခံပြင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒါဆို ဒီကောင် ငါတို့ချွန်ကိစ္စတော် ဆောင်ရွက်မှုများကို သိနေလောက်ပြီ။ ထနှောင်း၊ မင်းအသွားအလာ ဆင်ခြင်တော့”

“အင်း”

“မျက်နှာကို အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲလို့ရပေမယ့် သူ့မျက်လုံးကိုတော့ ပြောင်းလဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညီမလေး၊ မင်း သူ့ရဲ့

၁၂၂ နိမိတ် မယ်ခိုင်

မျက်လုံးတွေကို မှတ်မိသေးလား”

“ဟင့်အင်း... သူက မျက်မှန်တပ်ထားလို့ မျက်နှာကို မမှတ်မိလိုက်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက ဒေါသထွက်နေရာမှ ပြီးလာပါသည်။

“တော်တော်ပါးနပ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ တွေ့ကြုံသေးတာပေါ့ကွာ”

“ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့တယ်ဆိုတဲ့အမြင်က နည်းနည်းပြန်ပြင်ပြောရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အမှောင်ထဲကလူကို အလင်းကလူက ဘယ်မြင်နိုင်မလဲ။ အမှောင်ထဲကလူကတော့ အလင်းထဲကလူကို သဲ့သဲ့ကွဲကွဲမြင်နေရတယ်။ အစ်ကိုက ရန်သူ ကိုမြင်ချင်ရင် အလင်းထဲကနေ အမှောင်ကိုပြောင်းမှ ရလိမ့်မယ်”

ညီမဖြစ်သူကဆိုတော့ သူ့အကြံတစ်ခု ရသွားပါသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မင်းဟာ အဖိုးတန်ညီမလေးပဲ ထနေတယ်”

သူကအဲဒီလိုချီးမွမ်းတော့ ထနေတင်းရာရဲ့မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ရွှင်ပြသွားရပြန်ပါသည်။

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

“မင်းတို့ ယောစပ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို သိသလား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်းပင် မြန်မာပြည်တွင် အပ်ကျတာကအစ သိနေတဲ့သတင်းထောက်ကြီးနှစ်ယောက်ကို မေးလျှင် ထိုနှစ်ယောက်က သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လာခဲ့ကြ ပါသည်။

“အဲဒီနာမည်က အရေးကြီးလို့လား”

“ဆိုပါတော့ကွာ”

“ယောစပ်! ဒီနာမည်မျိုးက ခပ်ရှားရှားပဲ”

ဟု တစ်ယောက်ကဆိုလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလို့လဲ... စုံထောက်ကြီးအမှုနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ”

ဟု သူကစိတ်မဝင်စားသလိုပြောကာ ရေခဲခွေးကြမ်းကို ဓာတ်ဘူးထဲမှ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။

“အမှုနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ဒါ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်လား”

ဟုဆိုလျှင် သူ့ဦးနှောက်ထဲ လင်းခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါကို သူ့ဘာလို့မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။ တရားခံကတော့ မိမိဟာ အပြစ်သားပါဟု သူ့ရဲ့နာမည်ကို ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းစေခြင်းငှာ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုနေမှာလဲ။ သူ့သတိမပြုခဲ့တာအမှန်ပါ။ မှန်တစ်ချပ်။ ပြီးတော့ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ယူထားသည့်အိမ်။ ပြီးတော့ ပေးပို့သူက ယောစပ်။ သူ အကြောင်းအရာတွေကို ဆက်စပ်ပြီး တွေးလိုက်တော့ သူ့ကိုမထိမဲ့မြင်ပြုတဲ့ ထိုသူခိုးကို ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

အဲဒီကောင်က သူ့ကိုများ လှည့်စားချင်တာလား။ လှည့်စားချင်တာမဟုတ်ဘူး။ လှည့်ကစားနေတာပါ။ ဒီကောင် သူ့ကို

သိပ်ကိုအထင်သေးပြီး လျော့တွက်လွန်းနေပါပြီ။

“စုံထောက်ကြီး၊ ဘာငေးနေတာလဲဗျ”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ထိုသတင်းထောက်နှစ်ယောက် ပေးခဲ့သော သူဌေးများစာရင်းဖြစ်ပါသည်။

သူက ထိုစာရွက်ကိုဖြန့်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး များပြားလှစွာသောနာမည်များထဲမှ ယောစပ်ဆိုသောထိုနာမည်ကို ရှာဖွေနေမိပါ၏။ သို့သော် ယပက်လက်နှင့်တူတာဆို၍ ဘယ်လိုအကွာရာမျိုးမှမတွေ့ရ၍ သူ့စိတ်ပျက်သွားမိပါ၏။ သူ့နည်းတူပင် ထိုနှစ်ယောက်က ထိုစာရွက်ကိုကြည့်နေ၍ သူ့အတွက် ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံက ထူးဆန်းနေသောကြောင့်...

“သူဌေးတွေက ဒီစလစ်ထဲ ဘယ်နှယောက်ပါသလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းကို သူက ကောက်ကားငင်ကာမေးလျှင် ထိုနှစ်ယောက်မှာ ပြူးတူးပြာတာဖြစ်သွားရကာ နာမည်စာရင်းတွေကို လက်ထောက်ရေတွက်နေ၍ မဝင်စဖူးပင် သတင်းထောက်နှစ်ယောက်ကို သံသယဝင်လာရပါ၏။

“အဲဒီစာရင်းကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ဟု ခပ်ပိုင်ပိုင်ပင် ပြောချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူ့ရဲ့သံသယမျက်ဝန်းနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုချက်ကြောင့် ရုတ်တရက်မူပျက်သွားသော ထိုသတင်းယောက်နှစ်ယောက်၏ပုံကို သူ အမိအရဖမ်းကာ...

“သိပ်ကိုအရေးကြီးလို့ အမှန်အတိုင်းသိချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့အဖြေက ခင်ဗျားတို့အတွက်လည်း အကျိုးရှိနိုင်တယ်လို့ သိထားပါ”

ဟူသော သူ့ရဲ့မြှူဆွယ်သလို စကားသံကြောင့် သတင်းမှဆိုးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ...

“အင်တာနက်က ကူးလာတာ”

“ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ဒေတာတွေက အဲဒီလောက်မှ မထွန်းကားသေးတာ။ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ အကြောင်းမဲ့တော့ ဒါတွေစုံလင်လင်မရှိနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံမှာ ပျက်ယွင်းနေရပါပြီ။ သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ သူသိနေပါပြီ။ အဓိကကျတဲ့သတင်းတစ်

ခု ရရှိတော့မည်ဆိုတာကိုပေါ့။

“ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားတို့နဲ့ တစ်လှေတည်းစီးတွေ့ပါ”

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါတွေကို စုံထောက်ကြီးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရမ်ဖီနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ထားတာ”

“ဘာ!”

သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။ ဘာအကြောင်းလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ။ သူ့က ဘာကောင်မို့ ဒီလိုအရေးကြီးပြီး ခက်ခဲတဲ့စာရင်းတွေနဲ့ လဲလှယ်ခြင်းခံရတာလဲ။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောရင် ကောင်းမယ်”

“ကျုပ်တို့ကိုနားလည်ပေးပါဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာလည်း လုပ်စရာတွေများနေလို့ ဒီလိုအလွယ်လိုက်မိတာပါ”

“ဘယ်သူက ကျုပ်အကြောင်းတွေ လိုက်နေတာလဲ”

“ယထမတော့ ကျုပ်တို့လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင်လို့ထင်ပြီး ကတိပြုမိတာပါ။ နောက်မှစဉ်းစားမိတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်မှာရှာလို့ရှာရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီနေ့က ဒီနေရာမှာပဲ စုံထောက်ကြီး နဲ့ ကျုပ်တို့ပြောဆိုပြီး စုံထောက်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို လက်ဖက် ရည်ဖိုးရင်းလို့ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အဝင်အထွက် လားပဲ လွဲမယ်ဗျာ”

ဟုဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးထဲ မှတ်မှတ်ရရရှိနေသော ပုံရိပ် တစ်ခုက သွားခနဲပေါ်လာရပါသည်။

“သူက အမှုသည်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို ဝင်လုံးတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့နဲ့ပြောရင်းဆိုရင်း စုံထောက်ကြီးရဲ့အကြောင်းတွေ မေး တယ်။ ဖုန်းနံပါတ်လိပ်စာကအစပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့လည်း စုံထောက် ကြီးရှာခိုင်းထားတဲ့သူဌေးစာရင်းနဲ့ လဲမယ်ပြောတော့ သူက မကြာ ခင် အွန်လိုင်းမှာ ဆုံမယ်လို့ပြောတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း မယုံပေ မယ့် တကယ်ပဲ ဒါတွေကိုဖို့လာတော့ ကျုပ်တို့လည်း ကတိတည် ရတာပေါ့”

“ဪ... ခင်ဗျားတို့က ငါးကြင်းဆီနဲ့ငါးကြင်ကြော် တာကိုး”

“နားလည်ပေးပါဗျာ၊ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့တွေက လည်မလိုနဲ့ သိပ်အကြတာပဲ”

“ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ညံ့သွားမှန်း အချိန်နှောင်းမှ သိလိုက်ရတယ်။ ဒီစာရင်းကိုတောင် သေသေချာချာပြုစုနိုင်မှ တော့ စုံထောက်ကြီးကိုစုံစမ်းဖို့ မခက်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က ဒါကို ပုဟေဠိဖြစ်နေကြတာ”

“ရှင်းနေတာပဲ၊ ဒီကောင်က ကျုပ်ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာ”

“ဗျာ!”

“ဒီကောင်က ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သေချာပါတယ်။ ကျုပ် ပုံစံမျိုးနဲ့ သူဌေးယောစပ်ရဲ့အိမ်ကို ဝင်ခိုးလိမ့်မယ်”

“ဗျာ!”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်မဆက်တော့ပါဘဲ ထိုဝိုင်းမှ ထရပ်သည်တွင်...

“စုံထောက်ကြီး... ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို စိတ်တိုသွား သလား”

“ကျုပ်က မိန်းမလား”

“ဒါဆိုလည်း ပြောသွားဦးလေဗျာ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို စုံ ထောက်ကြီး ခန့်မှန်းမိတာလေး”

“သူခိုး... ဂန္ထဝင်သူခိုး”

၁၃၀ နိမိတ် မယ်နိုင်

ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ရာ ကျန်နှစ်
ယောက်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မှင်တက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
ပါသည်။

အအအ

အခန်း (၁၁)

ဂရမ်မီရဲ့မျက်နှာနှင့် တြိဂံက လူစည်ကားရာနေရာ၏
ချောင်ကျကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်ပြီးလျှင်
လမ်းမတန်းကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ခဏ
အကြာတွင် မြင်ကွင်းထဲ ကားတစ်စီးဝင်လာ၍ သူက လက်ဖက်
ရည်ဖိုးကျသင့်ငွေကိုရှင်းကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးက ခြင်းလေးဆွဲကာ ကားပေါ်မှဆင်း
သွားသောအချိန်မှ သူက ကိုထွန်းတင်အနား တိုးကပ်သွားခဲ့ပါ
သည်။ ကိုထွန်းတင်က ထုံးစံအတိုင်း ဂျာနယ်ဆိုင်ဘေးတွင် ရစ်ဝဲ
ဝဲလုပ်နေ၍ သူက ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း

“ကိုထွန်းတင်က ဘယ်ကုန်နယ်ကိုကြိုက်သလဲဗျ”

ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုကြည့်ကာ

“ဟာ! ခင်ဗျားပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမတွေ့ရတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“ကျုပ်က ပညာလိုချင်သူကိုးဗျ။ စောင့်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ခင်ဗျားနာမည်က”

“အဟဲ့... ကိုကြီးထွန်းတင်ကလည်း မေ့တတ်ရန်ကော ဗျာ။ ဘိနာမည်ပဲပြောတော့မယ်ဗျို့၊ ဂရမ်မီတဲ့”

“ဂရမ်မီ! နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲဗျို့”

“ကျုပ်ကို ကိုရွှေရိုးအက ဘယ်တော့သင်မလဲဗျ”

ဟု သူက တောပုံဖမ်းကာ ရိုးသားပွင့်လင်းသယောင် ပြုတော့ ကိုထွန်းတင်က ဘေးဘိဝံယာကိုမသိမသာကြည့်ပြီး...

“ဒီနေ့ပဲ သင်မယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တို့သူဌေး ခရီးထွက်သွား ဟယ်။ မနက်ဖြန်မှပြန်ရောက်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့တော့ လွတ် လွတ်လပ်လပ်ပဲဗျို့။ ဒါကြောင့် အိမ်လိုက်ခဲ”

ဟုဆိုလျှင် သူသဘောကျသွားရပါသည်။ ဒါ သူဆင် သည့်အတွက်လေ။ သူဌေးကြီးဂမ်မဆိုင်က မကြာခင် ခရီးတစ်

ခုထွက်လိမ့်မည်ဆိုတာ စုံစမ်းလို့ သူသိနှင့်နေပြီးသားပါ။

သို့သော်...

“ဟာ! ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ ကျုပ်က ကြောက်တယ်ဗျ။ သူဌေးအိမ်မှာဆို မတော်လို့ ပစ္စည်းပျောက်ခဲ့ရင် ကျုပ်အမှုပတ် နာဗျ”

“ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော။ မဖြစ် ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်နေတာပဲ နှစ်ပေါက်နေပြီ။ အပ်တိုတစ်ချောင်း တောင် မပျောက်ဖူးပါဘူး”

“ဖြစ်မလားဗျ၊ သူဌေးမရှိပေမယ့် တခြားလူတွေက”

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ထွန်းတင်ပါဗျ၊ ပိုင်ပါတယ်။ အိမ် မှာ ကျုပ်က တောက်တိုမယ်ရ၊ မြဲစောင့်က တစ်ယောက်၊ ဥယျာဉ် မှာတစ်ယောက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးက တစ်ယောက်၊ ထမင်းချက် နဲ့ဆို ကျုပ်အပါ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဗျာ။ သူဌေးကတော်က လည်း ရတနာဆိုင်နဲ့မို့ တစ်နေကုန် အိမ်မကပ်ဘူး။ ညဘက်ကို ရောက်တော့လည်း မောပြီးစောစောအိပ်တယ်။ ခင်ဗျားသာ ဆန္ဒ နှိုရင် ညတောင်အိပ်လို့ရသေးတယ်ဗျ။ သူဌေးရှိရင်သာ သူဌေး က စေ့စပ်လွန်းလို့ စိုးရိမ်ရတာ။ ဟဲ့ဟဲ့... ရတဲ့အခွင့်အရေးမှာ

နေရာညပါ ပညာကိုဆည်းပူးပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုတော့ သူပြုံးမိသွားပါသည်။

သူ့ရဲ့အပြုံးက သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူဆိုပေမယ့် ကိုထွန်းတင်ကတော့ ထိုအပြုံးကို သဘောကျသည်ထင်ပါရဲ့။ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေလေတော့၏။

ညက မှောင်သည်ထက် မှောင်လာချိန်တွင် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍နေခဲ့ပါသည်။ တစ်နေကုန် ကခုန်ထားရသည်မို့ ကိုထွန်းတင်ကြီးကတော့ သူ့ဘေးတွင် သွားရည်တွေပင် စီးကျ၍ တခေါ်ခေါ်အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။

သူ့နေရာက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာမို့ အိမ်နောက်ဖေးကျကျမှာဖြစ်ပေမယ့် အိမ်မကြီးကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်နေရပါသည်။ အိမ်ကြီးက ခမ်းနားမှုနှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင်လျှပ်စစ်မီးက နေခင်းအလား ထိန်ထိန်လင်းနေခဲ့ပါသည်။ သူလေ့လာထားမှုတွေအရတော့ ထိုမီးတွေက ညလုံးပေါက်လင်းနေပေလိမ့်မည်။ ဒီပုံအတိုင်းသာ မီးလင်းနေလို့ကတော့ ထိုအိမ်မကြီး

ထဲ သူဝင်ရန် ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ခြံထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာနေသော ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးသုံးကောင်ကလည်း သူနှင့်ယှဉ်ပါးမှုမရှိသေးတာမို့ သူ့အတွက် အနည်းငယ်ခက်ခဲ၍ ဘယ်ကနေဘယ်လို စတင်လှုပ်ရှားရမလဲဆိုတာ သူစဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။

သူ့ရထားတဲ့သတင်းအရတော့ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ခမ်းနားတဲ့မြေအောက်ခန်းကြီးရှိပြီး ထိုမြေအောက်ခန်းထဲတွင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ငုံးဥလုံးအရွယ်ပတ္တမြားကြီးက လူမသိသူမသိပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်ဆိုပဲ။ ထိုမျှကြီးသောပတ္တမြားကြီးကို သူမြင်ဖူးခဲ့ပါချေ။ အဲဒီလို တန်ဖိုးအနုပစ္စည်းများသည်ပစ္စည်းမျိုးကို သူလိုချင်ပါ၏။ ကမ္ဘာ့အသိအမှတ်ပြုသူဌေးကြီး ဖြစ်ချင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ သူ့လက်ထဲမှာ များများရှိရမယ်လေ။ ဂန္ထဝင်ရတနာများက လက်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ရှိမှ သူက ကမ္ဘာကို အံ့တုနိုင်မယ်မဟုတ်ပါလား။ နံချာတဲ့ဘဝကိုမုန်းသည့်သူက ပြည့်စုံကြွယ်ဝရမည်လေ။

လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင် တောင်တက် နှေးရမည်ဆိုသည့်အတိုင်း သူက စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် အခြေအနေ

ကိုစောင့်နေခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ သူ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်ဝခါ နီးအချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပါပြီ။ ရည်မှန်းချက်တွေပြည့်ခါနီးမှ ထွက် ပေါ်လာသော အမှုလိုက်ကြောင့် သူ့အာရုံနောက်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ ကြောင့် ထိုအမှုလိုက်ကြီးကိုလည်း သူပညာပေးချင်မိ၏။

ထို့ကြောင့် အရာအားလုံးကို သူက အကွက်ကျကျစီစဉ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ကိုသာကြည့်ပြီး ဦးတည်နေသူတွေနဲ့ သူ့ ရဲ့ကွာခြားချက်က နှစ်ခုရှိနေပါသည်။ သူက အချိန်ကို စိတ်ရှည် စွာစောင့်တတ်ပြီး အခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းအသုံးချခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အလင်းထဲမှာ သိပ်တော်ပါတယ်ဟု ဂုဏ်ပြုခြင်းခံရသော စုံထောက်ကြီးကတော့ အချိန်ကိုဖြုန်းကျက်ပြီး အသုံးချနေတော့ အခွင့်အရေးကို သတိမပြုမိတော့ဘူးပေါ့။

အချိန်ကို စနစ်တကျအသုံးချရင် အခွင့်အရေးဆိုတာ ရှိလာနိုင်တယ်ဟူသော သူ၏ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း သူက အချိန်ကို တစ်နာရီမျှဖြုန်းပြီးချိန်မှာတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ဟာကွက်တစ်ခုကို သိ လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအရာကတော့ အားပြင်းတဲ့ဒီဘာမင်မွေးကြီးသုံး ကောင်ပါပဲ။ မှန်ကန်လှတဲ့ဒီဘာမင်တို့ရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံက ဟာ ကွက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မွေးတစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်က အလှည့်ကျလှည့်ပတ် နေခဲ့သော ထိုလမ်းကြောင်းတွင် အိမ်ရှေ့ဝရံတာကိုဝင်တဲ့နေရာ နားအရောက်တွင် တစ်ကောင်ကို ဆယ်ငါးမိနစ်စီ ခြားနေတာကို တွေ့ရပါ၏။ ထိုသို့သတိပြုမိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူလူပဲ ရှားဖို့အသင့်ပြင်ရပါတော့သည်။ အနှံ့အာရုံကောင်းသည့် ဒီမွေး သုံးကောင်ကို ကျော်လွှားဖို့တော့ သူ့အတွက် သိပ်လွယ်လှတယ် ဟု မရှိပါချေ။

သို့သော် သူမစွန့်စား၍မရချေ။ ဒီနေ့ကောင်းစွာလေ့လာ ထားမှ တကယ်တမ်းအချိန်ကျလာလျှင် အရာအားလုံးက သူ့ အတွက် လွယ်ကူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ စက်သီးပုံသဏ္ဌာန်ကြိုးခွေလေးကိုထုတ်ပြီး တစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ နှိပ်လိုက်သည်တွင် သူ့လက်ထဲမှအရာတစ်ခုက ကျည်ဆန်တစ်ခု နယ် အရှိန်အဟုန်နှင့်ပြေးထွက်သွားပြီးမှ တစ်ဖက်နံရံတွင် ကပ် ပြီး ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ဝါယာကြိုးတမျှရှိသော ကြိုးလေးနှင့် အိမ်မကြီးနှင့် ထိုတန်းလျားတို့ကို ချိတ်ဆက်ပြီးချိန်တွင်တော့ တော ပုံပေါက်နေသည့်ပုဆိုးကွက်ကျကြီးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီဖားဖားတို့ကို ချွတ် လိုက်ပါသည်။

ဒီတော့မှ ကိုယ်နှင့်ကပ်နေသော အနက်ရောင်အင်္ကျီနှင့် ကားရုရှအဆင်ပြေသော နက်ပြာရောင်သားရေပျော့ ဘောင်းဘီတစ်ထည်က ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။ သူက ပုဆိုးနဲ့ရှပ်အင်္ကျီကို နေရာမှာပင် ချွတ်ပစ်ထားလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးထဲမှ အသေးစားကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကိုထုတ်ကာ ကျော၌ လွယ်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာပေါ်တွင်ကပ်ထားသော အသားဖတ်အချို့ကို ဖြတ်ကာ ခြံထဲသို့လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သွယ်တန်းထားသောကြိုးပေါ်တွင် ကြောင်တစ်ကောင်နယ် သုံးမီနစ်မျှလှုပ်ရှားလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ကိစ္စအားလုံးက ပြီးမြောက်ကာ အိမ်မကြီးပေါ်သို့ရောက်ရှိလာရပါသည်။

သူက ကြိုးကိုသေသေချာချာသိမ်းပြီးမှ မှန်တံခါးချပ်ကို အသင့်ပါလာပြီးသော သံမဏိချောင်းလေးနှင့်ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့သွင်ပြင်လက္ခဏာကိုအကဲခတ်ကာ မြေအောက်ခန်းကို ရှာဖွေမိပါသော်လည်း အရိပ်အယောင်မျှကိုမတွေ့ရ၍ သူ့အတွက် နည်းနည်းအခက်အခဲဖြစ်လာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကင်မရာတစ်လုံးကိုထုတ်ကာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ဖို့အချိန်မရတဲ့သူက ဆယ့်ငါးမီနစ်အတွင်းပင် အိမ်ကြီးရှေ့

ပြင်ဆင်မှုကို ကင်မရာနဲ့မှတ်တမ်းတင်ပြီးနေပါပြီ။

သူ့အထင်မလွဲဘူးဆိုလျှင် ထိုမြေအောက်ခန်းကိုသွားတဲ့လမ်းက လူတွေထင်မထားတဲ့နေရာမှာရှိရမယ်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေမိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပိတ်ထားသောတံခါးချပ်နောက်ကွယ်မှအခန်းတွေကို အာရုံမထားတော့ပါဘဲ အုတ်တို့ကာရံထားသောနေရာတွေကိုသာ စနစ်တကျရှိုက်ကူးနေမိပါသည်။ အိမ်ကြီးက အပြင်မှာသာ မီးတွေထိန်လင်းနေခဲ့ပေမယ့် အတွင်းမှာတော့ မှောင်မိုက်နေသဖြင့် ညအမှောင်ထုနှင့် နေသားကျနေသောသူပင်လျှင် အခက်အခဲရှိသဖြင့် ကင်မရာကိုသာ အားကိုးရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

နာရီဝက်မျှ ထိုအိမ်ကြီးထဲ၌ အချိန်ဖြုန်းပြီးမှ သူ့အသင့်လေ့လာထားပြီးဖြစ်၍ အိမ်၏ဘယ်ဘက်ရှိဝရံတာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး လက်ရမ်းတွင်ရပ်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အားသုံးပြီး ခုန်လိုက်သည်နှင့် မကြာမီမှာပင် အိမ်၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားရပါသည်။

သူ အိမ်ကြီးကိုထပ်မံ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ကြီးကတော့ မီးရောင်တွေကြားတွင် တိတ်ဆိတ်စွာပင် အိပ်မော

၁၄၀ နှစ် မယ်ခိုင်

ကျနေ၍ သူက စိတ်အေးစွာပင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်လာ
ခဲ့ပြီးမှ လမ်းမကြီးဘေးတွင်ရပ်ထားသော သူ၏ကားပေါ်သို့တက်
ကာ ကားကို လျှော့ခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရိုးသားတဲ့ကိုထွန်းတင်ကို အသုံးမချချင်၍ ဒီနေ့ရဲခွဲတဲ့
အခွင့်အရေးကို သူလက်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သုံးနာရီဆို
သောအချိန်က သူ့အတွက် လုံလောက်နေပေမယ့် ကိုထွန်းတင်
လို ရိုးသားသူကို အသုံးမချချင်တာက လူသားဆန်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်
ရင်းအမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။

သူ အနားယူဖို့လိုနေပါပြီ။ ကုတင်ကောင်းကောင်းမှာ
ပြည့်ပြည့်ဝဝအနားယူရန်အတွက် အိပ်သို့သာ ပြန်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။
သူ့ရဲ့ကားလေး၏ဦးတည်ချက်က လက်ရှိ သူ့ရဲ့နေအိမ်သို့သာ
ဖြစ်ပါတော့၏။

အခန်း (၁၂)

“တူ! တူ!...”

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် ဂရုမီမှာ အိပ်ရာထဲမှ လူးလွန်ကာ
စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို ဆွဲဖွင့်ပြီးမှ...

“ဟလို”

“စုံထောက်ကြီး၊ ကျွန်တော်ပါဗျ၊ ကောင်းထက်ကျော်”

ဟူသောအသံကိုကြားသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့မျက်လုံး
ကျယ်သွားရပါ၏။ ဒီသတင်းထောက်က ဘာကိစ္စလဲ။ အကြောင်း
မရှိဘဲနှင့်တော့ သူ့ကိုဖုန်းဆက်ဘူးဆိုတာ သိနေ၍ ကောင်းထက်
ကျော်ပြောမည့်တစ်စုံတစ်ရာကို သူ့စိတ်ဝင်စားနေမိပါသည်။

“ယောစင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ရှာတွေ့ပြီဗျ”

ဟူသောစကားလုံးက သူ့စိတ်ကိုလှုပ်ရှားစေရပါသည်။
အချိန်ကို သူ့ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်ငါးနာရီအထိ ရှိနေပါသည်။

“ရွှေတောင်ကြားက သူဌေးကြီးကမ်းဆိုင်ရဲ့ငယ်နာမည်
က ယောစင်ဗျ”

ထပ်မံ၍ကြားရသောစကားကို သူ့ပို၍အံ့သြသွားမိပါ၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဒီသူခိုးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား
သွားမိပါသည်။

မုန်းလှိုင်းက တတူတူနှင့် ပြတ်တောက်သွားချိန်အထိ
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အကြောင်းကို သူ့စဉ်းစားနေမိပါ၏။ ထိုသူခိုးက သူ့
ကိုလည်း စိန်ခေါ်နေပြီဆိုတော့ သူ့ဘက်မှာ ပိုင်နိုင်မှုတစ်ခုတော့
ကျိန်းသေပေါက်ရှိရမည်လေ။ စနစ်ကျတဲ့လေ့လာဆန်းစစ်မှုမျိုး
က ထိုသူခိုးထံတွင် ကျိန်းသေပေါက်ရှိနေမည်ဆိုတာ တဖြည်း
ဖြည်းပိုပြီးပေါ်လွင်လာသောကိစ္စရပ်များကြောင့် သက်သေခံနေ
ပြီမို့ သူ့သတိကြီးစွာ ထားဖို့လိုမည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေး
လိုက်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ သွားတိုက်၊ မျက်

နှာသစ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေသုံးဘူးနှင့် စားပွဲခုံပေါ်မှ ကိတ်
မုန့်တစ်လုံးရယ်၊ သစ်သီးအချို့ရယ်ကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးထဲ
ထည့်ပြီး အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့ဦးတည်ရာမှာ ရွှေ
တောင်ကြားရှိ သူဌေးကမ်းဆိုင်ရဲ့အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ သူက လက်
စွဲတော် ဆလွန်းကားလေးနှင့်သာ ထိုအိမ်သို့ထွက်လာခဲ့ပြီး ထို
အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ကားကိုရပ်ပြီး ကား
မှန်တွေကိုပိတ်ကာ ထိုအိမ်ကိုစောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ကျိန်းသေပေါက် ဒီအိမ်က သူ့ခိုး
ခိုးခံရတော့မည်ကို ကြိုသိနေ၍ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ထဲဆိုတော့ ဒီအိမ်
ကြီးကို သူ ဗီဒီယိုထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တွေ့ထားဖူးလို့
ဖြစ်ပါ၏။

နေပူပူတွင် ကားထဲ၌ ချွေးဒီးဒီးကျသည်အထိ သည်းခံ
ကာ ဒီအိမ်ကြီးထဲ ရောက်ရှိလာမည့်တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်
မျှော်နေမိပါသည်။ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကုန်ပြီး ပေါင်မုန့်တစ်ဝက်
ကျိုးချိန်မှာတော့ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးက သူ့ဘေးမှ ဖြတ်
ကျော်သွားခဲ့ပါသည်။ ဒါကို သူက အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့်
ကားထဲမှပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးသွားခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ တြိဂံဖြစ်ပါ၏။

တြိဂံက ကားကို ဘယ်မျိုးမျိုးလိုက်ပြီးမှ မိမိနေရာကွန်ဒိုသို့ ကားကို တစိုက်မတ်မတ်မောင်းဝင်ပြီး ကားကို ပါကင်တွင် စနစ်တကျရပ်ပြီး ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် မိမိနေထိုင်ရာအခန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

မိမိအခန်းထဲရောက်တော့ ပူနေတာကြောင့် အဲယားကွန်းကိုဖွင့်ကာ အအေးရှိန်ဖြင့်လိုက်ပြီးမှ ရီမုခ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ တီဗီကိုဖွင့်လိုက်သည်တွင် သူဌေးကြီးဂစ်မဆိုင်း၏အိမ်တွင်းပုံရိပ်က ထင်ပေါ်လာရပါသည်။ သူက ထိုပုံရိပ်တွေကို သေသေချာချာပင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဒီတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သူတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ပန်းပုပုံဖြစ်ပါသည်။

ကိန္နရီပုံပန်းပုရုပ်ထုက နံရံထဲတွင် ထူးခြားစွာပင် ခန့်ခန့်ထည်ထည် ကပ်နေရပါ၏။ သူအံ့သြသွားရပါသည်။ ဒါကို သူကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးကြိမ်ထက်မနည်း ရှိနေခဲ့သော်လည်း သူဘာလို့သတိမပြုမိပါလိမ့်။

သူက အိပ်ခန်းထဲသို့ အဆောတလျင်ဝင်သွားပြီး ကွန်ပျူတာအားလုံးကို ကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။ အိမ်ကြီးကို ရှုထောင့်

အမျိုးမျိုးက ရိုက်ယူထားခဲ့သောမှတ်တမ်းများကို စနစ်တကျပြန်ကြည့်ပြီး အိမ်အတွင်းပိုင်းမှတ်တမ်းနှင့်ပါ တိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သေချာပါသည်။ ထိုကိန္နရီရုပ်နှောက်ခံမှ အုတ်နံရံက သာမန်ထက် ထူးနေခဲ့ပါသည်။

သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ထိုအပြုံးက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးဖြစ်ပါသည်။ သူက ကွန်ပျူတာထဲမှပြကွဲဒီနိုကို မြန်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ နောက်နှစ်ရက်ဆိုလျှင် သုံးလတင်းတင်း ညှဉ်းတဲ့နေ့ပေါ့။

သုံးလတစ်ကြိမ်လောက် ဖောက်ထွင်းဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့သူက တိတိကျကျပင် သုံးလပြည့်သည့်နေ့မှာ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ တိကျမှုကလည်း သူ့ထံတွင် အဆင်သင့်ရှိသွား၍ သူပြင်ဆင်နေပေလိမ့်မည်။

သုံးလကို တစ်ကြိမ်နှင့် ငါးကြိမ်မြောက် ဖောက်ထွင်းပြီး ဒီက ထွက်ခွာသွားဖို့ အားလုံးကို သူအဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးနေပါပြီ။ ယခုဆို သူ မြန်မာပြည်ထဲအခြေချလာသည်မှာ သုံးနှစ်ပြည့်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုဖောက်ထွင်းမှုတွေမတိုင်ခင်က လေ့လာမှုတွေများစွာပြုလုပ်ခဲ့ရ၍ အချိန်များစွာတို့ကို ဖြန်းတီးပစ်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူ့ရဲ့အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီလေ။ အသက်သုံးဆယ်မှာ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ယှဉ်နိုင်တဲ့ အသက်အငယ်ဆုံးသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သူ့ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ ထို့ကြောင့် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ပညာရပ်ပေါင်းစုံကို နေ့ညမပြတ် သင်ယူခဲ့ပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်မှ မြန်မာပြည်မှာ အခြေပြန် လာချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာခင် သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်ဝတော့မယ်လေ နောက်သုံးလနေ့ပြီးလျှင် သူ့နေထိုင်ခဲ့သောအင်္ဂလန်သို့ ပြန်တော့ မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ တရားဝင်အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံ ယူဖို့လည်း သူဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။ နှစ်နှစ်မျှကျန်ရှိနေသေးသည့် အချိန်မှာ နာမည်ကြီးဘောလုံးအသင်းကိုဝယ်ပြီး ဟန်ပြစီးပွားရေ လုပ်ကာ တစ်ဖက်မှလည်း ပညာရှင်တွေမွေးမြူပြီး သိပ္ပံပညာသင် ကျောင်းကြီး ဖွင့်မည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်က သူ့ဘဝရဲ့အိပ်မက် တစ်ခုပင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုအိပ်မက်တွေက အကောင်အထည် ပေါ်လု နီးနေပါသည်။

သူ့ဘဝရဲ့ နွမ်းပါးမှုတွေကို လွန်ခဲ့သော ဆယ့်သုံးနှစ် လောက်က မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနေပြီမို့ အကောင်းဆုံးတွေဖြစ်လာ

စေရန် ရှေ့သို့ သူ့ဆက်လက်ချီတက်ရပေလိမ့်မည်။

သူ့ရဲ့လမ်းတွင် ခလုတ်မှန်သမျှကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းလင်းပစ်ဖို့လည်း ခိုင်မာမှုက ရင်ထဲ၌ ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေပြီမို့ သူ ဘာကိုမှမကြောက်တော့ချေ။

ဒီလိုရဲရင့်ခိုင်မာသူနှင့် ဂရမ်မီတို့...

အခန်း (၁၃)

ညက မောင်သည်ထက် နက်လာချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်
မှ ဆူညံသံများကလည်း တဖြည်းဖြည်းတိတ်ဆိတ်လာရပါသည်။
တက္ကသိုလ်ရှိပ်သာလမ်းမစီမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားသံမှလွဲ၍
သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်အသံများက ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေရပါ
သည်။

သို့သော် ခမ်းနားလှပတဲ့အိမ်ကြီးထဲမှ လှုပ်ရှားမှုအသံ
သဲ့သဲ့ကိုမူ မည်သူမှသတိပြုမိမှာမဟုတ်ပါချေ။ အိမ်ကြီးမှာ ည
အမှောင်ထုထဲတွင် ခမ်းနားစွာ အိပ်မောကျနေပေမယ့် အိမ်ကြီး
ခေါ်အထဲမှာတော့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကြောင်တစ်ကောင်နဲ့

သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသူကိုတော့ အိမ်ကြီးက မသိလေဟန် ပြုထားခဲ့ပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကတော့ အိမ်ကြီးကို ကျွမ်းကျင် လှစွာပင် မိမိပိုင်အိမ်ကြီးနယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နှင့် တိတ်တဆိတ် လေး လှုပ်ရှားနေခဲ့သလို အိမ်ကြီး၏ပြင်ပဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ လည်း မအိပ်စက်နိုင်အောင်ပင် မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့် ဖုန်လံ တစ်ယောက်က အိမ်ကြီးကိုမမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုလူက ကားထဲတွင် အညောင်းမိနေ၍ ကားပေါ်မှဆင်းကာ အညောင်းပြေ မြေကြီးပေါ်ခြေချလိုက်သည်တွင် အိမ်ကြီးမှ ထူး ခြားတဲ့အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ဝင်းခနဲကျရောက်လာတဲ့ ဓာတ်မီးရောင်သဲ့ သဲ့ကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ သူ ဆတ်ခနဲ ထိုအိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပါ၏။

အိမ်ကြီးကတော့ ပကတိအတိုင်း မီးရောင်တို့နှင့် ထိန် လင်းလို့ပါပဲ။ ဒါဆို ဘာလို့ ဓာတ်မီးရောင်ကို လင်းခနဲ သူမြင် လိုက်ရတာလဲ။ အိမ်သားတွေ အပေါ့အပါးသွားလျှင်လည်း ဓာတ် မီးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သုံးမည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပေါက်

သိနေတဲ့သူက ရုတ်တရက် အာရုံတို့ ခိုးကြားသွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကားထဲမှ မိမိဖုန်းကိုယူပြီး ဖုန်းထဲမှပြကွဒိန် တိုကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်တွေက ပို၍မှန်ကန်လာ ရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ မန္တလေးခိုးမှုနဲ့ ဒီနေ့ရဲ့ကွာဟချိန်က သုံး လတိတိ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ကျိန်းသေ ပေါက်ပင် စောစောက ဓာတ်မီးအရောင်က သူ့ခိုးပဲဖြစ်ရမည်ဟု သူ တစ်ထစ်ချယုံကြည်လိုက်တော့ ဖုန်းကို မိမိအိတ်ထဲထည့်ကာ အသွားလေးလက်မရှိသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုပါ ခါးကြား ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး လက်ထိပ်ကိုပါ ခါးပတ်ကြားချိတ်ကာ ထူထဲသောအင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူအသင့်အနေအထားရှိနေပါပြီ။ သေချာပေါက် ဒီသူ ခိုးကို ဒီသူ သူ မိအောင်ဖမ်းရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဖမ်းရန်အတွက် သူ့ခိုးက အိမ်ထဲမှထွက်လာနိုင်သည့်လမ်းကြောင်းကို သူစဉ်းစား ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင် ပို့ခဲ့ သော ဗီစီဒီပြားထဲမှ အိမ်ရဲ့ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးကို အာရုံထဲပြန်၍ ပုံဖော်လိုက်သည်တွင် နေရာတစ်ခုက သူ့အာရုံထဲ လင်းခနဲပေါ် လာ၍ သူက အိမ်ကြီးကို လက်ယာရစ်ပတ်လိုက်ပြီး အိမ်ကြီး၏

ဘယ်ဘက်လမ်းကွင်းလေးတစ်နေရာတွင် အုတ်နံရံကိုခိုပြီး အေးအေးအေးအေးဆေးဆေးစောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ပါသည်။

နာရီပိုက်မှုအချိန်ဖြန်းပြီးချိန်တွင် ဝန်တာမှန်ချလာသော လူတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့သို့ ကျောပေးလျက်သားပင် သွားခနဲ ပေါ်လာရပါ၏။ သူပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ပြေးဖို့အားယူနေချိန်တွင်...

“ဒီတစ်ကြိမ်ရော ဘာတွေသယ်လာခဲ့သလဲ”

ဟု စုံထောက်ကျော်ကြီးဂရမ်မီက သွေးအေးစွာ မေးမြန်းလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရတဲ့ ကြိတ်မှာတော့ ခြေလှမ်းတွေ တုန်ဆိုင်းသွားရပါသည်။ ထိုအသံရှင်က ဂရမ်မီဆိုတာ သိနေ၍ အနည်းငယ်အံ့သြမှုဖြစ်ရပေမယ့် သူ တုန်လှုပ်မသွားပါချေ။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသိပ်လျော့တွက်လွန်းနေပြီထင်တယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ကြိတ်က ဂရမ်မီဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာဖုံးနှင့်မို့ ဂရမ်မီက သူ့ကိုမသိနိုင်ဟု ဆိုတာကို သူသိပါ၏။

“မဆိုးပါဘူး၊ ထင်ထားတာထက် စောသားပဲ”

“ကျုပ်ဆီ ဒေတာတွေပို့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားက ကျောင်းသားဆိုရင် စာမေးပွဲတစ်ခုတော့ ဖြေရမယ်လေ။ စာမေးပွဲရဲ့ရလဒ်ကိုမသိဘဲ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်က အားနာစရာကောင်းပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ထင်ထားတာထက် ပိုလျင်တဲ့လူပဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ထင်ထားတာထက် ပိုစွဲကောင်းတဲ့လူပဲ”

ဟုဆိုတော့ ဂရမ်မီ သိလိုက်ပါပြီ။ သူ ဒီမှာ မအိပ်မနေစောင့်ကြည့်နေခြင်းကို ဒီပုဂ္ဂိုလ်က သိနေပြီဆိုတာကိုပေါ့။ ဒါဆိုသူ့အတွက် ပိုခက်ပေလိမ့်မည်။ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ဒီအခြေအနေကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သေချာပေါက်တွေးထားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျိန်းသေပေါက် ဒီလူကိုမိအောင်ဖမ်းရပေလိမ့်မည်။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂရမ်မီ”

ဟုပြောသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားလုံးက သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေတာ အမှန်ပါ။

“ခင်ဗျား ဒီမှာသုံးရက်လုံးလုံး ကျောက်ချသလိုလုပ်နေတော့ ဒီကားကို ဒီပတ်ဝန်းကျင်က သတိပြုမိနေပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇွဲက မကြာခင် ခင်ဗျားကိုအသေသတ်တော့မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွပ်တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ပထမတော့ ထိုစကားကို သူဒေါသဖြစ်သွားပါသည်။ နောက်တော့ စိုးရိမ်လာရပါ၏။ သူက ငါးစာကိုသာမြင်ပြီး ငါးများချိတ်ကိုမတွေ့တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ”

ဟုပြောကာ ချာခနဲလှည့်ပြီး ပြေးသည်တွင် ဂရမ်မီကလည်း တုန်ခိုင်းမနေတော့ဘဲ ရုတ်ချည်း ထိုလူ့နောက် ပြေးလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုလူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး ပေါ့ပါးနေ၍ သူကလည်း မရပ်မနားပြေးလိုက်နေမိသည်တွင် နောက်ဆုံးတော့ ထိုလူက ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် ဖြတ်သွားသောကားသုံးစီးကြောင့် ပြေးရှိန်တန်သွား၍ ဂရမ်မီက မီလာခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးကာ လမ်းဘေးသို့ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ထိုးသတ်လိုက်သည်တွင် အချိန်က မလိုအပ်ပါဘဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်

မျှ ကုန်သွားရပါသည်။

လက်ဆည်းသော ထိပ်ကြောင့် ဂရမ်မီက ဓားမြှောင်ကိုရော လက်ထိပ်ကိုပါ ထုတ်ခွင့်မသာခဲ့သလို မြန်ဆန်သော ဂရမ်မီရဲ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တြိဂံမှာလည်း ပြေးခွင့်မသာခဲ့ပါချေ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဂရမ်မီက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ် လှည့်ကာ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ တြိဂံကိုခြောက်ဖို့ ချည်ရွယ်လိုက်ပေမယ့် မထင်မှတ်ပါဘဲ တြိဂံရဲ့လက်မောင်းကို ဓားမြှောင်က ထိုးစိုက်မိလိုက်ပါသည်။

ဂရမ်မီက မိမိရဲ့အမှတ်မထင်လုပ်ရပ်အပေါ် မှင်တက်သွားမိစဉ် တြိဂံက သွေးယိုနေသောလက်မောင်းကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးသွားခဲ့ပြီး အနက်ရောင်ကားပေါ် ခုန်ဝင်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းထွက်သွားပါသည်။

ဂရမ်မီက ကားနံပါတ်ကို သေသေချာချာမှတ်ပြီး ခေါင်းဝိုက်စိုက်ချနှင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ချိုးကွေ့ကာ မိမိရဲ့ကားအဖြူရောင်ပေါ် လေးတွဲစွာတက်ပြီး ပကတိတိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး ကားကိုနေရာမှမောင်းထွက်လာပြီး မိမိရဲ့နေအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာဖြစ်ပါသည်။

၁၅၆ နိမိတ် နိမိတ်

အိမ်ရောက်တော့ ညီမဖြစ်သူက မအိပ်သေးဘဲ ဇာတ်လမ်းထိုင်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ညီမဖြစ်သူက သူ့ကို မြင်တော့ တအံ့တဩနှင့်ကြည့်ကာ...

“ဟင်! အစ်ကိုလက်မှာ သွေးတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မေးခွန်းကို သူကမဖြေဘဲ ဘေစင်သို့သွားကာ ပေနေသောသွေးများကို စင်ကြယ်သွားအောင် ဆပ်ပြာနှင့်ဆေးပြီးမှ တစ်သျှူးနှင့်သုတ်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အိမ်ကိုပြန်မလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ပြန်လာတော့လည်း ဒီပုံကြီးနဲ့၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ထနောင်း ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

“မနက်ဖြန် ဒေါ်ကြီးပုန်းကို ဖုန်းဆက်ပါ။ မဖြစ်မနေ လာရတော့မယ်လို့ပြောပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ် ခဏတော့ ရှောင်နေလိုက်မယ် ထနောင်း”

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝက်ပါထဲမှ အလင်းရောင် နိမိတ် ၁၅၇

“အစ်ကို လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့တာလား”

“သူ မသေနိုင်ပါဘူး”

“ဟင်! ဘာ... ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ကိုယ် သူ့ခိုးခဲ့တော့ခဲ့တယ်။ မကြာခင် ကိုယ်တို့အိမ်ကို ခံတွေ့ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟင်! အစ်ကို... အစ်ကို”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ အစ်ကို ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘူးခံငြင်းလိုက်။ အစ်ကိုတို့ သူ့ခိုးရဲ့ချောက်ချခံလိုက်ရပြီ”

“ဟင်!”

“ကိုယ် ခုပဲသွားရတော့မယ်။ ဒီကြားထဲ ထနောင်းကို ကိုယ်မဆက်သွယ်ရင် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ် အဲဒီလူကို မိအောင်ဖမ်းမယ်။ အဲဒီကောင်ကိုမိမှ ကိုယ်ပြန်လာမယ်”

“အစ်ကို”

“ကိုယ့်မှာ အချိန်မရှိတော့ ထနောင်း၊ ကိုယ်မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဟင်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ အံ့သြနေချိန်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူက အခန်းထဲသို့
ဝင်သွားပြီး အခန်းထဲမှကျောပိုးအိတ်ကြီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အစ်ကို”

သူမက ရင်တမမနှင့်ခေါ်တော့ အစ်ကိုဖြစ်သူက သူမကို
မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ပြီး သူမရဲ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ထနောင်၊ အစ်ကိုဘာမှမဖြစ်ဘူး၊
ဟုတ်လား၊ ညီမလေး၊ ညီမလေးသာ အဆင်ပြေအောင်နေနော်။
အစ်ကိုကို ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်၊ ဟုတ်လား၊ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်ချင်
ရင် ပေးဆပ်မှုကလည်း ကြီးရမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲထွက်သွားသောအစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့်
သူမမှာ ဘာလုပ်၍ဘာကိုရမှန်းပင် တိတိကျကျမသိနိုင်တော့
လောက်အောင် ကိုးယွှိကားယားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့စကားတွေက တစ်ပိုင်းတစ်စမို့ ဆက်
စပ်လို့လည်းမရနိုင်ပါ။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်တွေသွားပြီး
ဘာတွေလုပ်မှာမို့ ဘာမှလုံးစေ့ပတ်စေ့ ရှင်းပြမသွားနိုင်တော့တာ
လဲ။ လက်မှသွေးတွေက ဘယ်က ပေးခဲ့ပြီး၊ သူ့ခိုးနဲ့က ဘယ်မှာ
တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ။ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ။ အဲဒီသူခိုးကိုတွေ့ခဲ့ပါ

လျက်နဲ့ ဘာလို့မဖမ်းခဲ့တာလဲ။

အိမ်ကိုရော ဘာကြောင့် ရဲတွေ လာရောက်ကြမှာလဲ။

သူမကရော ဘာကြောင့် ဘူးခံငြင်းရမှာလဲ။

သူခိုးရဲ့ချောက်ချခြင်းကို အစ်ကိုကရော ဘာကြောင့်ခံ
လိုက်ရတာလဲ။ သူမ နားမလည်နိုင်စွာပင် ရောက်တတ်ရာရာ
စဉ်းစားရင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှ
ပါသည်။ ရဲ့ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းကလည်း သူမကိုမဆွဲဆောင်နိုင်တော့
ချေ။

နိမိတ်

အခန်း (၁၄)

အစ်ကိုဖြစ်သူက ကသောင်းကနင်းနှင့် အိမ်က ထွက်သွားပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် သူမတို့အိမ်ကို ရဲအရာရှိသုံးယောက်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးအုပ်စုတို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုအချိန်က ညနေသုံးနာရီဖြစ်ပြီး သူမက ရေးလက်စပန်းချီကားကို အဆုံးသတ်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမက ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်စဉ် ရဲယူနီဖောင်းကိုတွေ့ရ၍ အစ်ကိုမှာထားတဲ့စကားလည်း ရှိတာကြောင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ဘာကိစ္စများလဲရှင်”

ဟု ရိုရိုသေသေမေးလိုက်ပေမယ့် တရားခံကြည့်တော့
အကြည့်ခံလိုက်ရပါသေးသည်။

“ကိုရမ်းမီ ရှိသလား”

“အစ်ကိုမရှိပါဘူးရှင်၊ ခရီးထွက်နေပါတယ်။ ဘာကိစ္စ
များပါလဲရှင်”

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်က ရဲအရာရှိဇော်ထွန်းပါ။ ဒါက
ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဦးသန့်ဇော်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အထဲဝင်လို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဝင်ပါရှင်”

ဟုဆိုကာ တံခါးခွက်ကိုတွန်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို ဘေးသို့
ဖယ်လိုက်တော့ ယူနီဖောင်းဝတ်သုံးယောက်၊ အရပ်ဝတ်လူကြီး
နှစ်ယောက်၊ ခပ်ပိန်ပိန်လူငယ်တစ်ယောက်၊ ပေါင်းခြောက်ယောက်
တို့ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြပါသည်။

“ထိုင်ကြပါဦး”

ဟုဆိုကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဖျော်ရည်များကို ခွက်
ခြောက်ခွက်ထဲသို့ထည့်ပြီး လင်ဗန်းနှင့်မကာ သယ်လာပြီးမှ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်ခြောက်ယောက်ရဲ့ရှေ့တွင် တစ်ခွက်စီချပေးလိုက်ပါသည်။

“သောက်ကြပါဦးရှင်”

ဟုဆိုတော့ အပြောရခက်နေပုံရသော ထိုလူတွေက
ခွက်ကို ကိုယ်စီကိုင်လိုက်ကြပြီး တစ်ကျွက်စီ မော့ကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကိစ္စက”

ဟု သူမက သိချင်တဲ့ဆန္ဒကို မမြို့သိပ်နိုင်တော့ပါဘဲ
မေးလိုက်သည်တွင် ရဲအရာရှိဇော်ထွန်းက သူမကိုစူးစမ်းသလို
ကြည့်ကာ...

“ကိုရမ်းမီက အရင်က ဒုရဲအုပ်ရာထူးနဲ့ အမှုလိုက်ခဲ့
ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပြောရမှာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲဗျာ။
ကိုရမ်းမီရဲ့ကားက ဆလွန်းအဖြူ၊ နံပါတ်က နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“အဲဒီကားက ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ နှစ်ရက်လောက်
သောင်တင်နေခဲ့တယ်”

“ရှင်!”

သူမအံ့သြသွားရပါ၏။ အစ်ကို အိမ်က နှစ်ရက်လောက်
ပျောက်သွားခဲ့တာက ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့တာကို

ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုဟာ အကြောင်းမဲ့ သက်သက်တော့ ဒီလိုမလုပ်လောက်ဘူးဆိုတာ သိနေတဲ့သူမက ကိစ္စတွေကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာရပါသည်။

“အဲဒီကားက ရပ်ကွက်ထဲက ပျောက်သွားတာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက်တည်းမှာ ကားရဲ့တည်နေရာနဲ့မလှမ်းမကမ်းက ဦးဂမ် မဆိုင်းရဲ့အိမ်မှာ ခိုးမှုကြီးဖြစ်တော့တာပဲ”

“ခိုးမှု!”

“ဒီကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဦးဂမ်မဆိုင်းရဲ့အရိုင်းဘာပေါ့။ ကို ထွန်းတင်ပါ။ သူတို့အိမ်ကို သိပ်မကြာသေးခင်က ကိုဂရမ်မီ ရောက်သွားသေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်”

“ရှင်!”

“သူက ကိုဂရမ်မီကို ဒီလိုကားမျိုးမပိုင်လောက်ဘူးလို့ ပြောပေမယ့် ပိုပြီးသေချာသွားအောင် ဒီအိမ်ကိုခေါ်လာတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုထွန်းတင်ကတော့ ကိုဂရမ်မီဟာ နိုင်ငံခြားကိုသွား ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ ရွာကမိတ်ဆွေလို့ ထွက်ဆိုထား ပါတယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့က”

“ဒါက ပဟေဠိဖြစ်နေတာပါ။ ဦးဂမ်မဆိုင်းရဲ့အိမ်က ဖြစ်ပဉ္စေ့သည်လက်ခံလေ့မရှိတဲ့အိမ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဂမ်မဆိုင်း သိန်းထွက်နေချိန်မှာ အဲဒီကို ကိုဂရမ်မီ ရောက်သွားခဲ့တယ်”

သူမ နားမလည်နိုင်တော့ပါချေ။

“ကဲ... ကိုထွန်းတင်ရေ ခင်ဗျားရဲ့အနောက်က ဓာတ်၊ ခိုကိုကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဟုဆိုတော့ ကိုထွန်းတင်ဆိုတဲ့လူက ယူနိုဖောင်းဝတ်နှင့် အစ်ကိုပုံကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... မှန်ပါတယ်။ အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ ဂရမ်မီက သူပါပဲ”

ဟုဆိုချိန်တွင် သူမနားထဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ခံစား လိုက်ရပါသည်။ ကိုထွန်းတင်ရဲ့စကားလုံးက သူမရဲ့အစ်ကို ဂရမ် မီကို တကယ့်တရားခံအစစ် ဖြစ်သွားစေချေပြီမဟုတ်ပါလား။ !

စိုးရိမ်ကြောင့်ကြူကြောင့် ထင်ပါသည်။ သူမရဲ့မျက်နှာ က ဟန်မဆောင်နိုင်စွာပင် အပူရှပ်ပေါက်သွားရပါ၏။

“ကိုယ်တို့ အဲဒီကားနံပါတ်ရဲ့တည်နေရာကို လိုက်နေ

တုန်းပါပဲ”

“ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ဒီလိုမလုပ်လောက်ပါဘူး။ ဒီက ကိုထွန်းတင်က မျက်စိအမြင်မှားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လောကမှာ လူတူ နာမည်တူတွေက ပေါများပါတယ်”

“ကိုယ်တို့လည်း အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တွေ့ရှိချက်က ဂရုမီဖြစ်ဖို့က ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပါတယ်။ ဆိုးတာက အခု ကိုဂရုမီက အိမ်မှာမရှိဘဲ ခရီးထွက်နေတာကြောင့်ပါ”

“မှားနေပါတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကို အဲဒီလိုဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ မန္တလေးကနီးမှုကိစ္စကိုပါ လိုက်နေတဲ့လူက ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား”

“ကိုယ်တို့လည်း ဒီကိစ္စကိုသိပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် သံသယက ပိုကြီးလာရတာပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ ပြစ်မှုက ပိုကြီးနေပါတယ်။ လက်တစ်လုံးခြား လိမ်လည်မှုတွေပါ ပါသွားပြီ”

“ရှင်!”

“ကိုဂရုမီ ဆက်သွယ်လာခဲ့ရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပေးပါ။ ပြစ်မှုတွေ ထပ်မံတင်ခင် အဆုံးသတ်

ကြရအောင်လား။ ကိုယ်တို့ကလည်း မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေမှာပါ။ ကဲ... ကိုယ်တို့တွေကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ဆက်ကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြန်သွားတော့ သူမက တံခါးရွက်ကိုမှီပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုပြောစဉ်က ဘာဆိုဘာမှန်းမလည်ခဲ့တဲ့ကိစ္စရပ်များကို ခုတော့ သူမ တဖြည်းဖြည်းချင်း သဘောပေါက်လာရပါသည်။

ထိုသို့သဘောပေါက်လာခြင်းနှင့်အတူ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပါ ပိန္နဲစိတ်ပူလာမိပါ၏။ ပြီးတော့ သူမကိုပါ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာမိပါသည်။ ကောက်ကျစ်ပြီး စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ ထိုလူကို သူမရင်ထဲ တနှံ့နှံ့တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်လာရပါ၏။ သို့သော် သူမ ရင်တွင်းက ဒေါသကိုမူ မည်သူမှ သိနိုင်မှာမဟုတ်ချေ။

နိမိတ်

အစ်ကိုထွက်သွားပြီး ငါးရက်အကြာတွင် သူမရဲ့ပန်းချီ

ကား တင်ထားသောပန်းချီပြခန်းပိတ်၍ သူမက မိမိရဲ့ပန်းချီကား
တွေကိုသိမ်းပြီး ပြန်လာသောအချိန်တွင် သူမထံသို့ ဖုန်းဝင်လာ
၍ သူမက ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ်တွင်...

“မထနှောင်းရာ... ဟုတ်ပါတယ်နော်”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ကြည့်
လိုက်တော့ အစ်ကိုဖုန်းဖြစ်နေ၍ သူမပိုအံ့သြသွားမိပါသည်။ ထို့
ကြောင့် ကားကိုလမ်းဘေးချ ရပ်ပြီး...

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မထနှောင်းရာကို မန္တလေး လာခဲ့စေချင်ပါတယ်”

“ရှင်!”

“ဆလွန်းအဖြူ ကားနံပါတ်... က ပြင်ဦးလွင်အဆင်း
မှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကားက ချောက်ထဲထိုးကျသွားပါတယ်”

“ရှင်!”

သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်သွားရပါသည်။ လက်တွေ
က တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မျက်ရည်ပူတွေက ယိုးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်း
လာရပါ၏။ သူမရဲ့စိတ်တွေက ခြောက်ခြားကုန်ရပါပြီ။ လက်တွေ
က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်မိပေမယ့်

လည်း လက်ဖျားတွေက အေးစက်ပြီး မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမှ
ဖမ်းဆုပ်မိပါချေ။

သူမ နားကြားများ လွဲနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါက
အိပ်မက်များလားဟု ယောင်နုနှင့် မိမိရဲ့လက်မောင်းကို ဆိတ်
လိုက်မိပါ၏။ လက်သည်းခြစ်ရာလေး ထင်သည့်အထိ ဆိတ်မိ
ပါရဲ့။ လက်မောင်းတွင် သွေးရည်ကြည်။ ခုတော့မှ သူမရဲ့မျက်
လုံးမှမျက်ရည်ဥတို့က အလုံးလိုက် စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုသတိကောင်းတဲ့အစ်ကိုက မတော်
တဆမှုဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူဆိုးတွေကို ဖမ်းခဲ့
တဲ့အစ်ကိုက ဘာကြောင့်ဆိုးဆိုးရွားရွားသေရမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
ခဲ့တွေ အမှတ်မှားနေကြတာပဲ နေမှာပါဟု ရင်ထဲမှာ အံ့ကြိတ်
သည်းလိုက်ပေမယ့် ကြောင့်ကြနေတဲ့စိတ်တို့ကတော့ ပြေလျော့
မသွားခဲ့ပါချေ။

သူမရဲ့ဘဝမှာ အစ်ကိုမရှိလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ မိဘတွေ
ဆုံးပြီးကတည်းက အစ်ကိုက မိဘ။ အစ်ကိုက ဆွေမျိုး။ အစ်ကို
ကသာလျှင် သူမဘဝရဲ့တစ်ခုတည်းသော ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် နေ
လာခဲ့တာပါ။ တစ်လောကလုံးမှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမနှစ်

၁၇၀ နိမိတ်

ယောက်တည်းရှိတာကို။ အစ်ကိုကလည်း သူမကို ဒီလောက်ထိ
ချစ်ရှာတဲ့လူပဲ။ လောကကြီးမှာ သူမထစ်ယောက်တည်းကိုတော့
ချစ်မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အစ်ကိုမရှိရင် သူမ ဘယ်လိုနေ
ရမှာလဲ။ ဒါကို အစ်ကိုလည်းမသိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူမကို ရာ
သက်ပန်ကြီး ပစ်မသွားလောက်ပါဘူး။

သူမနဲ့အလုပ်ကိုသာသိပြီး တခြားကိုစိတ်မရောက်ဖူးတဲ့
အစ်ကို သူမနဲ့အလုပ်ကိုပစ်ပြီး ကျောခိုင်းမသွားလောက်ပါဘူး။
ဘာလို့ ချောက်ထဲပြုတ်ကျရမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူး... ဒါ ရဲတွေ
အမှတ်မှားတာပါဟု ယုံကြည်ထားရပေမယ့်လည်း မျက်ရည်တွေ
သာ စီးကျနေရပါသည်။

အကယ်၍ ဒီသတင်းသာ မှန်ကန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ... ဆို
တာမျိုးကို သူမ ချဲ့မစွေးနိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲမှာ မွန်း
ကြပ်နေရပါတော့၏။

နိမိတ်

အခန်း (၁၅)

သတင်းစာထဲပါလာခဲ့သည့် နာရေးကြော်ငြာစာကြောင့်
သူစိတ်မကောင်းကြီးစွာ ခံစားနေရပါသည်။ ရုပ်ပျက်နေပြီဖြစ်
သော လူသေအလောင်းကိုကြည့်ပြီး သူ ကြာရှည်စွာ ငြိမ်သက်
နေမိပါ၏။

နာရီဝက်မျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကွန်ပျူတာကိုဖွင့်ကာ အင်
တာနက်ထဲမှ သစ်ထူးလွင်သတင်းအချို့ကိုကြည့်လျှင် သတင်း
ထောက်ကြီးဂရမ်မီရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ဖြစ်ရပ်ကို အရောင်အသွေးစုံလင်
စွာ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ယူထားသောဓာတ်ပုံတို့ကိုတွေ့ရပြီး
ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးနေသော ထနောင်းရာကိုလည်းကောင်း၊ ခြေ

ချင်းလိမ်နေသော ရဲဝတ်စုံနှင့်လူများကိုလည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေ သတင်းထောက်နှစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရပြီး ဖြစ် ရပ်ဆိုးကို အသေးစိတ်တင်ပြထားသည်ကို သူ တစ်လုံးမကျန် ဖတ်ပြီးချိန်မှာ ကွန်ပျူတာကို သူ့ဆက်မကြည့်နိုင်တော့လောက် အောင် ရင်ထဲခံစားရပါသည်။

သူဒီလိုဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါချေ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက သူ့ ပယောဂကြောင့်သက်သက်မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ လူတစ် ယောက်ကိုသေစေဖို့ မပြောနဲ့၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုတောင် သူ့ကြောင့် မသေစေချင်တာအမှန်ပါပဲ။

သေသွားတဲ့သူက ဘာမှမသိလိုက်ပေမယ့် သေသွားသူ ကြောင့် ကျန်ရစ်သူဟာ ဘယ်လောက်ထိစိတ်ထိခိုက်ရသလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ အထီးကျန်ဆန်ရသလဲဆိုတာ ဘဝနဲ့ရင်းပြီးသိ ခဲ့ရတဲ့သူအဖို့တော့ မည်သူ့ကိုမှ သူ့ကြောင့် မသေစေချင်တာ အမှန်ပါ။ လူဆိုးတစ်ယောက်၊ လူဝိုတစ်ယောက် သေသွားခဲ့ရင် သာ ကမ္ဘာကြီးမှာ အလေးချိန်လျော့သွားခဲ့ပေမယ့် လူကောင်း တစ်ယောက် သေသွားခြင်းဟာ လောကကြီးကို ဘယ်လောက် ထိ ထိခိုက်နစ်နာစေတယ်ဆိုတာ သူသိနေပါသည်။

ဂရမ်မီက တော်ချင်ယောင်ဆောင်လွန်းနေ၍ ဂရမ်မီကို ပညာပေးချင်မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် ဂရမ်မီလို လူတော်တစ် ယောက်က သူ့ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုတော့ သူ့ရင်နာ ရပါသည်။

အကယ်၍ ဂရမ်မီကိုသာ သူ့လမ်းကြောင်းတွေ အရိပ် အမြွက် ချမပြခဲ့ရင်၊ ဂရမ်မီကိုသာ သူ့ချောက်မတွန်းခဲ့ရင်၊ ဂရမ် မီက ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူးဟု ယူဆကာ ရင်ထဲအပြစ် မကင်းသလို ခံစားရပါသည်။

သူကလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်ကာ၊ ဂရမ်မီကလည်း မိမိအလုပ်မိမိလုပ်ရင်း မတော်တဆဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့်လည်း လူ သေမှုတစ်ခုဖို့ သူ့ရင်ထဲမကောင်းမိတာတော့ အမှန်ပါ။ သူ့ကိစ္စ တွင် ဝင်စွက်ဖက်လာသည့်ဂရမ်မီကိုကြည့်မရခဲ့ပေမယ့်လည်း ဂရမ် မီက လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာကို သူအသိအမှတ်ပြုပါသည်။

အချိန်တိုတိုအတွင်း သူပေးလိုက်သည့်တစ်စွန်းတစ်စ သဲလွန်စကို လိုက်နိုင်ရုံတင်မကဘဲ များပြားလှတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြို့တွေထဲကမှ သူ့ရဲ့တည်နေရာ ပြင်ဦးလွင်တို့ပါ အချိန်တိုတို အတွင်း ရှာဖွေနိုင်ခဲ့တဲ့စုံထောက်ကြီးရဲ့အရည်အချင်းကို သူအသိ

အံ့မှတ်ပြုနေမိပါသည်။

ယခုလည်း သူ့ရိရာ ပြင်ဦးလွင်သို့လာရင်း အက်ဆီဒင့် ဖြစ်သည်ဟု သူထင်ပါသည်။ ထိုစုံထောက်က ပြင်ဦးလွင်သို့ သူ ကြောင့်မှလွဲ၍ အကြောင်းမဲ့သက်သက်လာဖို့အချိန်မရှိတော့ဘဲ။ လူတော်တစ်ယောက်က လောကကြီးမှစောစောထွက်ခွာသွား၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် သူလည်းသူလုပ်ရမည့်ကိစ္စကိုတော့ ပြီးဆုံးအောင်လုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ပြင်ဆင်လို့မရတော့တဲ့ ဖြစ်ပြီးသမျှသောကိစ္စရပ်တွေကို နောင်တတရားတွေနဲ့ လွမ်းဆွေးနေလို့လည်း ဘာအကြောင်းမှ ထူးမလာတတ်သည်မို့ လက်တွေ့ဆန်တဲ့သူက ကိန်းအောင်းရာ မြေအောက်ခန်းလေးမှ အပေါက်ငယ်ကလေးမှတစ်ဆင့် ထွက် ကာ ထိုအပေါက်ကို စနစ်တကျပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ကုတင် ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်ပါသည်။

စွပ်ကျယ်ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကြံ ခိုင်တောင့်တင်းလှပါသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ သွေးစိုစိုနေသေး သည့် ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကတော့ နာကျင်နေဆဲ ပါ။ သူက ညာလက်၏အကူအညီဖြင့် စည်းနှောင်ထားသော

ပတ်တီးကိုဖြုတ်ကာ ဆေးသေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အနာကိုဆေး ကာ ဆေးပြန်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ဒဏ်ရာက သုံးလက်မမျှ ဟက်တက်ကြီးပြဲနေ၍ ရုတ် တရက်သက်သာဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အချိန်မီချုပ်နိုင်ခဲ့လျှင်တော့ ခုချိန်မှာ ဒဏ်ရာပျောက်လုနီးနေလောက်ပါပြီ။ ခုတော့ ညတွင်း ချွင်းနှင်လာရတဲ့ခရီးကလည်း ဝေးလှပါသည်။ ပြီးတော့ လက် တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဒီလိုဒဏ်ရာကိုချုပ်ဖို့ဆိုတာက ဖြစ်နိုင်ချေနည်း လှသည်မို့ သူ တစ်လလောက်တော့ ခံစားရပေလိမ့်မည်။

သူက လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်ကာ ပတ်တီး စည်းပြီးချိန်တွင် ခြေသံတစ်စုံကို ထပ်မံကြားရပြန်ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံက နှစ်ချက်မျှဆင့်ပြီး ငြိမ်ကုသွားပါ၏။ ထိုသို့တံခါးလာခေါက်သူကို သူမကြည့်လည်း သိနေပါ၏။ ဘယ် သူဖြစ်ရဦးမလဲ။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ပေါ့။ သူက တံခါးရွက်ကိုဖွင့်ပေးပြီးမှ...

“ဝင်ပါဦး အဘ”

ဟုဆိုလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှာတော့ အဘိုးအိုက သူ့ကို ညှိုးငယ်စွာကြည့်ပြီး တောင်ပေးကို တဒေါက်ဒေါက်နှင့်ထောက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အဘက ဒီနေ့တော့ ထူးဆန်းနေပါသည်။ ခါတိုင်းတော့ သူ့ကိုတွေ့ပြီးရင်ပဲ ပြန်သွားနေကျပါ။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ တံခါးမခေါက်တဲ့အဘက တံခါးခေါက်လာ၍ သူ့အတွက် အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။

“အဘ နေကောင်းတယ်နော်”

“လူ့စိတ်ဆိုတာလည်း ထူးဆန်းပါတယ်”

သူမေတာ မဖြေဘဲ ပြောလာတဲ့အဘရဲ့စကားကလည်း ဒီနေ့တော့ ထူးဆန်းနေပါ၏။

“အဘက အသက်လည်း ကြီးပါပြီ။ အမှန်က သံယောဇဉ်တွေ ပြက်သင့်နေပြီ”

အဘ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ သူသိပါသည်။ အဘ သံယောဇဉ်တွယ်ရတဲ့လူက လောကမှာ သူသာလျှင် ရှိနေသည်လေ။

“အဘ ကျွန်တော့်ကိုစိတ်မပူပါနဲ့၊ ခုဆို ကျွန်တော်က

နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပါပြီ”

“ဟိုကိုပြန်ဦးမှာလား၊ မပြန်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မြန်မာရခုံက ဘာနဲ့မှမတူအောင် ကွဲပြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ”

“လူ့လေးမိဘတွေရဲ့နေရာကိုရော ရောက်သလား”

“ရောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြေစာပုံနေရာကိုတောင် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အများကြီးပြောင်းလဲကုန်ပြီ”

“ဟိုကမိဘတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား”

အဘက မမေးဖူးသည့်မေးခွန်းများကို မေးလာ၍ သူက အဘကိုစိတ်ဝင်စားသလို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် ဆယ့်ခုနစ်အရွယ်ကတည်းက သီးသန့်နေလာတာပါ။ သူတို့လည်း တစ်နေရာစီနေတယ်။ အိမ်ထောင်ကွဲနေကြတာ”

ဟု သူက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြေလိုက်ပေမယ့် အဘရဲ့အကြည့်များက သူ့အပေါ်ပို၍သိမ်မွေ့နက်နဲလာပါသည်။

“ဒုက္ခရောက်ခဲ့မှာပဲ၊ ဘာလို့ပြန်မလာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး အဘ၊ ကျွန်တော် ချမ်းသာချင်တာ

ပဲသိတယ်”

“ဒါကြောင့် မလုပ်အပ်တာတွေ လုပ်နေရတာလား”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူက အဘရဲ့စကားကို နားမလည် နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“တစ်ချိန်က လူလေးနဲ့အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီအိမ်လေးကို လူလေး ထွက်သွားပေမယ့် အဘမကြာခဏရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူလေးပြန်ရောက်လာတော့ အိမ်က ပြောင်းလဲသွားတာလည်း အဘသိပါတယ်။ အဘ ဘာကိုမှမသိချင်တော့လို့ လျစ်လျူရှုနေ ခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူငယ်တွေ မဝေခွဲတတ်တာကို လူ ကြီးတွေက ကြိုသိနေတတ်တယ်”

“အဘ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“နေ့ရက်တွေကို အမြဲတမ်းရေတွက်နေတယ်။ ဆယ် သုံးနှစ်သားကတည်းက လူလေးထွက်သွားလိုက်တာ ဆယ်နှစ်နှစ် နဲ့ နှစ်လကြာတော့ လူလေးပြန်ရောက်လာပြီး နှစ်လနေတော့ ပြန်ထွက်သွားပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှစ်လကြာတော့ ပြန်ပေါ်လာ တယ်။ တစ်လလောက်နေပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ နောက်ထပ် ခြောက်လကြာတော့ ပြန်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ သုံးလကို

ဆစ်ကြိမ် လူလေး ပြန်ပေါ်လာတတ်ပြန်တယ်။ ဒီနေ့က လူလေး ထွက်သွားပြီး သုံးလနဲ့တစ်ပတ် ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ”

သူ မှတ်တက်သွားရပါ၏။ လောကမှာ သူ့ကို ဒီလောက် ဆီ ရရိုက်နေသောသူ ရှိပါရဲ့လားဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အတွက် သိမ်းသာသွားတာလား။ ဝမ်းနည်းသွားတာလားဆိုတာ မသိနိုင် လောက်အောင် မျက်ရည်စအချို့က အသည်းမာတဲ့သူရဲ့မျက်ခမ်း အပေါ် တင်ကျန်ရစ်နေရပါသည်။

“လူလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ လူလေးရယ်”

ကြင်နာသောထိုအသံကို ကြားချိန်မှာတော့ မထင်မှတ် ထားပါဘဲ မျက်ရည်တစ်ပေါက်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရပင် မြေခ သွားရပါ၏။

သူဟာ အနောက်တိုင်းမှာ အနေများလာ၍ အနောက် တိုင်းသားတွေလို သစ္စာတို့ မေတ္တာတို့ သိမ်ငယ်တာတို့ဆိုတာ တွေ ရင်ထဲမှာမရှိတော့ဘူးဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ဘာလို့ ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်အောင် ခံစားနေရတာလဲ။ ဒီလိုခံစားနေ ရတာဟာ သူ့ရဲ့နှလုံးသားမှဟုတ်ရဲ့လား။ ဒီလိုမျက်ရည်ကျနေမိ တာက တြိဂံဆိုတဲ့သူ ဟုတ်ရဲ့လား။

အဘိုးအိုက လက်တွေ့ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူ့လက်
မောင်းမှဒဏ်ရာကို ညွှန်ပြကာ...

“မန်းဆေးလည်းသောက်ဦး... ပျော်မိမခံနဲ့။ အနာ
မကျက်ဘဲ နေဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား”

“အဘ အဲဒီလိုမေးရင် လူလေးဖြေရခက်မှာပေါ့ကွယ်
ကဲကဲ... အဘလာတာနဲ့ လူလေးအဖို့ တော်တော်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်သွားပြီ။ နားဦး... နားဦး”

ဟုဆိုကာ တောင်ဝှေးလေးကိုထောက်ကာ ရပ်လိုက်
တော့...

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် သူတို့နဲ့ထည့်လိုက်ရတာ
လဲ။ အဘကလည်း ကျွန်တော့်ကိုသတိရနေလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်
တခြားတိုင်းပြည်ကိုထည့်လိုက်ရတာလဲ”

ဟု သူကမေးတော့ ထိုအဘိုးအိုက ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါ၏။

“ဘာပညာတွေ တတ်ခဲ့သလဲလို့ရော ဘာလို့မမေးတာ
လဲ”

သူက ဆို့နှင့်စွာပင် ခံရာခံဆစ်မေးလိုက်ပေမယ့် အဘိုး

အိုက ပြန်မဖြေတော့ပါဘဲ တောင်ဝှေးလေးကို တဒေါက်ဒေါက်
ညှပ်အောင် ကြမ်းခင်းတွင်ထောက်ပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆယ်နှစ်ကျော်လုံးလုံး မကျခဲ့ဖူးသည့်
နှုတ်ချည်များက အောင့်အည်းထားသမျှ သဲမဲကာ ရွာချလာခဲ့ပါ
တော့သည်။

❀❀❀

အခန်း (၁၆)

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့အဝတ်အစားအချို့ကို ဖိန့်ထဲမှထုတ်ပြီး
သိမ်းဆည်းနေချိန်တွင်...

“တီးတောင်! တီးတောင်!”

တံခါးဘဲလ်မြည်သံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက ခေါက်
လက်စ ရှုပ်အင်္ကျီကိုချကာ လေးတွဲစွာ ထရပ်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်
သည်တွင်...

“ဟင်! ဒေါ်ကြီးပုန်း”

“ထဲနှောင်းရာရယ်”

အထုပ်ကြီးဆွဲပြီး ဝင်လာတဲ့ ခပ်ဝဝအဒေါ်ကြီးကို တွေ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်းတွေ့လိုက်ရော ခမ်းခြောက်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့မျက်
ရည်တွေက သူမရဲ့မျက်ရည်တွေက ပြန်လည်စိုပြည်လာပြန်ပါ
သည်။

“ထနှောင်းလေးရယ်”

ထိုအခေါ်ကြီးမှာလည်း ကိုင်လာသောအိတ်ကလေးကို
လွှတ်ချပြီး လှပသောသူမရဲ့ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ကာ သူမနည်း
တူ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကြွေးရှာပါသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ကာ
အားပါးတရင့်ကြွေးပြီးချိန်မှာတော့ သူမက ခရီးပမ်းလာပုံရသော
ဒေါ်ကြီးပုန်းကိုကြည့်ကာ...

“ဒေါ်ကြီးပုန်း ပိန်သွားတယ်နော်၊ ခရီးပမ်းလာလို့နဲ့တူ
တယ်။ မျက်ဝန်းတွေ ညိုနေတယ်”

ဟုဆိုကာ တံခါးရွက်ကိုပိတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်တီတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးပုန်း ထွက်သွားတာ... အကြာကြီးပဲနော်။
ထနှောင်းက ဒေါ်ကြီးပုန်း ပြန်မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

“မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့ ပြဿနာတွေက အများကြီးဆင့်

လာတယ် ထနှောင်းရယ်။ ငွေမရှိဘဲ မင်္ဂလာပြုကြတော့ မင်္ဂလာ
ကြွေးတင်နေတာပေါ့။ မင်္ဂလာကြွေးက အသုဘကြွေးနဲ့မတူဘူး။
အင်မတန်ကျေဖို့ ခဲယဉ်းတာနဲ့ ဒေါ်ကြီးပုန်းလည်း ဝိုင်းကူဆပ်
ပေးနေတာ”

“ခုရော ကျေသွားပြီလား”

“ဒီလောက်ဝိုင်းကူခဲ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ။ ခုတော့ ဒေါ်
ကြီးက အပြီးအပိုင်ကို နောက်ဆံငင်နေစရာမလိုဘဲ ထွက်လာခဲ့
တာပါ။ ဂရမ်မီဆုံးတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားကြားချင်းပဲ ပြေးလာ
ခဲ့တာ။ ထနှောင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်အားငယ်ရှာ
လဲ”

“ခုတော့ ထနှောင်းမှာ ဒေါ်ကြီးပုန်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ထနှောင်းရယ်။ ဒေါ်ကြီးထွက်
သွားတုန်းကဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာကြီးရှိနေတာကို။ ဒေါ်ကြီးဖြင့်
ကြားရတဲ့နားကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံနိုင်ဘူး”

“ထနှောင်းလည်း မယုံချင်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒါကအဖြစ်မှန်လေး မယုံလို့မှမရတာ။ ထနှောင်းလက်နဲ့ သင်္ဂြိုဟ်
ခဲ့တာတောင် မယုံလို့မရဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“အမှုလိုက်ရင်းနဲ့ဖြစ်ရတာပါ။ အစ်ကိုအဖြစ်က ဆိုးပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်။ အက်ဆီးဒင့်နဲ့သေရတော့ မူလရုပ်တောင်မပေါ်တော့ဘူး။ အရပ်အမောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ကားလိုင်စင်ကြောင့်သာ အတည်ပြုလိုက်ရတာပါ။ ထနှောင်းတော့ ဆုတောင်းတယ်၊ အဲဒီရုပ်အလောင်းဟာ အစ်ကိုမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့။ ဒါပေမဲ့ ထနှောင်းဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ဘူး”

“ထနှောင်းလေးရယ်”

မျက်လုံးလေးတွေ မှီအစ်နေသည်အထိ ငိုနေရှာသော ထနှောင်းရာရဲ့ကျောလေးကို ဖွဖုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးသော်လည်း ထနှောင်းရာရဲ့မျက်ရည်တွေက ကုန်ခမ်းမသွားခဲ့ပါချေ။ ထိုစဉ်

“တီးတောင်! တီးတောင်!”

ဘဲလ်မြည်သံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက မျက်ရည်စကိုသုတ်ကာ ထမယ်ကြံတော့ ဒေါ်ကြီးက...

“နေနေ... ထနှောင်း ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒေါ်ကြီးထွက်

ကြည့်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဝဇိုင်ဖိုင်နှင့်ဒေါ်ကြီးပုန်းကပဲ သွက်လက်စွာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထရပ်ပြီး တံခါးချပ်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် လှပသောပန်းခြံကြီးနှင့် အတူ စနစ်ကျသောလူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်သူများလဲ”

ဟု ဒေါ်ကြီးပုန်းကမေးလျှင် မျက်မှန်တပ်ထားသော ထိုလူရွယ်က ပန်းခြံကြီးကို ဒေါ်ကြီးထံလှမ်းပေးပြီး...

“ဂရမ်မီရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးပုန်းက ပဟောဦးဆန်စွာပင် ထိုလူရဲ့လက်ထဲမှ ပန်းခြံကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

“မဝင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျမရှိတဲ့ လေယူလေသိမ်းနှင့်ပြောကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလျှင် ဒေါ်ကြီးပုန်းက နားမလည်စွာပင် ပန်းခြံကြီးကိုဝင်၍ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ကြီးပုန်း”

ဟုမေးလိုက်သော သူမကလည်း ထိုပန်းခြံကို ပဟောဦးဆန်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဂရမ်မီရဲ့သူငယ်ချင်းထင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အစ်ကိုသူငယ်ချင်း”

“အင်း... ခပ်ချောချောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီးတော့ အဲလိုပုံမျိုးနဲ့ ဂရမ်မီဆီ၊ ဧည့်သည်လာတာ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူး”

သူမလည်း အံ့သြသွားရပါသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းပန်းခြင်း ပို့မည့်သူငယ်ချင်းမျိုး အစ်ကိုထံတွင် မရှိလောက်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကြီးပန်းလက်ထဲမှ ပန်းခြင်းကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ “ဒီလိုမှရည်ရွယ်ပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် အားနာစွာဖြင့် လို့ လက်ရေးဖြင့်ရေးကာ အောက်ခြေ၌ ဆိုင်းထိုးထားသဖြင့် သူမက ဒေါ်ကြီးကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ကြည့်ပြီး လှပသောအဖြူရောင်ပန်းခြင်းကြီးကို တွန်းဖယ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လိုက်ပါသည်။

“ထနောင်း... ဒါက ဘယ်လဲ... ထနောင်း”

စိုးရိမ်တကြီးနဲ့လှမ်းအော်နေတဲ့ ဒေါ်ကြီးအသံကို လျစ်လျူရှုကာ စာတ်လှေကားခေါ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ပြန်သောနံပါတ်များက ဝေးနေသေးသည့်အတွက် မစောင့်နိုင်တော့၍ ခြေ

ဗလာနှင့်ပင် ရိုးရိုးလှေကားမှပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

မြေညီထပ်ကိုရောက်တော့ သူမက ဟိုဟိုဒီဒီစူးစမ်းရှာဖွေပေမယ့် ထူးခြားတဲ့အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။

သို့သော် သူမသတိမပြုလိုက်တာတစ်ခုက သူမရဲ့ဘေးမှ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးက ကပ်လျက် မောင်းထွက်သွားတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေနေပုံရတဲ့သူမကို ကားထဲမှသူမတော့ သတိပြုမိကောင်း ပြုမိပေလိမ့်မည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထိုလူရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက တည်ပြီး အေးစက်နေလို့ပါ။

နိမိတ်

အခန်း (၁၇)

အစ်ကိုဆုံးပြီး ဆယ့်ငါးရက်မျှအကြာတွင် သူမက ပန်း
ချိုကားအချို့ကို ပြခန်းသို့ ပြန်သယ်လာဖြစ်ပါသည်။

ပြခန်းရောက်တော့ ပြခန်းပိုင်ရှင်ထံ ပန်းချိုကားငါးကား
ကိုအပ်ပြီး ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်သည်တွင်...

“အစ်မ... ဆရာမ ထနောင်းရာ”

ဟု ဝန်ထမ်းကောင်လေးက သူမကိုလှမ်းခေါ်လျှင် ထွက်
ခွာရန်ဟန်ပြင်နေသော သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားရကာ
ဘာလဲဆိုသောအကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်လျှင် ထိုကောင်လေးက...

“ဆရာမရဲ့ပန်းချိုကားနှစ်ကားကို တစ်ဦးတည်းဝယ်နေ

ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဆရာမကိုမိတ်ဆက်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောနေလို့ အဲဒါ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ အချိန်ရှိပါတယ်”

“အဲဒါဆို ဆရာမညွှတ်သည်က အတွင်းခန်းထဲမှာပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ထွက်လာခဲ့သောနေရာသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့သည်တွင် ဆက်တီပေါ်၌ ကော်ဖီသောက်ရင်း ထိုင်နေသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏။

သူမက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မတ်တပ်ရပ်ကာ သူမအား ကြိုဆိုပါသည်။

“ဆရာမထနောင်းရာဆိုတာလား မသိဘူး”

ဟုဆိုသူကို သူမ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပါဝါနည်းမည်ထင်သည့်မျက်မှန်ကို တပ်ထားပြီး ဆံပင်တိုထောင်ထောင်လေးများက သေသေသပ်သပ် ပြီးသင်ထားသည့် ဖြူဖြူသန့်သန့်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုလူက အရပ်တော်တော်ရှည်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ကြံ့ခိုင်လှပါသည်။ မျက်နှာမှာ နူးညံ့

နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ်တို့က မလိုက်ဖက်ဘူးဟု ထင်ရသော်လည်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည် ထနောင်းရာပါ”

ဟု သူမကဆိုတော့ ပြုံးပြုံး လက်ကမ်းပေးလာပါ၏။

သူမကလည်း လက်ကမ်းပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က တြိဂံပါ”

“ရှင်က အနောက်တိုင်းမှာနေခဲ့တဲ့လူထင်တယ်”

“ဗျ”

“တြိဂံဆိုတော့ ထရိုင်အန်ဂယ်ပေါ့”

သူမရဲ့နှုတ်ဆက်စကားက သူ့ကိုမှတ်တက်စေမိသည်မှာ

အမှန်ပါ။

“ကျွန်တော် မြန်မာလူမျိုးအစစ်ပါ”

သူက ထက်ထက်မြက်မြက်ပင် ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

“သိပါတယ်”

တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ထိုတိုတိုစကားလုံးရဲ့နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်တွေက ပြည့်နှက်နေခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူမကိုစကားပြောလျှင် သတိထားဖို့ မိမိကိုယ်

မိမိ သတိပေးနေမိပါသည်။

“ထောင်ရှား အေ... ဆရာမထောင်ရှားကို ကျွန်တော်က အသက်ကြီးပြီထင်နေတာ”

“ကျွန်မက ငယ်တဲ့ပုံပေါက်နေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လက်ရာက သဘာရှိတဲ့လက်ရာဆိုတော့ အဲဒီလောက်ငယ်နေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ပရိသတ်တစ်ဦးနဲ့ ခုလိုဆိုတာ ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ် ပါပဲမို့ ကျွန်မပြောတဲ့အထဲမှာ အမှားပါသွားခဲ့ရင် ရှင်နားလည်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဆရာမလက်ရာက သိပ်ကောင်းစုံတင်မကဘူး၊ အပြင် မှာလည်း ဆရာမက သိပ်ကိုထက်မြက်တဲ့သူပဲ”

“ရှင် သိပ်ချီးကျူးလွန်းနေပြီထင်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်မက လူတကာထက်ပိုပြီး ကန့်လန့်တိုက်တတ်ပါတယ်”

“လေးစားပါတယ်၊ လူအများစုက မိမိရဲ့ဆိုးတဲ့အချက်ကို အများသိအောင် ထုတ်မပြောတတ်ကြဘူး”

“ရှင်ဝယ်လိုက်တာက မေတ္တာတရားဆိုတဲ့ကား ထင်တယ်”

သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ပန်းချီကားနှစ်ချပ် ရွေးချယ်လိုက်သည့်ထဲတွင် မေတ္တာတရားဆိုသည့်ပန်းချီကားက သူနှစ်သက်၍ ရွေးချယ်ဖြစ်သည်ကားပါ။ နောက်တစ်ချက်က သိပ်မကြိုက်ပေမယ့် သူ့ကိုမငြင်းနိုင်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဆရာမ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ရှင် အနုပညာကို ခံစားအားကောင်းမယ် ယူဆမိလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်နဲ့အခု ကျွန်မ စကားပြောနေတယ်လေ။ ကျွန်မ ဒီလိုပြောရင် ရှင်ရဲ့မေးခွန်းကိုဖြေပြီးလောက်ပေါ့။ ရှင် ဒီလောက် ထည့်ပါဘူး”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖွင့်ဟလို့မရတဲ့အမှန်တရားကို ရင်ထဲက ချိတ်ဆက်မိနေကြတယ်ဆိုတဲ့သဘောတရားလား”

“ရှင်က ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်လို့ တော်တော်လေ့လာထားတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ”

“ဘာလို့မလုပ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘဝဆိုတာ ဝက်ပါနဲ့တူတယ်။ အဲဒီလို ဝက်ပါဘဝထဲ ရှိတဲ့လူဆိုတာ မမျှော်လင့်ထားတာတွေ လုပ်မိနေတတ်ပြီး ပန်းတိုင်ကိုလည်းမသိ၊ အဓိကနေရာကိုလည်း ကျော်ခဲ့မိလို့ ကျော်ခဲ့မိမှန်းမသိ၊ ပန်းတိုင်က နီးမလို့နဲ့ဝေး၊ ဝေးမလို့နဲ့နီး... ဟွန်းဟွန်း... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ ဆေးသိပ္ပံဘွဲ့ယူပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်ကြတဲ့လူတွေလည်း ရှိနေကြပါတယ်။”

“ရှင်က တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့လူပဲ။ အဲဒီတော့ ရှင်ကို ကျွန်မပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးပါမယ်။ ကျွန်မနဲ့ ခုလိုမိတ်ဆက်တဲ့ ရှင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ ရိုးရိုးလေးလို့ မုသားသုံးပြီး မဖြေပါနဲ့။ ကျွန်မကို အားနာရင်ပေါ့။”

“ဆရာမက ကျွန်တော်ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး ထက်မြက်ပါပေတယ်။ ဆရာမကို မုသားသုံးချင်စိတ်မရှိလို့ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်မဖြေတော့ဘူး။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးမနက်ဖြန်တော့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ထိုလူရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ကြီးမားတဲ့

တိုယ်ခန္ဓာနှင့်မလိုက်ဖက်စွာပင် သာမန်ထက် ပေါ့ပါးနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ပုဆိုးကွက်စိပ်ကို ရှုပ်အင်္ကျီဝါရွှေရောင်ပြောင်နှင့် တွဲဖက်ဆတ်ဆတ်ထားသော သူ၏ပုံမှာ ကြည်စင်သန့်ရှင်းနေပေမယ့်လည်း ဘစ်ခုခုလိုနေသလို သူမရင်ထဲ ခံစားမိပါသည်။

လမ်းလျှောက်နေသောသူ့ပုံက ပုဆိုးနဲ့မလိုက်ဘူးဟု ထင်ပြီး ခံစားမိပါ၏။ ပြီးတော့ ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေသော ပုဆိုးဝတ်ပုံက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပုဆိုးကိုဝတ်လေ့ဝတ်ထမရှိဘူးဆိုတာ သက်သေပြနေပါသည်။

ဒီလူက ဘာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူမ ရှေ့ရောက်လာတာလဲ။ ဒီလူက မရိုးသားဘူးဆိုတာ ရင်ထဲ ခံစားမိပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုတာမျိုးကိုတော့ ခေါင်းစဉ်မတပ်နိုင်ပြန်ပါ။ ပြီးတော့ ထိုလူနဲ့ အရင်ကတွေ့ဆုံဖူးသလို ရင်ထဲက ခံစားမိပေမယ့် သေသေချာချာတွေးကြည့်တော့ သေချာပါတယ်။ ဒီလိုပုံမျိုး သူမ မသိခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါပဲ။

စကားပြောသော လေယူလေသိမ်းနှင့် တည်ကြည်ခိုင်မာသည့်မျက်လုံးအကြည့်တို့ကတော့ မြန်မာမဆန်ဘူးဆိုတာ ဆို

၁၉၈ နိဗ္ဗာန် ဇာတ်

နေပေမယ့် ထိုလူဟာ မြန်မာတစ်ယောက်ပါဆိုတာလည်း အလိုလိုသိနေပြန်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုတွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ဆက်ပုံမှာ ရင်းနှီးလွန်းလှသည်ဟုထင်ပါသည်။

မြန်မာယောက်ျားပျိုက မိမိလေးစားသောအမျိုးသမီးကို တွေ့တွေ့ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မိမိကိုယ်မိမိနှုတ်ဆက်ကာ လက်ကမ်းပေးလေ့မရှိချေ။ ခုတော့ ထိုလူရဲ့အပြုအမူတွေက သူမအတွက် ထူးဆန်းနေတာအမှန်ပါပဲ။

ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားပုံရတဲ့ သူ့အကြည့်တွေ၊ ပြီးတော့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောနေတဲ့ သူ့ရဲ့စကားသံတွေ၊ သိုသိုသိပ်သိပ်နိုင်လွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို သူမမှာ မသက်သာဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။

ထိုလူမှာ ကြီးမားတဲ့ကိစ္စရပ်တစ်ခု ရှိရမည်ဟု ရင်ထဲအလိုလိုသိနေရပါသည်။ ဒါဆို အဲဒီလူရဲ့ကိစ္စရပ်နဲ့ သူမလိုပန်းချီသမားတစ်ယောက်က ဘာများပတ်သက်မှာမို့လဲ။ ထိုလူဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အချိန်ဖြုန်းမည့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လိုရင်းတိုရှင်းပြောတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့စကားလုံးတွေအရ သူမ ခန့်မှန်းမိန့်ပြီးသားပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝတ်ဝါထဲမှ အလင်းရောင် နိဗ္ဗာန် ၁၉၉

ဒါဆို ဘာလဲ...

သူမထံသို့ ဘာလဲပေါင်းများစွာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကတော့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ သူမဘဝထဲ ဘာတွေ ဝင်စွက်ဖက်ပြီး ဘာပဟောဦးတွေများ ပေးဦးမှာလိမ့်။

နိဗ္ဗာန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကောင်းရာသုဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိ
စေခြင်းအလို့ငှာ ကုသိုလ်ပြုရန်အတွက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်
လာခဲ့ပြီး ကားကို ကားပါကင်တွင် ရပ်ကာ ဓာတ်လှေကားဖြင့်
ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ဆီသို့ တက်လာခဲ့ပြီးမှ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်တွင်
အလှူခံနေသော သက်ကြီးအဘွားအိုနှစ်ယောက်ကို တစ်ထောင်
တန်တစ်ရွက်စီ လှူလိုက်ပြီးမှ ဘုရားဝန်းအချို့ဝယ်ကာ တနင်္လာ
ထောင့်တွင် ဘုရားပန်းကို ကပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ အလှူငွေ
တစ်ထောင်ထည့်ကာ လက်အုပ်ချီး ခူးတုပ်ထိုင်၍ ဘုရားကန်
တော့လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘုရားရင်ပြင်မှာမို့ စိတ်တို့က အေးချမ်းနေရသည်မှာ အမှန်ပါ။ ဆည်းလည်းသံနှင့် သာယာတဲ့ခေါင်းလောင်းထိုးသံက မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူမရဲ့နားထဲ မင်္ဂလာရှိစေတာအမှန် ပါ။

အစ်ကိုကိုလွမ်းဆွတ်သတိရသည့်စိတ်ကို အေးချမ်းသော တရားရိပ်တွင် ဖြည့်လျှော့ရင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုတို့ကို အစ် ကိုအတွက် ရည်စူးကာ အမျှဝေဆုတောင်းပြီးချိန်မှာတော့ မြေ ပြင်ကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ကာ ရှိခိုးလိုက်ပါသည်။ ဘုရားကန်တော့ ပြီးတော့ ဘယ်ကဘယ်လိုကျလာမှန်းမသိတဲ့မျက်ရည်စများက ဘာကြောင့်ပြန်ပေါ်လာရမှန်းမသိပါချေ။ သူမသတိထားမိလိုက် ချိန်မှာတော့ သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စိမ့်၍နေခဲ့ပါသည်။

စေတီထိပ်မှာတည်ရှိတဲ့ ထီးတော်ကြီးကိုဖူးမျှော်ပြီး သူမ တွေးချင်ရာတွေးလို့ကောင်းနေစဉ် မိုးစက်မိုးပေါက်များက ခုန် ဆင်း၍လာပါသည်။ မိုးစက်များက မျက်နှာပေါ် ကျလာပေမယ့် လည်း ဒီလိုမိုးစက်လေးက သူမရင်ထဲမှ အပူမီးကို ဘယ်လိုငြိမ်း အေးစေနိုင်မှာတဲ့လဲ။

အမေရော အဖေရော အစ်ကိုပါမရှိတော့တဲ့ သူမရဲ့ဘဝ

က တစ်ယောက်တည်းအဖော်မဲ့နေရပါသည်။ လောကမှာ လူတွေ များစွာ ရှိနေကြပေမယ့်လည်း သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ သလို ခံစားရပါသည်။ သူမ အားငယ်မိပါ၏။ သူမနေမကောင်း ရင် သူမကိုစိတ်ပူမည့်လူလည်း လောကမှာမရှိတော့သလို ပန်းချီ ဆွဲနေရင်း နေ့ရောညပါ မအိပ်ဘဲနေလျှင်လည်း စိတ်ပူမည့်သူ က လောကမှာမရှိတော့ပါချေ။

သူမ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လျှင်ရော ဘယ်သူက သူမကို ကူညီမှာတဲ့လဲ။ သူမသာ အခန်းငယ်လေးထဲ ပိတ်မိနေရင်ရော သူမက ဘယ်သူထံအားကိုးတကြီးနဲ့ အကူအညီတောင်းရမှာလဲ။ ဘယ်သူကရော သူမရဲ့သေရေးရှင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားကြမှာလဲ။ သူမတွေးရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းလာကာ မိုးရေထဲ၌ပင် မိုးရေနှင့် မျက် ရည်တို့ကို ရောနှောထားလိုက်ပါသည်။ မိုးက သဲမဲစွာအငြိုးနှင့် ရွာချနေပေမယ့် သူမထံသို့ မိုးစက်တွေ ပြုတ်ကျမလာတော့သည် ကိုတော့ သူမသတိထားမိသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင် ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ကောင်းကင်ကိုမမြင်ရတော့ဘဲ အနက်ရောင်ထီးကြီးကိုသာ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဟင်!”

သူမအံ့သြပြီး ထီးပိုင်ရှင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ရှင်းသန့် တဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူမကို ဂရုဏာသက်စွာ ငေးနေခဲ့သည်ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

“ဟင်... ရှင်”

“ဘာလို့ထိုင်နေရတာလဲ၊ မိုးရွာနေတယ်လေ”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့ပခုံးကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမကို ထရပ်စေသဖြင့် သူမရင်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးခံစားလိုက်ရပါ သည်။ ထိုခဏအတွင်းမှာပဲ သူမရဲ့စိတ်တွေက သူ့အပေါ်တွယ် တာသွားမိသလို ခံစားရပါသည်။

“နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု သူက ကြင်နာစွာ ဆက်ပြောတော့ သူမမှာ သူ့ကို ပြောစရာစကားလုံးက ရှားပါးကုန်ရပါသည်။ သူက သူမရဲ့ပခုံး စွန်းကို ကြင်နာစွာဖက်ပြီး မိုးလုံရာသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့လက်တွင်းမှ သူမ ရုန်းမထွက်မိပါချေ။

သူမနှင့်သူက မိုးလုံရာသို့ရောက်တော့မှ သူက ထီးကို ချကာ သူမကိုထိုင်စေလိုက်ပြီး သူမဘေးနှစ်ပေမျှအကွာတွင် သူ ပါထိုင်ကာ...

“ဘာလို့ အဲဒီလိုကြီး စိတ်ကိုလွှတ်ထားရတာလဲ”

“ကျွန်မအစ်ကို မရှိတော့ဘူး”

ဟုပင် စတင်ရင်ဖွင့်ချင်လောက်အောင် သူ့ကိုယုံကြည် သွားမိပါသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကိုသာ ယုံကြည်အားကိုးပြီး နေခဲ့တာ၊ ခု အစ်ကိုပါမရှိတော့ဘူး။ ဘာလို့ အစ်ကိုက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ချန်ထားခဲ့ရတာလဲ၊ အစ်ကို မရှိတော့ ကျွန်မနားမှာ ဘယ်သူမှထပ်မရှိတော့ဘူး။ အစ်ကိုက ဒီလိုစောစောကြီးထွက်သွားမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကိုသာ ကြို သိခဲ့ရင် အဲဒီလိုအမှုလိုက်မယ့်ကိစ္စကို ကျွန်မ တားခဲ့မှာပါ။ ပြီး တော့ ကောင်းတဲ့ထမင်းနဲ့ဟင်းကိုလည်း ချက်ကျွေးခဲ့မှာပါ။ အဲဒီ နေ့ကသာ ထွက်သွားပေမယ့် အစ်ကိုကို ကျွန်မ မသွားဖို့ဖမ်းဆွဲ ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ဒီလိုရက်မျိုးရှိမလာနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ အသုံး မကျလို့ပါ”

ဟုပြောရင်း ငိုနေရှာသောသူမကြောင့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး မှာ နာကျင်ခံစားလာရပါသည်။ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေက သူ့ရဲ့ အပြစ်ကြီးလို ခံစားနေမိပါသည်။ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

အကယ်၍ အခြေအနေတွေကို ပြန်ပြင်ခွင့်ရမယ်သာဆိုရင် အချိန်
တွေကို တစ်လလောက် နောက်ဆုတ်ချင်နေမိပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို
အများကြီးကြားဖူးခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ ခုမှ တစ်
ယောက်တည်းဘဝက သိပ်ကိုအနေရဆိုးမှန်း သိလာခဲ့ပြီ”

ဟုဆိုနေရှာသောသူမကြောင့် သူ့ရဲ့အင်္ကျီအတွင်းအိတ်
ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ကာ သူမထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“အရင်ဆုံး မျက်ရည်တွေကိုသုတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ
ခေါင်းက ရေစက်တွေကိုသုတ်ပါ”

ဟုဆိုသောသူ့ကို သူမက တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ပြီး
သူ့လက်ထဲမှပဝါကို လှမ်းယူကာ သူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်
ပါ၏။

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့သက်
ဆိုင်တဲ့မိသားစု မရှိတော့ရင် လူတွေအားလုံးက တစ်ယောက်
တည်းပါပဲ”

“ရှင်ရော မိသားစုမရှိတော့ဘူးလား”

“ကြာပါပြီ။ ဆယ့်လေးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ အဲဒီတုန်း

က ကျွန်တော့်အသက်က ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။
အမေရောအဖေပါ ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့ဆုံးသွားတယ်။ အဖေနှဲ့ဆွေနှီး
မျိုးစပ်တော်တဲ့လူနဲ့အတူ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ခဏနေခဲ့
ဖူးတယ်”

“ဪ”

“အိပ်တော့ အိမ်ပြန်အိပ်ပြီး တစ်နေကုန် ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းမှာနေတာ များတယ်”

“အဲဒီလူက ဘုန်းကြီးဝတ်နေလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ကဝိယပါ”

“ရှင်က တောကလား”

“ဆိုပါတော့”

“ရှင်ပုံကတော့ တောပုံလုံးဝမပေါက်ဘူး။ နိုင်ငံခြားသား
နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ခပ်ရေးရေးလေး ပြုံးလာခဲ့ပါ၏။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဘုရားလာတာလား”

“ဆိုပါတော့”

“တိုက်ဆိုင်တယ်နော်”

“တမင်လုပ်ယူတာပါ... မနေ့က ကျွန်တော် ဆရာမ ထနှောင်းရာကို မနက်ဖြန်တွေ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

သူမ အံ့သြသွားပါသည်။ ရိုးမှရိုးရဲ့လားဆိုတာ တွေးစို့ မလိုလောက်အောင် အဖြစ်က ဆန်းနေခဲ့ပါသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ထနှောင်းနား ရောက်လာရတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်တောင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမိမှန်းမသိဘူး”

သူက ရိုးသားစွာဖြေပြီး သူ့ကိုစူးစမ်းနေပုံရသော သူမ ရဲ့မျက်လုံးလှလှလေးတွေကိုကြည့်ကာ...

“ထနှောင်းလို့ နာမိစားပြောင်းသုံးလာပြီနော်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုခင်သွားလို့လား”

“ရှင်က သတိပြုမိအောင် တမင်ဖန်တီးနေတာကိုး”

“ဆရာမ ထနှောင်းရာ အေးနေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေရှာသော သူမရဲ့ပုံကြောင့် ဆိုလျှင်...

“ထနှောင်းလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲလိုခေါ်ရတာ သိပ်ခဲ

တွင်းမတွေ့ဘူး”

“ရှင်က ထူးဆန်းတဲ့လူပဲ၊ ရှင် ထနှောင်းကို အစောကြီးကတည်းက သိနေတာလား”

“အင်း... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်ကတည်းက ဆိုပါတော့”

“ရှင် တစ်ခုခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့မရဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူ့အကြည့်တွေက တည်ကြည်လေးနက်သွားပြီး...

“ထနှောင်းရာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်မတွယ်အောင်ဘူး”

“ဘာ!”

ထိုစကားက သူမရဲ့သိက္ခာကိုရော မာနကိုပါ ထိပါးလာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောကဖြစ်သွားတဲ့ တွယ်တာစိတ်ကလေးပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်သွားမှန်းမသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထရပ်ကာ...

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးလွန်းနေပြီ”

“အဲဒါ ကိုယ် အရိုးသားဆုံးနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံး စေတနာ

နဲ့ပြောတဲ့စကားပါ”

“ကျွန်မက ရှင်ထင်ထားသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ကြိုက်”

“သိပါတယ်”

သူက ပုံမှန်ပင်ပြောလျှင် သူမရဲ့စူးရှတဲ့အကြည့်တစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မကို အလွတ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့”

“မင်းက မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်ပြီး ပန်းချီမှာ ဈာန်ဝင်နေရင်တော့ စားဖို့ရော အိပ်ဖို့ကိုပါ မေ့နေတတ်တယ်။ မင်းရဲ့မွေးနေ့က စနေဖြစ်ပြီး အဝါရောင်အင်္ကျီကိုကြိုက်တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို မချစ်တတ်ဘူး။ နှစ်ထောင့်ငါးခုနှစ်က ပြင်သစ်ဘာသာအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးတယ်။ ဒေါက်ဖီနပ်လေးတွေကိုနှစ်သက်တတ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘန်ကောက်ကို ပန်းချီပြပွဲသွားခဲ့ဖူးတယ်”

သူ့ရဲ့စကားက ဆုံးသွားပြီလား မဆုံးသေးဘူးလားဆိုတာ သေသေချာချာမသိပေမယ့် သူမအံ့သြနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူမရဲ့အကြောင်းကို အဲဒီလောက်ထိ သိနေရတာ ထိုလူက

ဘယ်သူလဲ။ သူမ အံ့သြလွန်း၍ သူ့ကိုမျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်သာ ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ထနောင်းရာရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မေးခွန်းတွေအများကြီး ရှိတာကို ကျွန်တော်မြင်နေရပါတယ်။ ထနောင်းရာရဲ့မေးခွန်းတွေကို ကျွန်တော် အကဲခတ်မိပေမယ့် ကျွန်တော် မဖြေချင်လို့ ထနောင်းရာကလည်း မမေးပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ဘဝမှာ အမှားတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ထနောင်းရာအပေါ်တော့ ရိုးသားချင်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အများကြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒီလိုပဲ မှတ်ယူထားပါ”

ဟုဆိုကာ ပြင်ပသို့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိုးစဲသွားပြီဆိုတော့ ထနောင်းရာ အိမ်ကိုပြန်ပါ။ ပြီးတော့ ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး ကော်ဖီပူလေးသောက်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်ပါ”

ဟုဆိုကာ သူမကိုချန်ထားခဲ့ပြီး သူက နေရာမှရှုတ်ချည်းရပ်ကာ ထွက်ခွာသွားလျှင် သူမမှာ မေးခွန်းတွေတစ်ပြုံကြီးနှင့်

ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာလို့ သူမကို အဲဒီလောက်
ထိ သိနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သူမနဲ့လာပတ်သက်နေရတာ
လဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တမင်တကာ ပတ်သက်မှုကြောင့်
မို့ နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေပြီလား။

ရှိနေပါတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပါတယ်ဆိုတာ
တော့ သူမရင်ထဲ အလိုလိုခံစားနေမိပါသည်။ အဲဒီအကြောင်းက
ဘာလဲ။ အနေကင်းရှင်းတဲ့သူမနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှုကတော့
မရှိနိုင်ပါချေ။ ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့များ ပတ်သက်နေသလား။ ဒါက
ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ သူမအတွေးများ လွန်နေပြီလားဆိုတာ သူမကိုယ်
သူမ မဆန်းစစ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့စေခိုင်းချက်များကိုတော့ အလို
လိုလုပ်ဆောင်နေမိပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ရေချိုးခေါင်းလျှော်ကာ အင်္ကျီကို နွေး
နွေးထွေးထွေးဝတ်ပြီး စိုနေသောဆံပင်များကို ဒရိုင်ယာနှင့်မှုတ်
ပြီး အခြောက်ခံကာ ကော်ဖီပူပူကိုနှစ်ခြိုက်စွာသောက်ပြီးမှ သူ
ပြောသလို နွေးနွေးထွေးထွေးမအိပ်တော့ပါဘဲ သူမရဲ့ကိုယ်ပိုင်
စကူဒီလိုခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ပန်းချီကားအသစ် ရေးဖြစ်သွားပါသည်။

သူမဘဝတွင် ပထမဆုံးရေးဆွဲဖူးသည့် ပုံတူပန်းချီဟု

ဆိုရလေမလား။ ရုပ်လုံးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပီပြင်လာခဲ့ပါ
သည်။ တိတ်ဆိတ်သောညအမှောင်ထုထဲတွင် မီးရောင်ပိုနီပိုနီ
အောက်၌ သူမကတော့ အာရုံခံစားမှုကောင်းနေဆဲပါ။

အခန်း (၁၉)

အချိန်အားဖြင့် ညနှစ်ချက်တိုးတိတိ ရှိနေပါသော်လည်း ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသူမှာ ကေနပ်ပင် ကြိပ်ပဲဖြစ် ပါတော့၏။

ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် ငါးနာရီမျှအချိန်ကုန်သွားချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့လုပ်စရာရှိသည်များက ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် အင်တာ နက်လိုင်းကိုပိတ်ကာ ကွန်ပျူတာကိုပိတ်လိုက်ပြီးမှ ခါးရိုးကိုဆန့် လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဘူးကိုထုတ်ပြီး မော့ချလိုက်သည်တွင် သူ့ရဲ့အကြည့်က နံရံ ရှိပန်းချီကားထံသို့ ရောက်ရှိသွားရပါသည်။

အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ပန်းချီကားက ပြင်ဦးလွင်ရှိ မိမိရဲ့ မူလနေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်တော့ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားနေရာတွင် မေတ္တာတရားဆိုတဲ့ပန်းချီကားက အစား ထိုးဝင်ရောက်နေရပါသည်။

အရောင်အသွေးနုလင်စွာဖြင့် လှိုင်းတွန့်လေးများက ဟို မှဒီသို့ ကူးသန်းယှက်ဖြာနေရပါသည်။ တကယ်ပဲ မေတ္တာတရား ဆိုတာ ထိုပန်းချီကားလို ရှုပ်ထွေးတဲ့အရာမျိုးလား။ ရှုပ်ထွေးပေ မယ့် အပန်းချီကားလိုပဲ ခြုံငုံကြည့်ရင် စိတ်အေးချမ်းစေရဲ့လား။ ထိုပန်းချီကားလိုရော စုတ်ချက်ညီညီတင့်တယ်ရဲ့လား။ ဒါကို သူ မသိပါ။ မေတ္တာနှင့်ကင်းဝေးတဲ့သူကတော့ အဲဒီပန်းချီကားရဲ့အနှစ် အရသာကို နားမလည်နိုင်တာအမှန်ပါပဲ။

သူက ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကော်ဖီချည်းခါးခါးလေး ဖျော် လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာစာဘက်ရပ်ကာ လိုက်ကာကြိုးစက်ဆွဲလိုက် တော့မှ လှပတဲ့မီးရောင်စုံရှုမျှော်ခင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကြည့်ညို့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို ကုန်း မြင့်ထိပ်တွင် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ဖူးမြင်နေရ၍ ဆက်စပ်လျှက်ပင် သူမကိုသတိရသွားမိခဲ့ပါသည်။

သူမ အိပ်နေပြီလား။ မအိပ်ရင်ရော သူမ ပန်းချီဆွဲနေ မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကိုဖြစ်သူကိုသတိရရင်း တိတ်တဆိတ် ကြိတ်တိုနေမှာလား။ သူ့ကိုရော သူမသတိရနေရဲ့လားဟု တွေးမိ လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

သူ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ သူက ဘယ်တုန်းကရော သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သတိရစေချင်တဲ့ဆန္ဒမျိုး ရှိခဲ့ဖူး လို့လား။ အနှောင်အဖွဲ့ကို ခါးသက်တဲ့သူက တစ်ကိုယ်ရေအနေ အထားနှင့်ပဲ နေသားကျလာခဲ့ရတာပါ။ သူ့ဘာတွေဖြစ်နေတာ လဲ။ သူမကိုများ စိတ်ဝင်စားနေတာလား။ ဒါမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမ အတွက် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ရတာလေ။

ဂရပ်မိကြောင့် သူမအတွက် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ ရတာလေ။ သေချာပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး သူမအပေါ် ထူးဆန်း သည့်စိတ်မျိုးမရှိပါဘူး။ ထိုသို့စိတ်မျိုးရှိရန်လည်း သူမလိုအပ်ပါ ချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘဝတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ် ခို့ဆိုတဲ့အစီအစဉ်မျိုးက ပါမနေခဲ့လို့ပါပဲ။

မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေ စိတ်ပင်ပန်းနေချိန်မှာ အပန်းဖြေအနားယူရန်အတွက် ပျော်တော်ဆက်သက်သက်လေး

ဒီလိုအရာကို ဘဝနဲ့ထပ်တူသယ်ဆောင်သွားဖို့ သူလက်မခံနိုင်ပါ
ချေ။ သို့သော် မိန်းမတွေအားလုံးထဲမှာတော့ ပန်းချီဆရာမလေး
ထနှောင်းရာကတော့ သူ့အတွက် ကွဲထွက်နေခဲ့ပါသည်။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ သူ့မြတ်နိုးရတဲ့ပန်းချီပညာနဲ့ သတ္တိရှိရှိရပ်တည်နေတဲ့
အနုပညာသမားသက်သက်မို့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ ထနှောင်းရာကိုတော့ အထင်ကြီး လေး
စားမိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အနေတည်တဲ့သူမနဲ့ ခုလောက်
ထိ ပတ်သက်ခဲ့မိတာပါ။ ဂရုမိကြောင့်ဆိုတာလည်း ပါပေမယ့်
သူ့ကိုယ်၌က ထနှောင်းရာကို အထင်ကြီးလေးစားမိ၍လည်းဖြစ်
ပါသည်။

ပြီးတော့ ထနှောင်းရာက သူ့ကိုခံစားရအောင် စွမ်း
ဆောင်နိုင်ပါသည်။ ထနှောင်းရာရဲ့လျှို့ဝှက်တဲ့အကြည့်၊ ပဟေဠိ
ဆန်တဲ့စကားလုံးများနဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့ ပြတ်သားသော
စကားသံများက သူ့ကိုဆွဲဆောင်ထားနိုင်သောအရာများပဲ ဖြစ်ပါ
သည်။ သူ ထနှောင်းရာနှင့်စကားပြောရသည်ကို နှစ်သက်ပါ၏။
ဘာပြီးဘာလုပ်မယ်၊ ပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စနစ်တကျစီ
စဉ်ပြီးနေတဲ့သူ့ဘဝက သိပ်ကိုခြောက်သွေ့နေပါလားဆိုတာကို

ထနှောင်းရာနှင့် ခုလိုရင်းနှီးပြီးချိန်မှာတော့ သူ့တဖြည်းဖြည်းတွေး
မိလာပါသည်။

အစီအစဉ်တွေက စနစ်တကျရှိနေပြီးတဲ့ သူ့အဖို့ အချိန်
ပိုက မရှိသလောက်ရှားပေမယ့် ထနှောင်းရာနှင့်တော့ သူပတ်
သက်ချင်နေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မနက်ရောက်ရင် ထနှောင်းရာ
ဆီသွားရန် သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။ ထိုအတွေးက သူ့ကိုလန်း
ဆန်းစေရတာအမှန်ပါပဲ။ နှစ်နာခွဲပြီးချိန်မှာတော့ အိပ်ရန်အသင့်
ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ သူက လိုက်ကာစကို ပြန်ဆွဲ
ချလိုက်ပြီး ခန်းစီးများကိုပိတ်ကာ ကုတ်င်ပေါ်သို့တက်ကာ အိပ်
စက်ပါတော့သည်။

တစ်ရက် ငါးနာရီပဲ ပုံမှန်အိပ်တတ်သည့် သူ့ရဲ့အကျင့်
ကြောင့် နံနက်ရှစ်နာရီမတိုးခင်တွင် အာရုံတို့က အလိုလိုနိုးကြား
ခဲ့ရပါပြီ။ အိပ်ရာကထပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်အစားကို ဝတ်နေကျ
မဟုတ်သည့် ပုဆိုးကွက်စိပ်နှင့်တီရှပ်တစ်ထည်ကို ရွေးချယ်ဝတ်
ကာ ပါဝါမပါသောမျက်မှန်အကြည်ကိုတပ်ပြီး သူ၏ကားနှင့်ပင်
ထနှောင်းရာ၏နေအိမ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

သူ့ကားလေးက ထနှောင်းရာတို့ကွန်ဒိုရှေ့ရောက်လျှင်

တုန့်ခနဲရပ်တန့်သွားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဈေးခြင်းလေးဆွဲကာ လာနေသော ထနောင်းရာကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထနောင်းရာ၏ဘေးတွင် သူနှင့်တစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့ဖူးသော ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါနေခဲ့ပါသည်။

သူက ကားကို သင့်တော်သလိုရပ်လိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ထနောင်းရာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းလျှောက်သွားပြီး ထနောင်းရာ၏ရှေ့တွင် ခြေခုံရပ်လိုက်ပါသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ဟိုဟိုဒီဒီမျက်စိမရောက်တတ်တဲ့ ထနောင်းရာက ခုမှ သူ့ကို မြင်သွားကာ...

“ဟင်! တြိဂံ”

“ဈေးကပြန်လာတယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း... ဒီနေ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်စားကြမလားလို့”

ဒါနဲ့ တြိဂံက လမ်းကြိုလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ထနောင်းရာဆီလာတာ”

“လိပ်စာပါ သိနေခဲ့တာပဲ”

“မြန်မာပြည်မှာ စုံစမ်းရတာ သိပ်ခက်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ဆီတည့်တည့်လာတဲ့ညည်းသည်ဆိုတော့လည်း”

ညည်းဝတ်ကျေရာမှာပေါ့။ အိမ်ကိုလိုက်ပြီး ကော်ဖီသောက်ပါ”

“ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာလက်ခံမှာပါ”

ဟုဆိုတော့ ထနောင်းရာက ပြုံးသွားခဲ့ပါ၏။ ထိုအပြုံးက လှစ်ခနဲဖြတ်ပြေးသွားခဲ့တာဆိုပေမယ့် သူက မိမိရရပင် ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဈေးခြင်းကို ဆွဲပေးမယ်၊ ရမလား”

“ရပါတယ်၊ သိပ်မလေးလို့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ ဆွဲပါမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ဘာမှစောဒကမတက်တော့ပါဘဲ ကြီးမားသောအဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ပြီးမှ ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်သို့တက်လာခဲ့ပါသည်။ ထနောင်းရာတို့နေထိုင်ရာအခန်းတွင်းသို့ ရောက်တော့မှ ထနောင်းရာက...

“ထိုင်ပါဦး၊ ရှင် ကော်ဖီသောက်မယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ဒေါ်ကြီးနုနဲ့တဲ။ ထနောင်းတို့မောင်နှမရဲ့နို့ထိန်းမိခင်ပေါ့။ ဒေါ်ကြီး...”

ကြိတ်တဲ့၊ ထနှောင်းရာရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်”

သူက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာပြောပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီး ကြီးက သူ့ကိုစူးစမ်းသလို ကြည့်နေ၍ သူသဘောကျသွားရပါ သည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးပုန်းရဲ့မျက်ဝန်းက သံသယ မျက်ဝန်းတွေမို့ပါ။

ထိုအကြည့်မျိုးကို ထနှောင်းရာ၏အုပ်ထိန်းသူနေရာမှ လူက ကြည့်လာ၍ သူသဘောကျမိတာပါ။ ဒီလိုလူမျိုး ထနှောင်း ရာဘေးမှာရှိနေရင် သူနှစ်သက်တယ်လေ။

“ဒေါ်ကြီးပုန်း၊ ထနှောင်းကိုရော ကော်ဖီပဲဖျော်ပေးပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ဒေါ်ကြီးပုန်းဆိုသည့်အမျိုးသမီးက ထွက် သွားခဲ့ပါသည်။

“ထနှောင်းရာ နေမကောင်းဖြစ်နေမလားလို့ ကျွန်တော် တွေးနေခဲ့သေးတယ်”

“ရှင်က နေမကောင်းဖြစ်လို့လား”

“ကျွန်တော်က မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါတွေကွင်းသားရနေပြီ။ သုံးရက်လောက်မအိပ်ရလည်း ကျွန်တော်က ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင်က ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်မဖြေချင်ဘူး”

“ထနှောင်းသိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။ ဖြူသလား မဲသလားမသိဘဲနဲ့တော့ ရှင်နဲ့ခုလိုထပ်မတွေ့ချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့လား”

“အမှန်ပဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့... ကျွန်တော်က ထနှောင်းရာကိုတော့ ဘယ်တော့မှဒုက္ခပေးမှာမဟုတ်လို့ဘဲ”

“ရှင်ကို ထနှောင်း နားမလည်ဘူး။ တွေးလေ နားမလည် လေဘဲ။ တကယ်တော့ ထနှောင်းကလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက် ရဲ့ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတတ်သူပါ”

“ကျွန်တော်က ထနှောင်းရာအပေါ် ရိုးသားချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုမပြောချင်တာပါ”

“ဒီစကားလုံးကြီးကိုက ရှေ့နဲ့နောက် မညီတာပါ။ ကဲ ပါ၊ ထားလိုက်ပါတော့။ ဂျာအေးသူ့အမေရိုက် မုန့်လုံးစက္ကူကပ် ပဲဖြစ်နေတော့မှာ။ ခု ထနှောင်းဆီလာတာက ဘာကိစ္စလဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာမသိပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာချင်လို့လာနေတာပါ။”

ဟု သူကဖြေလိုက်စဉ်မှာ ဒေါ်ကြီးပုန်းက ကော်ဖီခွက် ချပေးသဖြင့်...

“ကဲ... ရှင် ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး”

ဟု အိမ်ရှင်ကဆိုတော့ သူက အဖြူရောင်ကော်ဖီခွက် ကိုကိုင်ကာ သောက်ရင်း...

“ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်က ပန်းချီဆရာအရမ်းဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

“ဘာလို့ ပန်းချီဆရာမလုပ်သလဲ”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှသောက်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်ပိုင်ပန်းချီခန်းနဲ့ ပန်းချီတွေ ဆွဲနေချင်တာက ကျွန်တော့်ရဲ့အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ဆိုတာက အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ်။ ရေခဲတောင်ကြားမှာ အိမ်ဆောက်ပြီးနေချင်တဲ့လူက သဲကန္တာရကို ဖြတ်နေရရင် အိုအေစစ်ကိုတွေ့ရဖို့က သူ့ရဲ့အိပ်မက်တစ်ခုပါ”

“ရှင်ရဲ့ဘဝက ကန္တာရလို ကြမ်းလို့လား”

သူပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထိုအပြုံးက သိပ်ကိုလျှို့ဝှက်နေပါ၏။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ထနောင်းရာရဲ့ပန်းချီခန်းကို ကျွန်တော်ကြည့်လို့ရမလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲ ခဏလောက် အလည်သွားချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုသောသူ့ကို သူမက အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ပုံက အမှန်တကယ်ပင် တစ်ခုခုကိုကြေကွဲနေပုံမျိုးရှိတာကြောင့် သူမက သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကိုချကာ...

“လာလေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် သူမရဲ့ကိုယ်ပိုင် ပန်းချီခန်းထဲသို့ သူရောက်လာရပါသည်။ အခန်းလေးက ကျဉ်းပေမယ့် အလင်းရောင်အသင့်အတင့်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ သူမက လိုက်ကာစကိုဆွဲလိုက်တော့ ပြင်ပအလင်းရောင်က အခန်းတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ဆေးစက်တို့က ကွက်တိကွက်ကြား

ရှိနေပြီး ပန်းချီကားများက ကမောက်ကမ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“မီးလုံးကို အဝါရောင်ရော အစိမ်းရောင်ပါ တပ်ထားသင့်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အဝါရောင်မီးက စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ခြောက်ခြားဖို့ကောင်းတယ်။ အစိမ်းရောင်မီးက တစ်ခါတစ်ရံမှာ အာရုံခံစားမှုကို အားပေးတယ်”

ဟုဆိုကာ လိုက်ကာစကို ဆွဲချလိုက်ပြီး...

“မှန်ကို အကြည်ချည်း တပ်ထားရင်လည်း မကောင်းဘူး။ အလင်းရောင်မျှတအောင် အနက်က တစ်ခြမ်း၊ အဖြူက တစ်ခြမ်း”

“ရှင်တော်တော်သိတာပဲ”

သူ့မစကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်ပါသည်။ ပြုံးရင်းပင် အလူနီနီယံတံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ရေးလက်စပန်းချီကားကို အုပ်ထားသည့်ပိတ်စက လေအရှိန်နှင့်လွင့်ပါးသွားရပါ၏။ ထိုစဉ် ပဝါနောက်ကွယ်မှပန်းချီကားက ပန်းနေရာမှပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

သူ မှတ်တက်သွားရပါ၏။ ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး သူမမှတ်တက်နေခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့မျက်နှာကတော့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်သွားချီး သူ့နားမရဲတရဲကပ်လာတာ...

“ပထမဆုံးဆွဲဖူးတဲ့ပုံမို့ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး”

ဟု သူမပြောနေသောဖြေရှင်းချက်ကို သူအာရုံမစိုက်မိဘော့ပါချေ။

“ဟဲဟဲ... အခန်းက နည်းနည်းရှုပ်တယ်၊ ဧည့်သည်ကလေးမထင်လို့”

သူမက မိန်းကလေးပီပီ သူ့ခိုးလူမိသွားပုံမျိုးနှင့် ရောက်ဆတ်ရာရာပြောနေခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ထိုပန်းချီကားကို စူးစူးစိတ်စိတ်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ထနောင်းရာ မနွေညက ဆွဲထားတာလား”

“အင်း”

“ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ပုံကို ဆွဲရတာလဲ”

“မသိပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဆွဲချင်စိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ပဲ ဆွဲဖြစ်သွားတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်လို့တော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ ဒီပုံပြီးသွားရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါကို တစ်ခါမှမစဉ်းစားဖူးဘူး”

“ထနှောင်းရာက ပန်းချီဆရာပီသပါတယ်။ ခဏအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ပုံတူကို ရေးနိုင်တယ်”

“ရှင့်ပုံကိုရေးရင်းနဲ့ ထနှောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်မိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“နာမည်တော့ မသိပါဘူး။ ထနှောင်းနဲ့လည်း တစ်ကြိမ်ပဲ ဆုံဖူးတာပါ။ ရှင့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့မေးရိုးတွေက သူနဲ့သိပ်တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတိုင်လ်ကတော့ ဘာမှဆက်စပ်လို့မရဘူး”

“ထနှောင်းရာက ထူးဆန်းတယ်နော်။ ခဏလေးသိတဲ့လူကိုလည်း မှတ်မိနေတယ်”

“ထူးဆန်းတဲ့လူမို့ပါ။ အဲဒီလူက ထနှောင်းရာရဲ့အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ပန်းချီကားကို ဝယ်သွားတယ်”

သူ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားပါသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲ၌ အပြစ်ရှိသလိုခံစားရပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထနှောင်းပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်က ထနှောက်နိုင်ငံမှာ နေလာခဲ့တဲ့လူပါ”

“ရှင်!”

သူ့ရဲ့အမှတ်မထင်ပြောချုလာတဲ့စကားကြောင့် ထနှောင်းက အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့နာမည်က ထရှိုင်အန်ဂယ်လ်ပါ။ အပြည့်အစုံကတော့ ‘ထရှိုင်အန်ဂယ်လ်ရှန်ဂါ’ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုတ်ခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီဟယ်ကတော့ မိသားစုသုံးယောက်တည်းရှိလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့အမေက လောကကြီးက အစောကြီးအနားယူသွားခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့အမေက ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတစ်ဦးကြောင့် သေဆုံးသွားရတာပါ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တိုက်မိမှာစိုးတာကြောင့် ရှောင်ရင်းသေဆုံးသွားရတာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး ငိုခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ပြန်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် မြန်မာသိပ်မဆန်တာပါ”

သူက သူမမေးပါဘဲ သူ့ရဲ့အတိတ်ကိုပြောလျှင် သူမ

က သူ့ကိုကြောင်နွှာ ငေးနေဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်ကို သူကမွေးစားလိုက်တာလား”

“အဲဒီလိုသဘောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လက်မခံခဲ့ဘူး
ကျောင်းထားပေးဖို့လောက်ပဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ရှင် အနောက်နိုင်ငံမှာ ကျောင်းတက်ခဲ့တာပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာ ရှစ်တန်းအထိ နေခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟိုမှာရော”

ဟူသောသူမရဲ့အမေးစကားကို သူကပြုံးကာ...

“အများကြီးပဲ၊ ကျောင်းတွေ အများကြီးပဲ”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ထနောင်းကို ဒါတွေပြောပြနေတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး”

ဒီပုံကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်ခံစားသွားရတယ်ထင်တယ်။ ဘယ်သူ
ထင်မလဲ၊ ဒီလိုပန်းချီတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို တခြားလူလို အသိ
စိတ်မကပ်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လောက
ကြီးက သိပ်ကိုဆန်းပြားတဲ့ကိစ္စမျိုးကို ဖန်တီးတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမိမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ တကယ်
တော့ မြန်မာဆိုတဲ့စိတ်က နှလုံးသားထဲ ပုန်းအောင်းနေခဲ့တာပါ။

“ဘာလို့လဲ”

“သေသေချာချာတွေကြည့်ရင် ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်
ချ နေသားကျလာခဲ့တာပါ။ လုပ်စရာရှိတာကိုလုပ်တယ်။ တခြား
အကြောင်းမတွေ့ဘဲ ဘာပြီးဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကိုသာ ဆက်
တိုက်လုပ်နေတတ်တာပါ။ မတွေ့တော့ဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်း
တက်တယ်။ တစ်ရက်ကို အလုပ်ချိန်က ရှစ်နာရီ၊ ကျောင်းချိန်
က ငါးနာရီ၊ အိပ်ချိန်က ငါးနာရီ၊ ပိုတဲ့ခြောက်နာရီမှာ အားကစား
က တစ်နာရီလုပ်ပြီး ကျန်တဲ့အချိန်က သွားလာလှုပ်ရှားတယ်။
စာဖတ်တယ်။ စားသောက်တယ်။ ပျင်းရင် ကလပ်ခဏသွားတယ်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရန်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော်အဲဒီလို
မဟုတ်တော့ဘူး။ တခြားအကြောင်းကိုတွေ့လာပြီ။ ဒါကြောင့်
အရင်က နေခဲ့ရတာက ဘဝမဟုတ်သလိုခံစားလာရတယ်။ ကျွန်
တော် မြန်မာပြန်ဖြစ်လာပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်က နွေးထွေး
လာပြီ။ ပြီးတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးနေချင်လာတယ်။ အဲဒီလိုနေ
တာက စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော်နှစ်သက်နေတယ်”

“ရှင် သိပ်ကိုအထီးကျန်ခဲ့တာလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလက မေးရင် ဒါကို ကျွန်တော်သိမှာ”

မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အထီးကျန်ခဲ့တယ်။ အမေ နဲ့အဖေ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက အထီးကျန်ခဲ့တာပါ။”

ဟုဆိုသောသူ့ကို သူမ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါ၏။ ပန်းချီ သမားပီပီ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းမှ ကြေကွဲရိပ်တို့ကို သူမမြင်နေရပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ ခန့်မှန်းလိုက်မိပါသည်။ သူက မိမိ အကြောင်းတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ပြောတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပေါ့။

ဒါကိုခိုင်မိနေတဲ့သူမရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း သူ့အတွက် နေရာ ကြီးတစ်ခုကို ပေးနေမိပါပြီလေ။

သူကတော့ သူမရေးထားသောပန်းချီကိုကြည့်ပြီး...

“ထနောင်းရာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲမြင်နေ သလား”

သူက ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်လျှင် သူမက သူ့ ရဲ့မေးခွန်းကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်လုံးတွေက ကြင်နာတတ်တဲ့လူလိုပဲ။ ဒီပန်းချီ

ထဲကလူက ကျွန်တော်မဟုတ်သလိုခံစားရတယ်။ သိပ်မွေ့တဲ့လူ တစ်ယောက်လိုပဲ။ ဘာလို့ မျက်နှာကျကို သေသေချာချာမဆွဲ ထားသေးတာလဲ”

“ထနောင်း မသိသေးလို့ပါ။ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆို တာမသိသေးလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ ဒီပန်းချီကားကို အဆုံး သတ်နိုင်မှာပါ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ သိသွားလို့လား”

“အင်း... ရှင်က သိပ်ကောင်းတဲ့လူပါ”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က မကောင်း တဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့် ထနောင်းရာက ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ် မတွယ်စေချင်တာပါ”

“တိမ်မယောင်နဲ့နက်၊ လွယ်မယောင်နဲ့ခက်ဆိုတာ ရှင့် လိုလူပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူက သဘောကျစွာ ရယ်နေပါသည်။

သူမရဲ့စကားက သူ့ကိုအပြစ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်လို အူဖြူးပြီး ရယ်နေပုံနှင့် သူ့ကို သူမငေး ကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

၂၃၄ နိမိတ် မယ်နီ

အေးစက်တဲ့ သူမရဲ့ နှလုံးသားကို သူက ပူနွေးစေခဲ့ပြီ

လာ။

နိမိတ်

အခန်း (၂၀)

နံနက်ခုနစ်နာရီထိုးတော့ သူမရဲ့ ဟနိုးဖုန်းထဲ မက်ဆေ့ချ် တစ်စောင် ဝင်လာ၍ သူမက နီးလာပြီမို့ ထိုမက်ဆေ့ချ်ကိုကြည့် လိုက်စဉ်တွင် ဘယ်တုန်းကမှမသိဖူးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို မြင် လိုက်ရပါသည်။

ဘယ်သူလဲ၊ သူမဖုန်းထဲသို့ မက်ဆေ့ချ်က ဝင်လေ့ဝင် ထမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်ကဝင်လာတာလဲဟူသော အတွေးနှင့် မက်ဆေ့ချ် ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“အောက်ထပ်မှာ စောင့်နေတယ်။ မနက်စောစော လေ့ ကျင့်ခန်းလုပ်ရမယ်လေ။ ဆယ်ရက်လောက် ဆက်တိုက်လုပ်လိမ့်

ရင် အကျင့်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာပြီး နုပျိုတာပေါ့”

ဟူသောစကားစုကြောင့် ဒါဟာ ဘယ်သူပါလဲဟု ထပ်ပြီးတွေးစရာမလိုလောက်အောင်ပင် တြိဂံပဲဆိုတာ သူမချက်ချင်း သိသွား၍ သူမက အားကစားဝတ်စုံကိုလဲဝတ်ကာ သွတ်ဖိနပ်စီးပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! ထနောင်း အစောကြီးပါလား”

ဟု ချက်ပြုတ်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ကြီးပုန်းက စောစောထလေ့မရှိသည့်သူမရဲ့အကျင့်ကြောင့်ဆိုလျှင်...

“အင်း... လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်မလားလို့ပါ”

ဟူသောပြောပြီး အခန်းတွင်းမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားဟု ဒေါ်ကြီးပုန်းစိတ်ထဲ တွေးနေမှာကို သူမဆီပေမယ့် သူမက အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေပဲ လုပ်ချင်နေမိပါသည်။

သူမ အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့ တြိဂံကို အားကစားဝတ်စုံနှင့်တွေ့လိုက်ရပါ၏။ သူမက တြိဂံဘေးမှာရပ်တော့ တြိဂံက သူမကိုလှစ်ခနဲကြည့်ကာ...

“အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်နဲ့တူတယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို ဒီမနက်စာကျွေးရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုကာ ရှောင်နိုင်တိုနှင့်သူ့ကို သူမက ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ရှင်နဲ့ အဲဒီပုံက လိုက်တယ်။ ဒါက ရှင်အမြဲဝတ်နေကျထင်တယ်”

“ပုဆိုးနဲ့မလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မလိုက်ဘူး၊ ပုဆိုးဝတ်ရင် တိုပြီး စောင်းနေတယ်။ ပီပီရီရီမဖြစ်ဘဲ ပွယောင်းယောင်းကြီးနဲ့ ဝတ်ကျင့်မရှိမှန်း သိသာနေတယ်။ မလိုက်ဖက်ဘူး”

“အဲဒီလိုဖြစ်နေလား၊ ကျွန်တော်က ပုဆိုးဝတ်ရတာကို ကြိုက်တယ်”

“များသောအားဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေက ပုဆိုးကို မကြိုက်ကြဘူး။ မလွတ်လပ်ဘူးလို့ ယူဆကြတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ နည်းသောအားဖြင့်ဆိုတဲ့အုပ်စုထဲ ပါနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကဲ... ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ရေနံ့ရတဲ့ကန်ပေါင်ပေါ်ပေါ့။ မနက်စောစော ရေနံ့ရ။ ရတာက ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်လေ။ ပြီးရင် ကော်ဖီသောက်ကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးသဖြင့် သူမက ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။ သူကတော့ မောင်သူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ရယ်တော့ရယ်ရတယ်နော်၊ အားကစားလုပ်ဖို့နေရာကို ကားနဲ့သွားရတယ်”

“အရမ်းဝေးတော့ အဆင်မပြေဘူးလေ”

ဟုဆိုကာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားရပြီးမှ...

“ရှင်အနစ်သက်ဆုံးအစားအစာက ဘာလဲ”

“တိတိကျကျမရှိဘူး၊ စားကောင်းရင် စားလိုက်တာပဲ”

“အကြိုက်ဆုံးအရောင်ရော”

“မရှိဘူး၊ အဆင်ပြေရင် ဝတ်တယ်”

ဟုဖြေကာ သူမကိုကြည့်ပြီး...

“ထနှောင်းကရော”

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ထနှောင်းရာက ကျွန်တော့်ကို အများကြီးသိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာရော ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝတို့ပါ အများကြီးသိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက်သိတဲ့ လူက ကမ္ဘာမှာ ထနှောင်းရာတစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

“ရှင်သူငယ်ချင်းတွေရော”

“ကျွန်တော့်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲခင်မင်ရတဲ့လူမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နို့တဲ့လူတွေကလည်း ဒီကလူတွေနဲ့မတူဘူး။ ဘယ်သူကမှ တခြားလူရဲ့အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားကြသလို ကိုယ့်အကြောင်းကိုလည်း တစ်ပါးသူကိုမပြောပြတတ်ကြဘူး”

“ထနှောင်းကိုတော့ ဘာလို့ပြောပြတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ဒါကို ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ထနှောင်းရာနဲ့ အဲဒီလိုရင်းနှီးလို့မရဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး”

သူက စကားကို သာမန်လေးပြောလိုက်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ စကားလုံးများကို သူမရင်ခုန်ချင်သွားပါ၏။ ကားမောင်းနေသော သူ့မျက်နှာချောချောကို ထပ်မကြည့်နိုင်တော့လောက်အောင်ကို ရင်ခုန်သွားမိ၍ ကားကိုသာ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး...

“ကားက အသစ်ထင်တယ်၊ သန့်နေတာပဲ”

“အင်း... ဝယ်ထားတာ သုံးလပဲရှိသေးတယ်၊ ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း စုထားတဲ့စုငွေလေး နည်းနည်းရှိခဲ့တယ်”

“ရှင် အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်နေပါတယ်”

“ဘယ်မှာလုပ်လို့လဲ၊ အချိန်အတော်များများ ထနေသေး နားမှာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း... ညဆို တစ်ချိန်လုံး လုပ်နေတယ်”

“ည!”

“အင်း... ည”

သူမ အံ့သြသွားပေမယ့် သူက သူဘာအလုပ်လုပ်သလဲ ဆိုတာ မပြောချင်ဘူးဟုပြောထား၍ ဆက်မမေးတော့ပါဘဲ ငြိမ် သက်နေလိုက်ပါသည်။ သူ့ကိုမော့ကြည့်တော့လည်း သူက စော စောကစကားကို ရင်ထဲမှာမရှိသလိုပင် ကားကိုအာရုံစိုက်မောင်း နေသဖြင့် သူမကလည်း ငြိမ်သက်၍သာ ပါလာခဲ့ပါသည်။

ကန်ပေါင်သို့ရောက်တော့ ကားကို နေရာတကျရပ်ကာ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လျှင် သူမတို့နှည်းတူ အားကစား

ဝတ်စုံနှင့် ကျန်းမာရေးလုပ်နေကြသူများစွာကို တွေ့ရပါသည်။ သူက သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ထိုလူတွေကြားထဲ ရောနှော လိုက်ပြီး သူမကို ကန်ရေပြင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်စေကာ သူမ ရဲ့လက်တွေကို ဆန့်ထုတ်စေပါသည်။

“အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း အရင်လုပ်ရအောင်။ မျက်စိ ကိုပိတ်ပြီး အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူသွင်းရှူထုတ်လုပ်။ ပြီးရင် အကြော လျှော့ပြီး ပြန်ပြန်လမ်းလျှောက်ကြမယ်”

ဟုဆိုကာ သူကဦးဆောင်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြနေ သဖြင့် သူမကပါ ယောင်နနနှင့် သူ့နည်းတူလုပ်မိနေပါသည်။

“အားပြင်းတာကိုတော့ နောက်နေ့မှတစ်ဆင့်ချင်း တက် ကြတာပေါ့။ ရုတ်တရက်ဆိုရင် ကိုယ်လက်တွေ နာမှာစိုးရိမ်ရ တယ်”

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ်လက်တွေနာမယ်၊ ဟုတ် လား”

“အင်းလေ”

“အဲဒီစကားက ထနေသင်းကို အလေးအကျင့်မရှိဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်လို့လား။ လေ့ကျင့်ခန်းအပြုလုပ်နေတဲ့လူက မျက်နှာလေးသာလှပြီး ခိုက်က အဆီထွက်နေပါ့မလား”

ဟု သူက ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင်ဆိုတော့ သူမက ယောင် နနပင် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဝံ့ကြည့်မိသွားပါသည်။ ဒါကိုမြင်လိုက် တဲ့သူက သူမကိုပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်ပြီး...

“စတာပါ... ဟဲဟဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမက ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြုံးနေဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူမနှင့်သူက အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်များ နှယ် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေရပါသည်။

သူမက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုအချိန်တိုအတွင်းမှာ ဘယ် ကပေါ်လာမှန်းမသိဘဲ နာမည်လေးတစ်ခုသိရှိခဲ့ လူဆိုးမှန်း သူ ကောင်းမှန်း မစူးစမ်းတော့ဘဲ အဲဒီလိုကြီးလူတစ်ယောက်အပေါ် ခင်မင်သွားရတာလဲ။ သူမကို သူမနားမလည်နိုင်ပါ။

သူမက တစ်ယောက်တည်းအနေများပြီး ဘဝကို ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးကျော်ဖြတ်ခဲ့သူပါ။ ပြီးတော့ အမှု လိုက်ကြီးဂရမ်မီရဲ့ညီမပီပီ ဘယ်အရာကိုမှ အလွယ်တကူမယုံခဲ့ ဖူးတာအမှန်ပါ။

အခု သူမဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာကြောင့် မကြာ သေးခင်ကမှသိတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို ကြီးရင်းနှီးသွားရတာလဲ။ သူမဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ လူကို မိမိအိမ်ပေါ်သို့ခေါ်တင်ကာ ကော်ဖီတိုက်ရုံတင်မကဘဲ မိမိ ရဲ့အလုပ်ခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်သွားရလောက်အောင် သူမက သူ့ အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ခံစားချက်ရှိနေတာလဲ။

တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံတွေ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခုလို တမင်တကာ နေတီးဆုံတွေ့ခြင်းမှာ သူ့ဘက်က မရိုးသားဘူးဆိုတာကို သိနေ ပေမယ့် သူ့ရဲ့စကားလုံးတိုင်းကို ရိုးသားတယ်လို့ ဘာကြောင့် ထင်နေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို အဲဒီလိုယုံကြည်နေမိတာ လဲဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ မဆန်းစစ်နိုင်သေးခင်မှာပင် သူ့အပေါ် သူမရဲ့စိတ်တွေက တိမ်းညွတ်သွားခဲ့ပါပြီလေ။

ဒီလိုပဲ မနက်ပိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းထွက်လုပ်ကြ၊ ညနေပိုင်း နံ့ညာစာကို အတူစားဖြစ်ကြနှင့် အပေးအယူတည့်ကာ ခင်မင်လာ ကြရင်း တစ်လကျော်သွားသောအချိန်တွင်...

နိမိတ်

အခန်း (၂၁)

“ရှင် မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာတာလား”

“ဟင့်အင်း... နောက်ထပ်နှစ်လလောက်ဆိုရင်ပဲ ပြန်
လာမှာ”

သူ့ရဲ့စကားလုံးက သူမကိုခံစားသွားစေရတာ အမှန်ပါ။
ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရပါသည်။ သူမရင်ထဲမှာ ခံပြင်းသွား
ဆဲသည်။ ဒီလိုပြန်ပါမယ်ဆိုတဲ့သူက သူမနဲ့တွဲနေတာက သူမ
ကို ကျောရရုံကြံတာလား။

“ရှင်စကားက ဘာသဘောလဲ တို့ဂံ”

“ဘာမှားသွားလို့လဲ”

သူမက ကော်ဖီသောက်နေရင်းပင် ထရပ်ကာ...

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ခင်မင်လာတာ ခုဆို တစ်လကျော်သွားပြီ။ တော်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ တော်ပါပြီ”

ဟု ရင်ထဲမှာ နာနေတဲ့သူမက ခါးခါးသက်သက်ပြောကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့လျှင် သူမ နောက်မှပြေးလိုက်လာကာ

“ထနှောင်းရာ... နေပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ကိုဆွဲလိုက်ပါသည်။ သူမက လက်တွင်းမှ သူမရဲ့လက်ကိုရုန်းလိုက်ပြီး...

“ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးနဲ့ယောက်ျားလေးရဲ့တွေ့ဆုံမှုက အချိန်ကြာလာရင် မကောင်းဘူး”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုဆောင်ရုန်းပြီး ထွက်သွားသည်တွင် သူမက သူမနောက်ပြေးလိုက်ကာ ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ပြင်နေသည့်သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ စောစောကတင် အကောင်းကြီးရှိနေသေးတယ်”

“တြိဂံ၊ ရှင် နောက်ဆို ကျွန်မကိုလာမရှာရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ရှင်က အဲဒီလောက်ထိ အံ့တဲ့လူလား။ ကျွန်မ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပြောမှ သိမှာလား”

“ကျွန်တော် ထနှောင်းရာနဲ့တွေ့ရတာကိုပျော်တယ်”

“ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ပျော်တော်ဆက်သက်သက်လား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ ကျွန်တော် တန်ဖိုးအထားရဆုံးလူပါ”

“ဘာ!”

“ကျွန်တော် ထနှောင်းကို ဘယ်တော့မှလိမ်မပြောဘူး”

ဟု မျက်လုံးတွေက ကြည်စင်စိုးရှင်းစွာပြောလျှင် သူမရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ တြိဂံ”

“ရပါတယ်၊ ထနှောင်းရင်ထဲ အဆင်ပြေသလိုတွေ့ပါ”

“ကျွန်မဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိတယ်၊ ဒါကို ရှင်ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“သိသိကြီးနဲ့များ ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလိုတွဲရုံတွဲပြီး ရော့ အင်းဆိုပြီး ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ ပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား။ ရှင် နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထနောင်းကိုချစ်နေတယ်လေ”

“ဘာ! ဘယ်လို... ဒါက ကျွန်မကိုရည်းစားစကားပြော တာလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နားလည်ထား တာက ရည်းစားစကားဆိုတာ မျှော်လင့်နေတဲ့အချစ်ကိုပြောတာ ပါ။ ကျွန်တော် ထနောင်းရာဆီက ဘာမှမျှော်လင့်မထားဘူး။ ဒါကြောင့် ထနောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြန်မချစ်ပါနဲ့”

“ဘာ! ဘယ်လို... ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မ တကယ်အံ့သြတယ် ကြိုက်။ ရှင်ကို ကျွန်မဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ထနောင်းနားလည်နိုင်မှာမဟုတ်လို့ နား လည်ဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့။ ထနောင်း မင်ပန်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုသိဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့။ ထနောင်း ရင်နာရမယ်။ ပြီးတော့ သံယောဇဉ်လည်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ထနောင်းရဲ့မျက်ရည်တွေ

ကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရဲ့အပန်း ဖြေရာအနေနဲ့ပဲ ခဏသုံးပါ”

“ဘာ!”

သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ ဒီလောက် တစ်လလုံး အတူ စားအတူသွားနှင့် ခင်မင်လာကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွေဖြစ်သွားကာမှ သူ့ရဲ့စကားတွေက ဘာလဲ။ သူမ ကတော့ လျှို့ဝှက်လွန်းတဲ့သူ့ကို နားလည်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ သူက ဘာလဲ။

“ကျွန်မ ရှင်ကိုသိပ်အံ့သြတယ် ကြိုက်။ ရှင် ကျွန်မကို လာမရှာနဲ့တော့”

ဟု သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး သူမက နေရာမှ ထထွက် ခဲ့ပါသည်။ သူမက ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ယောက်ျားတစ် ယောက်က ကစားချင်တိုင်းကစားပြီး ညည်းငွေသွားရင် စွန့်ပစ် ထားခြင်းကိုခံရအောင် သူမက အပေါ့စားအရပ်တစ်ရပ်မှ မဟုတ် တာဘဲ။

သူ့ကို မြန်မာပြည်မှာသာနေပြီး သူမကိုပဲ လက်ထပ် ခွင့်တောင်းလိမ့်မည်ဟု သူမက ခင်မင်လာတဲ့ သက်တမ်းတစ်

လျှောက် အဲဒီလိုမျှော်လင့်ပြီး နေလာခဲ့တဲ့သူပါ။ သူ့ရဲ့အပြုအမူ လေးတွေအပေါ် သူမ မျှော်လင့်နေခဲ့တာပေါ့။ သို့သော် ပြောမှ ပြောတော့လည်း ထိုမေတ္တာစကားက ဘာမှမဟုတ်တဲ့အချိန်အခါ မှာဖြစ်ပြီး သူမဆီကအချစ်ကို သူ မမျှော်လင့်ဘူးတဲ့လေ။ သူမရင် ထဲ နာကျင်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ရှက်ပါသည်။ စိတ်ရှိတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို ကုတ်ခြစ်ရိုက်နှုတ်ပစ်ချင်လှပါသည်။

သူမနားမလည်နိုင်သောကြိုက်ကို ပို၍နားမလည်နိုင်ဖြစ် ရပါ၏။ ဒီလိုနားမလည်နိုင်တဲ့သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး သူမ သံယောဇဉ် ထားဖို့ မသင့်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်သာ သူမနောက် သူလိုက်မလာဘူးဆိုလျှင်တော့ သူမရင်ထဲက သူ့ကိုထုတ်ပစ်ဖို့ အထိ သူမဆုံးဖြတ်ပြီး ကားဆီသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက် လာခဲ့ကာ ဆိုင်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့သောသူ့ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မှန်ချုပ်မှတစ်ဆင့် သူ့ကိုမြင်နေရပါသည်။ သူမကသာ တစ်ဖက်သတ် ဒေါသထွက်နေရပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှမဖြစ် သလိုပင် ကော်ဖီကိုအေးအေးဆေးဆေးသောက်နေသဖြင့် သူမ ရင်ထဲ နာကြည်သွားရပါသည်။ ထိုတဒ်အတွင်း သူ့ကိုစိတ်နှာ သွားရပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားပင် သူ့ကိုမေ့ပစ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်

ကာ ကားထဲဝင်ပြီး ကားတံခါးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ပိတ်ပစ် လိုက်ပါသည်။

ထွက်သွားသောကားလေးကိုငေးကြည့်ရင်း လက်ကျန် ကော်ဖီအေးအေးကို သောက်နေသော သူ့ပုံရိပ်အေးအေးကိုကြည့် ခြင်းအားဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေပါတယ်ဟု ကျိန်ပြောလျှင် ပင် ယုံမည်သူမရှိပါချေ။

သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်ခံစားနေရပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ထနှောင်းရာကို ချစ်ရေးဆိုချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝက သူ့ကိုဒီလိုမှခွင့်မပြုခဲ့ဘဲလေ။ ပြီးတော့ သူက ဘယ် သူမုန်းမသိသေးသလို ထနှောင်းရာက သူ့အပေါ်မှာ စိတ်တိမ်း ညွတ်နေတာပါ။ သူ့ရဲ့ဘဝနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကိုသာ ထနှောင်း ရာ သိသွားလျှင် သူ့ကို ထနှောင်းရာက မမြင်ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားမယ်ဆိုတာ သူသိပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကို ဂရမ်းမီရဲ့သေခြင်းဟာ သူ့ပယောဂမကင်းဘူးဆိုတာကိုသာ သူမ သိသွားရင် သူ့ကိုနာကြည်းမုန်းတီးသွားမယ်ဆိုတာ သူသိပါသည်။

ပြီးတော့ ကြမ်းတမ်းတဲ့သူ့ရဲ့ဘဝထဲ သူ့မြတ်နိုးရတဲ့ ပန်း ချီဆရာမလေး ထနှောင်းရာကို သူ့ဆွဲမသွင်းပစ်ရက်ပါချေ။ ဘယ်

အချိန်ကမုန်းမသိပေမယ့် သူသိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ထနောင်းရာကို သူသိပ်ချစ်နေမိပါပြီ။ သူမရဲ့လုပ်ရပ်တိုင်းက သူ့ကိုစိတ်ကြည်လင်စေသလို သူမရဲ့စကားသံတိုင်းကလည်း သူ့ကိုရင်ခုန်စေရပါသည်။

သူ့အကြောက်ဆုံးက သူ့ကြောင့် ထနောင်းရာမျက်ရည်ကျမှာကိုပါ။ ထနောင်းရာသာ မျက်ရည်မကျဘူးဆိုလျှင် သူ့ကို ထနောင်းရာ မုန်းနေလည်း သူ့ကျေနပ်ပါသည်။ ထနောင်းရာရဲ့အပြုံးလေးတွေကို သူ့ချစ်ပါသည်။ ထနောင်းရာရဲ့ရယ်သံလေးတွေကို သူ့ချစ်ပါသည်။

ထနောင်းရာကို သူသိပ်ချစ်ပါသည်။ ထနောင်းရာကို ချစ်မိတဲ့စိတ်ကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့အစီအစဉ်တွေက တုန်ဆိုင်းနေရပါသည်။ ထနောင်းရာကို သူ့ခွဲမသွားချင်မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် ရာဇဝတ်မှုပြုပြီးမှလည်း ဒီပြေမှာ ခုလိုပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲမနေချင်တာအမှန်ပါ။ သူ့ဘဝကို ထနောင်းရာသိအောင် ပြောမပြနိုင်တဲ့အတွက်လည်း သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော် သူ့မှာက ဘဝရှိနေသေးတယ်လေ။ သူ့ရဲ့အိပ်မက် ရှိနေပါသေးတယ်။ ငယ်စဉ်ဘဝရဲ့နာကျင်မှုတွေကို သူ့ဖြေ

ဖျောက်ချင်လှပါသည်။ သူဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်လေ။ ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးမှ ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေသည့် သူ့ရဲ့စိတ်ကိုလည်း သူမုန်းတီးမိပါသည်။ သူက အဲဒီလိုမပြတ်မသားနဲ့ တွေဝေနေတတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ စိတ်ရှိတိုင်း ကိုယ်က လိုက်လုပ်နိုင်သည့်အနေအထားရှိခဲ့တာပါ။ ထိုအနေအထားရောက်အောင်လည်း သူ့ဘယ်လောက်ထိ ကြိုးစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ့အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။

ကြိုးစားမှုများစွာနဲ့ အချိန်တွေများစွာတို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားခဲ့ရတာက ဆယ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ နံချာပြီး ကူကယ်ရာမဲ့ခဲ့ရသည့် ငယ်စဉ်ဘဝကို နာကြည်းမိပါသည်။ ငွေမရှိ၍ စုတ်ပြတ် နံချာလှသည့်သူက ဆွေမျိုးမိဘမရှိတော့၍ ဖားသောက်စရာမရှိဘဲ လမ်းဘေးမှာ အများသူငှာတို့ကိုမျှော်စားရသည့်ဘဝကိုလည်း သူမုန်းပါသည်။

ငွေသာလျှင် အသက်၊ ငွေသာလျှင် ဘဝဟု ထိုအချိန်မှစ၍ သိပ်ချမ်းသာသောသူ၊ လူတွေအားလုံးရဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရတဲ့သူဌေးကြီး၊ လူအများကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူအများရဲ့ အကြည်ညိုခံပုဂ္ဂိုလ်၊ အများသူငါတို့ကို အပေါ်စီးမှ ငဲ့ကြည့်နိုင်

တဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်သာ လောကအလယ်တွင် ခန့်ခန့် ထည်ထည် ရပ်တည်ချင်လာရပါသည်။

ထိုအရာတွေဖြစ်ဖို့အတွက် ငွေက ပင်မရင်းမြစ်မို့ ငွေကို အများသူငါထက် လိုချင်သောသူက အချိန်ရှိသ၍ ငွေရနိုင်မယ့် နည်းလမ်းများကိုသာ တွေးတောကြံဆရင်း ခုလိုဖြတ်လမ်းနည်း လိုက်လာရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုသို့ဖြစ်ဖို့အတွက်လည်း သူ့အများကြီးကြိုးစားလေ့ လာကာ သင်ယူပြီး ကာလကြာရှည်စီမံကိန်းကြီး ဆွဲလာရတာပါ။ ခုလို ရည်ရွယ်ချက်ပြည့်ခါနီးမှ သူ့ရဲ့စိတ်တွေက ဘာဖြစ်နေရတာ လဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့ရဲ့ခိုင်မာမှုတွေက ဘာဖြစ်ကုန် ပြီလဲ။ လျှို့ဝှက်နိုင်လေ ကောင်းလေဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝကို ဘာ ကြောင့် သူမထံ ချစ်ချင်နေရတာလဲ။ သူမကိုမှ သူက ဘာကြောင့် ရိုးသားချင်နေရတာလဲ။ ဒါ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။

ဆယ်နှစ်ကျော်ခွန်အားတွေကို ဒီလအနည်းငယ်အတွင်း အဆုံးသတ်ရလောက်အောင် သူ့ရှုံးနေပြီလား။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ စည်းကမ်းကျနတဲ့ သူ့ဘဝကြီးကို ရေစုန်မျှော ပစ်လိုက်တော့မှာလား။ ဒါ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။

သူ့ကြိုးစားထားသမျှတွေက အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ် အောက်မှာပဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ဖုန်မှန်ဖြစ်ရတော့မှာလား။ သူ ဒါကို အဖြစ်ခံနိုင်ရဲ့လား။

အမြဲတမ်းတည်ကြည်အေးဆေးခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်တွေ မှာ ပူထူနေရပါ၏။ သူ့ဘာမှမတွေးချင်တော့ပါ။ ဒီကျွန်ရှိတဲ့တစ် လကျော်ကို သူ့ကောင်းကောင်းဖြတ်သန်းနိုင်ရမည်လေ။ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့အချစ်ဆိုတာလေးနဲ့ ကာလကြာရှည်နေတဲ့ ရည်မှန်းချက် ကြီးကို အပျက်မခံနိုင်ပါ။

သူဖြစ်အောင် လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ သူ့ရဲ့အိပ်မက်တွေ ကို ကျိန်းသေပေါက် အကောင်အထည်ဖော်ရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၂)

အနက်ရောင်တစ်ထည်ကို ကျကျနနဝတ်ဆင်ကာ ခါးပတ်ကို စနစ်တကျ ခါးတွင်ပတ်လိုက်ပြီး ပစ္စည်းအစုံအလင်ကို ကျောပိုးအိတ်အနက်ရောင်ထဲထည့်ကာ ကျောတွင်ပိုးလိုက်ပြီးမှ ညကြည့်မျက်မှန်ကိုတပ်ပြီး အလင်းအမှောင်ကိုချိန်ကာ ပြန်ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ညကြည့်မျက်မှန်ကို ခါးပတ်တွင် စနစ်တကျချိတ်ကာ သားရေချာကင်ကို ဟန်ပါပါဝတ်ပြီး အပြင်ထွက် ခုန်ပြင်နေချိန်မှာ ညဆယ့်တစ်နာရီတိတိ ရှိပါပြီ။

နောက် သုံးရက်နေလျှင် သုံးလတ်တိပြည့်ပြီမို့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးကြိုးစားမှုကို လှလှပပအဆုံးသတ်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့

သို့လှလှပပ စနစ်တကျအဆုံးသတ်နိုင်ရန်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောင်စာရင်းဝင် သူဌေးကြီးဦးတင်ထွဋ်ရဲ့အိမ်သို့ အကြံထောက် လှမ်းရန် ဒီနေ့ သူ ခိုးဝင်ရပေလိမ့်မည်။

အလုပ်ကို ပိုင်ပြီဆိုမှ သေသေချာချာလုပ်တတ်သည့်သူက မသွားမီ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကော်ဖီဖျော်သောက်နေချိန်တွင်...

“တူ! တူ! တူ!...”

စားပွဲပေါ်မှဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် သူအံ့သြသွားရပါ၏။ သူ့ဆီ ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ။ ကယ်ဗင်လား၊ ဘေ့စ်လား၊ တစ်ချိန်က သူနှင့်တစ်ခန်းတည်းအတူနေခဲ့ကြတဲ့ ကယ်ဗင်နဲ့ ဘေ့စ်က ခုဆို လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေမှာလေ။ ပြီးတော့ ထိုနှစ်ယောက်က အကြောင်းမထူးဘဲနှင့်တော့ သူ့ကိုဖုန်းဆက် မှာမဟုတ်တာတော့ သေချာနေပါသည်။

သူ့ဆီဖုန်းဆက်မည့်သူကလည်း ထိုနှစ်ယောက်မှလွဲ၍ အခြားမရှိပြီမို့ သူ ယောင်နနဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူအံ့သြသွားရပါ၏။ သူ့မျက်စိအမြင်များ မှားနေသလားဟု တွေးနေမိပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ထိုဖုန်းနံပါတ်မှာ သူ့မြတ်

နိုးရတဲ့ ထနှောင်းရာဆီမှဖြစ်နေပါသည်။

ထနှောင်းရာကို သူဘယ်လောက်ထိ သတိရနေသလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုတွေ့တော့ သူပြုံးသွားမိပါ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လဲ့သွားရပါသည်။ စောစောက မာထန်မှုတွေပင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်၊ ထနှောင်းဆီ တစ်ရာတစ်ဆယ့်ငါးကြိမ် ဖုန်းခေါ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ထနှောင်းကတော့ ဒီတစ်ကြိမ်တည်း ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သေးတယ်။ ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်ထင်တယ်။ လူလည်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။”

ဟု ဟလိုဟုပင် မထူးနိုင်ဘဲ မိမိရင်ထဲ ဗြဲသိပ်ထားသမျှကို ဖွင့်ဟလိုက်ပါသော်လည်း တစ်ဖက်မှအသံကြောင့် သူ ဆွံ့အသွားရပြန်ပါသည်။

“မောင်တြိဂံလား။”

“ဟင်! ဒေါ်... ဒေါ်ကြီးပုန်းလား၊ ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ထနှောင်းရာမှတ်လို့”

“လုပ်ပါဦး မောင်တြိဂံရယ်၊ ထနှောင်းကိုခေါ်လို့မရဘူး”

“ဗျာ!”

“ထနောင်းလေ... ထနောင်း၊ ကိုယ်တွေပျိုပြီး သတ်လစ်နေတယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လို”

“ဒေါ်ကြီးလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ထနောင်းရဲဖုန်းထဲက အဆက်အမျှားဆုံးနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်ရတာပဲ”

“ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ်”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပြောချပြီးကာမှ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ကြည့်ကာ ဇေယျာဖြစ်သွားမိပါပြီ။ ဒီနေ့ သူ့လှုပ်ရှားဖို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ။ ဒီနေ့လှုပ်ရှားမှသာ ထိုအိမ်အကြောင်းကို သူ ဂမနဏသိရမှာလေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူဝင်ဖို့မလွယ်တော့တာ အမှန်ပါ။ အိမ်ကိုမယဉ်ပါးဘဲ ဘလိုင်းသာအလုပ်ဝင်လုပ်ရင် သူ ဒုက္ခရောက်ရပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ သူဝင်မယ့်အိမ်က နယ်နယ်ရရအိမ်တစ်အိမ် တော့မဟုတ်ပါ။ မြင့်မားသောခြံစည်းရိုးနှင့် နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားသည့်အိမ်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ထောင်တမျှ အစောင့်အကြပ်တွေ မရှိ

တာ ဝက်ပါတမျှ ရှုပ်ထွေးတဲ့အိမ်မျိုးပါ။ အကယ်၍ ပြဿနာပေါ်လာခဲ့လျှင်ဆိုတဲ့ လွတ်လမ်းမျိုးကို သူအသင့်ပြင်ထားရပေလိမ့်မည်။ ထွက်ပေါက်ပေါင်းများစွာကို သူကြိုတင်ကာ ပြင်ဆင်ထားရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့လုပ်နိုင်ရန်အတွက် သူ ဒီနေ့ကို အသုံးချရပေလိမ့်မည်။ ခရီးနည်းသောသူဌေးက ငါးလမှတစ်ကြိမ်သာ ခရီးထွက်လေ့ရှိရာ ယခု သူဌေးခရီးထွက်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သူဌေးခရီးထွက်နေချိန်တွင် အစောင့်အကြပ်တွေက ပိုများမည်ဖြစ်သော်လည်း အကောင်းဆုံးလူတွေကိုမူ သူဌေးရဲ့အပါးမှာသာ ထားရှိ၍ ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ သူ့အတွက် ကိစ္စမရှိပါချေ။

ထိုကိစ္စလည်း အရေးကြီးပေမယ့် ထနောင်းရာက ခုလို ဖြစ်နေပြန်တော့လည်း သူပစ်ထားနိုင်တာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ထနောင်းရာကို သူလျှစ်လျူရှုနိုင်ပါ့မလဲ။ ထနောင်းရာကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့ပြီးမှရော အလုပ်လုပ်ရတာ သူစိတ်ဖြောင့်ပါ့မလားဟုတွေးကာ သူ့ရဲ့စိတ်နှလုံးတွေက ထနောင်းရာဆီသာ စုပြုံသွားပြီး အသင့်သုံးဆေးအိတ်ကိုသာ အလျင်စလို ဆွဲကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အလျင်စလိုပင် အစီအစဉ်မရှိ ပြေးထွက်လာခဲ့၍ ဝတ်စုံ

ပင် လဲမဝတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ညကြည့်မျက်မှန်ကိုတော့ ခါးပတ်
မှချွတ်ကာ ကားထဲမှာပင် ထားပစ်ခဲ့ပါသည်။ ညဗို့ လမ်းက လူ
ရှင်းနေ၍ မီးပွင့်မကြပ်သောကြောင့် ထနောင်းရာအိမ်သို့ ဆယ်
ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူရောက်သွားချိန်တွင်
ထနောင်းရာက ကိုယ်တွေ့ပူပြီး ခြေထောက်တွေအေးကာ နဖူး
တွင် ချွေးစေးတွေပျံ့နေပြီး အဖျားကြီးကာ သတိလစ်နေခဲ့ပါသည်။

သူက ရုတ်ချည်းပင် ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်ကာ နဖူးမှချွေး
စေးများကို သန့်ရှင်းသောပဝါနှင့်သုတ်လိုက်ပြီး စတင်၍ အလုပ်
များပါတော့သည်။

“မောင်တြိဂံ၊ ထနောင်းကို ဆေးရုံသို့မထင်တယ်”

“အရေးကြီးနေတယ်၊ ထနောင်း အမြန်ဆုံးသတိရမှု
ဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးပုန်းကိုပင် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့
ပါဘဲ ရေနွေးယူတာကအစ သူကိုယ်တိုင်သာ စိတ်ကြိုက်လုပ်ကာ
ဝါရင့်ဆရာဝန်ကြီးများနယ် ဆေးထိုးအပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာကိုင်
တွယ်ပြီး နားကျပ်နှင့် ပရက်ရှာကပ်ကိုပင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
အသုံးပြုနေသောသူ့ကို ဒေါ်ကြီးပုန်းက ကြောင်အင်းစွာ ငေးကြည့်

နေခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“အရမ်းကြီးမခိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်သွား
တာပါ။ ကျွန်တော် ဆေးထိုးပေးထားတယ်။ မကြာခင် အပူကျ
သွားမှာပါ။ ထနောင်းအိပ်ပျော်သွားပြီး နီးလာမှ ဆန်ပြုတ်လေး
ဖြစ်ဖြစ်တိုက်ပြီး ဆေးတိုက်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ထနောင်းက ဘယ်လို
ဘာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

“မောင်တြိဂံက ခရီးထွက်သွားလို့လား။ အိမ်ကိုမလာ
ဘာ ကြာပြီနော်”

မေးတာလား။ စူးစမ်းတာလားဆိုတာ မသိတဲ့ ထိုအဒေါ်
ကြီးရဲ့စကားကို သူခွန်းတုန်မပြန်နိုင်ပါချေ။

“ထနောင်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းဘူး။ အမြဲတမ်း
နန်းချိုခန်းထဲက မထွက်ဘူး။ အစာလည်း သိပ်မစားဘူး။ မောင်
တြိဂံနဲ့ စကားများထားကြလို့လား”

သူပြန်မဖြေပါဘဲ အိပ်ရာထက်တွင် ဖျော့တော့စွာ လဲ
လျောင်းနေသောချစ်သူကိုသာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ထနောင်းကို သိပ်စိတ်ပူတာကွယ့်။ သူ ဆယ်ခုနစ်နှစ်

အရွယ်မှာ ဖိတ်တွေက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးတော့ ဆေးရုံတောင်
တင်ခဲ့ရတယ်။ ဆေးရုံမှာ တစ်လလောက်နေပြီး ဆေးရုံကဆင်း
လာတော့ အစ်ကိုလုပ်သူကိုပဲ တွယ်ကပ်ပြီး နေခဲ့ရတာပါ။
အဲဒါနဲ့ ဂရုမိဆုံးပြန်တော့ ကူကယ်ရာမဲ့နဲ့ ရူးမတတ်ခံစားနေရပြန်
တယ်။ သိပ်ကိုဆိုးဝါးတဲ့ဘဝလေးပါ။ ဂရုမိမိကလည်း ဘဝကူး
သွားရပေမယ့် ညီမလေးကို စိတ်ချရှာမှာမဟုတ်ဘူး။ သာမန်ဆို
ရင် သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ ခုလိုအချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ရင်းနှီး
သွားတာကို ဒေါ်ကြီးက မလိုလားဘူးဆိုပေမယ့် မောင်တြိဂံကို
ကျွေးဖူးတင်ပါတယ်။ မောင်တြိဂံကြောင့်သာ ထနှောင်းက ထူ
ထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် မောင်တြိဂံကို ဒေါ်
ကြီး မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ သနားစရာကောင်းတဲ့ထနှောင်းလေး
ကို သည်းခံပေးပါ။ ထနှောင်းက အနေအေးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
အဆက်အသံနည်းတဲ့လူပါ။ သူ့ဘဝမှာ မောင်တြိဂံသာလျှင် ပထမ
ဆုံးသူစိမ်းယောက်ျားပါ။ ဒါကြောင့် မောင်တြိဂံက ထနှောင်းအပေါ်
ကောင်းပေးပါလို့ ဒေါ်ကြီးမေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ ဒေါ်ကြီးလည်း
ရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် မောင်တြိဂံအပေါ်ထားတဲ့ ထနှောင်းရဲ့စိတ်
ကို မောင်တြိဂံ မြင်နိုင်မှာပါ။

ဒေါ်ကြီးပုန်းရဲ့စကားကြောင့် သူ့ပိုင်တွေသွားရပါသည်။

“မနေ့က မိုးရွာကြီးထဲက ပြန်လာတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်း
တွေကို စင်အောင်လည်းမသုတ်ဘဲ ငေးမှိုင့်နေတယ်။ ညနေပိုင်း
က ကိုယ်တွေပူလာတယ်။ ထနှောင်းက ဆေးရုံဆေးခန်းသိပ်
ကြောက်တာကွယ်။ အိပ်မှာရှိတဲ့သောက်ဆေးနဲ့ပဲနေရင်း ခုလိုဖြစ်
တော့တာပဲ”

ဟဲ့ စိတ်ပင်ပန်းနေပုံရသော ဒေါ်ကြီးပုန်းက မျက်ရည်
လေးဝဲကာ ပြောနေလျှင် သူက ဒေါ်ကြီးပုန်းကို လေးနက်စွာ
ကြည့်ကာ...

“အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ ထနှောင်းရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ ပင်
ပန်းနေပြီထင်တယ်။ သွားအိပ်ပါ။ ထနှောင်းကို ကျွန်တော်စောင့်
နေပါမယ်”

“ရပါတယ်”

“အိပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာလိမ့်မယ်။ ဒရင်းဘက်
နဲ့အိပ်ရင် အဆင်ပြေမှာပါ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒရင်းဘက်ကို ထနှောင်းရဲ့
ကုတင်ဘေး၌ ခင်းပေးလိုက်သည်တွင် ဒေါ်ကြီးပုန်းက သူ့ကို

အားနာပါးနာကြည့်ကာ ဒရင်းဘက်ပေါ် လှဲချလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ကြီးပုန်းလည်း သိပ်ပင်ပန်းနေပုံရပါ၏။ ခဏအတွင်း ပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ရံဖန်ရံခါဖြတ်သွား တဲ့ကားသံမှလွဲ၍ ညက အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် သူက တော့ ဝိုက်ပြည်းမနေဘဲ ထနှောင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူချစ်ရတဲ့ထနှောင်းကတော့ အိပ်ရာပေါ်၌ ဖျော့တော့ စွာ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။ သူက ထနှောင်းရဲ့ခြေဖဝါးလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထနှောင်းရဲ့ခြေဖဝါးလေးမှာ အေးစက် မနေတော့ဘဲ နွေးထွေးလာသဖြင့် သူက လေထဲမှသုံးပြီးသားရေ ကိုသွန်ကာ ရေအသစ်ထည့်လိုက်ပြီး သန့်ရှင်းသောပဝါလေးကို ရေထဲနှစ်ပြီး ထနှောင်းရဲ့နဖူးကို အုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထနှောင်းရဲ့အသက်ရှူသံ မှန်လာတော့မှ သူက အပူ ချိန်ပြန်တိုင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ သွေးပေါင်ချိန်ရော နှလုံးခုန်သံ ရော အပူချိန်ပါ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတော့မှ သူက စိတ်ချလက်ချပင် ထိုအခန်းထဲမှထွက်လာကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ဆန်ပြုတ်ကျိုနေမိ ပါသည်။

အမှန်ကိုပြောရလျှင် ဒီလိုဆန်ပြုတ်မျိုး သူမလုပ်ခဲ့ဖူး

တာအမှန်ပါ။ သို့သော် မေတ္တာစေတနာကြောင့်လားမသိ။ ဆန် ပြုတ်က သေသေသပ်သပ်ပင် ဆန်ပြုတ်ပုံတော့ ပေါ်လာခဲ့ပါ၏။ သူက ဆန်ပြုတ်ကို ပန်းကန်လေးထဲထည့်ကာ ထနှောင်းရဲ့အိပ် ခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည်တွင် ကုတင်ပေါ်၌ မျက်လုံးပွင့်ကာ မျက် နာကျက်ကိုကြည့်နေသောထနှောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“နီးလာပြီလား”

ဟုဆိုတော့ ထနှောင်းက သူ့ကိုမြင်သွားကာ ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်...ရှင်”

ထနှောင်းက အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပင် သူက နံရံမှနာရီ ကိုကြည့်ကာ...

“လေးနာရီထိုးသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ဆယ့်တစ်နာရီတည်း က ရောက်နေတာ”

“ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါ နောက်မှမေးပါ။ ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်။ ပြီးရင် ဆေးသောက်ရအောင်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်မှပေါ့။ မိုးရေထဲ က ပြန်လာရင် ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေရ

တယ်လေ။ လူက ပိန်ပိန်နဲ့ အဖျားကြာရှည်သွားရင် အရိုးပဲကျန်ခဲ့တော့မယ်”

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ပြန်ပါ။ ကျွန်မကို ထပ်ပြီးမပြုစားပါနဲ့”

“နောက်တော့မှ မောင်းထုတ်ပါ။ ခုတော့ ဆန်ပြုတ်လေးသောက်လိုက်ဦး။ အားလည်းမရှိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုရန်လုပ်နေတော့ အဲဒီအသံက နားထောင်လို့မကောင်းဘူး”

ဟုဆိုကာ သူက ဆန်ပြုတ်ကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်ကာ သူမပါးစပ်နား တိုးကပ်လိုက်ပါ၏။ သူမက ပါးစပ်မဟာပါဘဲ သူ့ကိုသာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်စွာကြည့်နေ၍ သူ့ရင်ထဲ ထိခိုက်သွားရပါသည်။ သူ့ကြောင့်လား၊ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေက သူ့ကြောင့်ကျနေတာလား။

ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိအောင် ဆို့နှစ်နေအောင် ခံစားရ၍ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုချကာ သူမရဲ့ပါးပြင်မှမျက်ရည်တို့ကို လက်ဖြင့်သုတ်ပေးလိုက်သည်တွင် သူမက သူ့ကိုသိုင်းဖက်ကာ သိမ့်သိမ့်ရွှက်ငိုပါတော့၏။

သူ အံ့သြမှင်တက်သွားမိပါသည်။ ထိုတစ်ခဏအတွင်း

ထနှောင်းကို အပြစ်ပြုမိသလို ခံစားရပါ၏။ ထနှောင်းရာကတော့ သူ့ကိုဖက်ပြီး ကြူကြူပါအောင် တသိမ့်သိမ့်ရွှက်ငိုနေခဲ့ပါသည်။ ပထမတော့ သူက ငေးကြောင်နေခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့လည်း ထနှောင်းရာ၏ကျောကုန်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေမိပါသည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝရဲ့အိပ်မက်တွေက သူ့ထံရှိမနေတော့ပါချေ။ ထိုတစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ ဘယ်တော့မှ ထနှောင်းရာကို ပစ်မထားတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

“တိတ်ပါ ထနှောင်းရာရယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ တော်ကြာ ဒေါ်ကြီးပုန်း နိုးသွားလိမ့်မယ်”

“ဒေါ်ကြီးပုန်းက အိပ်ပြီးရင် ဆင်အော်တောင် မနိုးတော့ဘူး”

ဟု ငိုနေရင်းပင် ကလေးတစ်ယောက်လိုပြောလာ၍ သူက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို တွယ်ကပ်ထားတဲ့ ထနှောင်းရာကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားကာ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကြီးငိုနေတာလဲ”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ထနှောင်းကို ဖုန်းမဆက်တော့တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သတိရနေခဲ့တာလား”

“ရှင်က ထနှောင်းကို သတိမရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အရမ်းသတိရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ထနှောင်းကိုဖုန်းမဆက်ဘူး။ လာလည်း မလာဘူး”

“ဆော့နီး... ထနှောင်းက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက် ထိ ရင်ထဲထားလိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ပါ”

“ရှင် ထနှောင်းကို တော်တော်လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာပဲ။ ထနှောင်းကို အဲဒီလိုပစ်ထားချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက မဟတ် သက်ပါခဲ့လား။ ခုတော့ လူကိုသံယောဇဉ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ထနှောင်း ရဲ့ဘဝကို ဆိုးဝါးစေခဲ့ပြီ”

“ထနှောင်းလေ၊ ပန်းချီလည်းဆွဲလို့မရဘူး။ ပျော်လည်း မပျော်ဘူး”

“ထနှောင်းရယ်”

“ထနှောင်းလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါဘူး။ ထနှောင်း ရဲ့စိတ်ကို ထနှောင်းခိုင်းစေလို့မရဘူး။ အချိန်တိုင်း ရှင်ကိုပဲမျှော် နေမိခဲ့တယ်။ ဖုန်းဝင်လာတိုင်း ရှင်လို့ပဲထင်နေခဲ့တယ်”

“ထနှောင်းရယ်”

ထနှောင်းရဲ့ပခုံးစွန်းကိုဖက်ပြီး ထနှောင်းကို သူ့ရင်ခွင် ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်တို့ ခုလိုပဲနေလို့ရရင် ကောင်း မယ် ထနှောင်းရယ်။ ကိုယ်တို့ ခုလိုပဲနေကြရအောင်လား။ ကိုယ့် ရဲ့အတိတ်ကို ထနှောင်းမသိဘဲနဲ့ ခုလိုပဲနေခွင့်ရရင် ကောင်းမယ် ထနှောင်းရယ်။

“ကျွန်တော်လည်း ထနှောင်းကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်”

“အင်း... ထနှောင်းရောပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှထွက်ပြီး သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ...

“ရှင်ရှိနေရင် ထနှောင်းမှာ အရာအားလုံးပြည့်စုံနေပါ ပြီ။ ထနှောင်း ရှင်ကိုပဲလိုတယ်”

ထနှောင်းရယ်... မင်းလေးသာ ကိုယ့်ရဲ့အတိတ်ကို သိ သွားရင် ဒီလိုပြောနိုင်ဦးမလား။ ဂရုမီက ကိုယ့်ရဲ့ပယောဂနဲ့ သေခဲ့ရတယ်ဆိုရင်ရော မင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်ပါဦးမလား။ ကိုယ့် အတွက်တော့ ရပါတယ်၊ မင်းသာ ကိုယ့်ဘေးမှာရှိနေရင် ရပါပြီ။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်မိသွားပြီ။

ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်ရှည်ကြီးကိုလည်း မင်းနဲ့ဆို လဲပစ်နိုင်ပါတယ်။

“ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ထနှောင်းကဆိုတော့မှ သူက အတွေးစက်ဖြတ်ကာ အေးစက်စပြုနေတဲ့ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆန်ပြုတ်သောက်ရအောင်လေ၊ ပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဆေးသေတ္တာငယ်ကိုကြည့်ကာ...

“ဟင်! ဆေးပစ္စည်းတွေ၊ ရှင်က ဆရာဝန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့... ဒါက”

“ဒီလိုပါပဲ၊ အရေးပေါ်ဖြစ်လာခဲ့ရင်ဆိုပြီး လေ့လာထားတာ”

ဟုဆိုကာ ထနှောင်းရာထံ ဆန်ပြုတ်ခွက်ကို လှမ်းပေးတော့ ထနှောင်းက လှမ်းမယူပါဘဲ ပါးစပ်ဟပြုပါ၏။ သူ့ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထနှောင်းရဲ့ဒီလိုကလေးဆန်မှုလေးကို သူ ရူးလောက်အောင်ချစ်နေရပါသည်။ သူက ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်ကို တိုက်လိုက်

သည်တွင် ထနှောင်းက သောက်လိုက်ပြီး...

“ဟင်! ဘယ်လိုအရသာကြီးလဲ”

“မကောင်းဘူးလား”

“အင်း... လုံးဝမကောင်းဘူး၊ ရှင် ဆားတစ်ခုတည်း ထည့်ခဲ့တာထင်တယ်”

“အင်းလေ”

“ကြည့်စမ်း! ဘာမှလည်းမတတ်ဘဲနဲ့၊ အသားမှုန့်လေး နည်းနည်းထည့်ရတယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ခဏနေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အသားမှုန့်ထည့်ဆို”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီအတိုင်းပဲ သောက်တော့မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက နောက်တစ်ခွက်ခပ်ကာ တိုက်လိုက်ပါသည်။

“ရှင့်နားမှာနေနေရရင် ထနှောင်းက ငယ်သလိုခံစားရတယ်”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်လိုပြောကာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်

ပြီးလျှင်...

“ဟင်! ရှင်အကျိုးက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဟု အနက်ရောင်ဘောင်းဘီအကြမ်းနှင့် အကျိုးကိုယ်ကြမ်းကို ရှည်ရွယ်ပြီးပြောလျှင် သူ အဖြေရခက်သွားရပါသည်။

“မတ်တပ်ရပ်ပြပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင်ရဲ့ပင်ကိုဖက်ရှင်ကို ကြည့်ချင်လို့ပေါ့။ ဒီလိုပုံကတော့ ရှင်နဲ့အသားကျသလိုပဲ”

ဟုဆိုရင်း သူ့ကိုမတ်တပ်ရပ်စေသဖြင့် သူ့မှာ ကြောင်နနနှင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ သူမက အချိုးအဆစ်ကျနလှတဲ့ ကျစ်လျစ်ကြိုင်ခိုင်သောကိုယ်ထည်ကိုကြည့်ပြီး...

“ဝါး!... ဘော့ဒီကတော့ အပျံ့စားပဲ။ ရှင်ကို အဲလောက်ထိ ဘော့ဒီဖြောင့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ရှင်က အဲလိုဆိုတော့လည်း ထနှောင်းမြင့်ဖူးတဲ့တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပြန်ရော”

ထနှောင်းက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ မလုံမလဲခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူက...

“ထနှောင်း နားဦးလေ။ ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးရင် ဆေး

သောက်နော်။ ကျွန်တော် ညနေမှပြန်လာခဲ့မယ်။ မိုးလည်း လင်းပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ရှင်အိမ်ကို ထနှောင်းလည်း လိုက်လို့မရဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ ခုတော့ နားလိုက်ဦး။ ညနေမှ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း ကျွန်တော့်အိမ်လိုက်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူက ဆေးသေတ္တာငယ်ကိုသိမ်းလိုက်ပြီးမှ

“ကဲ... ကျွန်တော်သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ သူက ထရပ်လိုက်လျှင် ထနှောင်းပါ ထရပ်တန်ပြင်တော့...

“လိုက်မပို့နဲ့တော့၊ ထနှောင်းအဆင်ပြေသလိုနေပါ။

ညနေမှတွေ့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ သူက သွားဟန်ပြင်တော့...

“ကြွက်”

ဟု သူမက ခေါ်သဖြင့် သူကလှည့်လိုက်တော့...

“ရှင် တကယ်ညနေလာမှာနော်”

ဟု သူမကဆိုသဖြင့် သူကပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထွက်သွားသောကြိတ်ဂံကျောပြင်

ကိုကြည့်ပြီး သူမက ကြည်နူးနေချိန်မှာ ဒရင်းဘက်က လှုပ်လာ
ပြီး...

“ဟင်... နီးလာပြီလား”

“အင်း”

“မောင်တြိဂံရော”

“ခုတင်ပဲ ပြန်သွားပြီ”

“ခက်ပါရဲ့ကွယ်၊ ကော်ဖီလေးတောင် ဖျော်မတိုက်လိုက်

ရဘူး”

ဟုဆိုပြီး ကုတင်ဘေးမှစားပွဲကို ဒေါ်ကြီးပုန်းက ကြည့်
သွားကာ...

“ဟင်!... ဆန်ပြုတ်၊ ဒါ မောင်တြိဂံ လုပ်သွားပေးတာ
လား”

“အင်း”

“အေး... ညကတော့ ပြောသား၊ ဒေါ်ကြီးကလည်း
မေ့ပြီး မှေးခနဲပျော်သွားတယ်”

“မှေးခနဲမို့သား၊ တစ်ချိုးတည်းကို ပျော်သွားတာပါ
ဒါနဲ့ သူ့ကို ဒေါ်ကြီးခေါ်လိုက်တာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးလည်း ညရေးညတာဘာလုပ်လို့
ဘာကိုငရမုန်းမသိနဲ့၊ တော်သေးတယ်... မောင်တြိဂံရှိနေလို့
သား၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုကြီးမဖြစ်ခင် ထနှောင်းကို ဆေးခန်းသွား
မိလို့ ဒေါ်ကြီးပြောပါတယ်။ ထနှောင်းဟာလေ၊ ပြောရကို ခက်
တယ်။ အပူတွေတက်ပြီး သတိပါလစ်နေတော့ ဒေါ်ကြီးပုန်းလည်း
ကြောက်သွားတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ မောင်တြိဂံက ဆရာဝန်
မို့လို့ပဲ”

“ဆရာဝန်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစောကြီးကတည်းက မသိခဲ့ဘူး။
အစောကြီးကသာ သိခဲ့ရင် ထနှောင်းကို မြန်မြန်တိုက်တွန်းပါ
တယ်။ အမယ်လေးနော်... ထနှောင်းကလည်း နှုတ်လုံလိုက်
တာ”

“ထနှောင်းက မသိတာပါ။ သူဆရာဝန်မုန်း ထနှောင်း
မသိဘူး။ ပြီးတော့ သူက ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူးလို့ ထနှောင်းကို
ပြောပါတယ်”

“အမယ်လေး!... ယောက်ျားတွေအကြောင်းများ ဟွန်း!
အထင်ကြီးမှာစိုးလို့ ညာပြောနေတာပါ”

“သူက ထနောင်းကိုမညာပါဘူး”

“အမယ်လေးနော်... ဆေးထိုးအပ်ကိုင်တာကအစ နီလောက်စနစ်ကျနေတာ”

“ဆေးထိုးအပ်!”

“အင်းလေ၊ ညက ထနောင်းကို ဆေးတစ်ချောင်း ထိုးပေးသေးတယ်။ ပြီးတော့ အမယ်လေး... အပူချိန်တိုင်း၊ သွေးပေါင်တိုင်းနဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပါ”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် တြိဂံကို သံသယဝင်သွားရပါ၏။

“ကဲကဲ... နားပါဦး၊ ဒေါ်ကြီးလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ တစ်ခုခုလိုချင်ရင် လှမ်းအော်လိုက်နော်”

ဟုဆိုကာ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုမကက ဒေါ်ကြီးက ထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

တြိဂံက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ တကယ်ပဲ သူက ဆရာဝန်လား။ ငယ်စဉ်က ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့သူက အခုဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေတာလဲ။ သူမ တြိဂံကိုချစ်ပါသည်။ သို့သော် သူမမှာ တြိဂံအကြောင်းကို သူပြောပြသမျှ တစ်စွန်း

တစ်စမှလွဲ၍ ဘာမှမသိပါချေ။

သူမ ဒီလိုတော့မဖြစ်သင့်ပါချေ။ သူမချစ်ရသောသူက တစ်နေ့ သူမရဲ့ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်လာမယ့်လူမို့ သူမဟာ သူ့ကိုသိရန်လိုအပ်ပေသည်။ တြိဂံက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သူမ သိထားရမယ်လေ။

ချစ်သူဆိုပြီး ပြောနေပြီးမှ ချစ်သူရဲ့လိုအပ်ချက်နဲ့ မပြည့်စုံမှုကို မဖြည့်ပေးနိုင်ရင်ရော သူမက ချစ်သူကောင်းဟုတ်ရဲ့လား။ သူမလည်း တခြားချစ်သူစုံတွဲတွေလို တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ကြင်နာပြီး တစ်ဦးရဲ့လိုအပ်ချက်ကို တစ်ဦးဖြည့်ပြီး ရိုးရှင်းတဲ့ချစ်သူစုံတွဲမျိုးဖြစ်ချင်လှပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရဲ့ဘဝကိုလေ့လာဖို့ သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

သူ့ရဲ့ခေါ်ဆောင်လာမှုကြောင့် သူ့ရဲ့အိမ်သို့ သူမ ပထမဆုံးရောက်ဖူးသွားသည်တွင် ထူးဆန်းမှုကို သူမ စတင်တွေ့ရှိလိုက်ရပါ၏။

မှန်ပါသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် ပြောင်လက်နေသော ပါကေးခင်းပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ရှင်းသန့်နေသောပြင်ဆင်မှုက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်တဲ့အခန်းမှဟုတ်ပါလေ။

“ဝင်လေ... ထနောင်း”

“အိမ်သန့်ရှင်းရေး ငှားထားတာလား”

“မငှားပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်ပဲလုပ်တာပေါ့”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်တတ်တာပဲလား”

“ထွေထွေထူးထူးလုပ်စရာမှမလိုတာ။ လျှော့ဖို့အဝတ်ကို အဝတ်လျှော်စက်ထဲထည့်တယ်။ ဖုန်စုပ်စက်နဲ့ တက်ကျီလုပ်လိုက်ရင် ဖုန်မရှိတော့ဘူး။ စားထားတဲ့အမှိုက်ကို ပုံးထဲထည့်၊ ပြည့်သွားရင် အမှိုက်အိတ်ကို အပုံမှာသွားပစ်။ ဟွန်းဟွန်း... အိပ်ရာကတော့ နည်းနည်းရှုပ်တယ်”

“ရှင်က အနေသန့်လို့ပဲကိုး”

“ကျွန်တော်အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပဲနေခဲ့တာပါ”

“ထမင်းကျတော့ရော”

“ပေါင်မုန့်တွေရှိတယ်။ ထမင်းဆိုရင်တော့ မလုပ်တတ်ဘူး။ အပြင်မှာပဲစားတယ်။ မနက်စာကိုတော့ ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ နွားနို့ သို့မဟုတ် ကော်ဖီ”

“ကိတ်ရော မစားဘူးလား”

“ကျွန်တော် အစားသိပ်ချေးမထူဘူး”

“ရှင်က ဘာလို့ ကျွန်တော်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲသုံးရတာလဲ”

“ဒါကိုလည်း သဘောကျလို့ပါ။ ပုဆိုးရယ်၊ ကတ္တီပါ ဖိနပ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုတာရယ်၊ ဒါတွေကို သိပ်နှစ်သက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတစ်ခုပိုလာပြီ”

“ဘာလဲဟင်”

ဟု သူမကဆိုတော့ သူက သူမကိုလက်ညှိုးထိုးပြန် သူမမျှော်ရှင်သွားရပါသည်။

“ထနောင်း ထိုင်ဦးလေ”

“ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သန့်စင်ခန်း ခဏသုံးမလို့”

“သွားလေ”

ဟုဆိုကာ သူမက ဆိုဟာခုံပေါ် လက်ကိုင်အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဆိုဟာခုံဘေးရှိ သူ့ရဲ့တွန့်လိမ်နေသောအိပ်ရာခင်းများကို ဆွဲဆန်ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးမှ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကြည့်ပါဦး... ဒီလိုအိပ်ရာမျိုးမှာ သူမ၏ချစ်သူက အိပ်သတဲ့ဟုတွေးကာ ပီတိများစွာဖြင့် အခန်းတစ်လျှောက် မျက်စိဝှေ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမရဲ့လက်ရာဖြစ်သော မေတ္တာတရားဆို

တဲပန်းချီကားကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမက ပန်းချီကားကို ခေတ္တမျှငေးမောပြီး ဘာအပြင်
အဆင်မှမရှိတဲ့ ရှင်းသန့်သောအနံ့တစ်လျှောက် ကြည့်မိစဉ်မှာ
နောက်ဆုံးတော့ ဖိနပ်စင်တွင် အကြည့်တို့က ရပ်တန့်သွားရပါ
သည်။ ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုနှစ်သက်သည့်သူ့ထံတွင် တံဆိပ်တူပြီး
ဒီဇိုင်းလွဲသည့်ဘွတ်ဖိနပ်သုံးရံကို တွေ့ရပါသည်။

ပြီးနောက် ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ထိုကွန်ပျူတာရဲ့တံဆိပ်
ကို သူမ မသိတာအမှန်ပါ။ ပြီးနောက် ကင်မရာတစ်လုံး ပြီးလျှင်
မီဒီယို၊ ပြီးနောက် ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှ အနက်ရောင်လက်အိတ်
တစ်စုံ၊ ပြီးနောက် အနက်ရောင်ကြိုးခွေတစ်ခုတို့က သူမအမြင်
အာရုံကို ဆန်းသစ်စေတာအမှန်ပါ။

“ပျင်းနေပြီလား”

ဟု သူမဆိုကာ သူမရှေ့ပေါ်လာပြန်သဖြင့် သူမက
သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“ဖိနပ်က အဲဒီတံဆိပ်မျိုးပဲ စီးတာလား”

“အင်း... အဲဒါက ပေါ့ပါးပြီးအဆင်ပြေတယ်။ ပွိုင့်က
တခြားဖိနပ်တွေလိုမဟုတ် ပျော့တယ်လေ”

“ဒီလောက်ပူတဲ့နေရာမှာ ဒီလက်အိတ်က ဘယ်အခါ
ဝတ်သလဲ”

ဟုဆိုသောသူမကို သူက တည်ငြိမ်စွာကြည့်ပြီး...

“အဲဒါဝတ်တဲ့အချိန်မျိုးရှိတယ်”

“ဘယ်အချိန်မျိုးလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ ထနောင်းရယ်”

ဟု သူမဆိုလိုက်သောအချိန်မှာပင်...

“တူ! တူ!...”

ဖုန်ပြည်သံကြောင့် သူက...

“ခဏ”

ဟု ထနောင်းရာဆီမှ ခွင့်ပြုချက်တောင်းကာ...

“ဟလို”

“...”

“အိုး... ကယ်ဗင်”

ဟု သူ့ဆီမှအသံကိုကြားရ၍ သူမက နားစွင့်လိုက်သည်
တွင် သူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာပြောပြီး ဝရံ
တာဘက် ထွက်သွားပြန်၍ သူမရင်ထဲ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစား

ရပါသည်။ မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် ဝရံတာတွင် ဖုန်းပြောနေသော သူ့ကိုမြင်နေရသော်လည်း သူမက ပျင်းလာ၍ စားပွဲပေါ်မှလက် အိတ်ကိုထွန်းဖျတ်ပြီး လက်တွင်စွပ်လိုက်ရာ ပထမဆုံးအနေဖြင့် ထူးဆန်းမှုကိုခံစားလာရပါသည်။

မှန်ပါ၏။ ထိုလက်အိတ်ကိုဝတ်ပြီး စားပွဲကိုကိုင်လိုက် သည်တွင် စားပွဲခုံတွင် သူမရဲ့လက်က ကပ်နေရပါ၏။ ပြီးနောက် လက်အိတ်က အော်တိုမစ်တစ်အတိုးအလျော့ဖြစ်နေပါ၏။ သူမ က ထူးဆန်းလွန်း၍ လက်အိတ်ကိုဆွဲကြည့်လိုက်သည်တွင် စား ပွဲပေါ်မှကပ်မရာက ပြုတ်ကျမလိုဖြစ်လာ၍ သူမက ဆွဲဖမ်းလိုက် ရာ မထင်မှတ်ပါဘဲ ကပ်မရာခလုတ်ပွင့်သွားရပြီး ရိုက်ယူထား သောပုံရိပ်များက မော်နီတာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ အံ့သြသွားပါသည်။ မှန်ပါ၏။ လှပခမ်းနားသော အိမ်ကြီးကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ယူထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ သည်။ သူမရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အစ်ကို ဖြစ်သူထံ ရောက်ရှိလာသောစိစီးချုပ်ကို မြင်ယောင်မိသွားပါသည်။

“ပျင်းနေပြီလား ထနောင်း၊ ဟင်!”

သူ စကားပင်မဆုံးနိုင်ဘဲ မော်နီတာပေါ်ပုံရိပ်များကြောင့်

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ သူက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပင် ထနောင်း ရာ၏လက်ထဲမှကပ်မရာကို ဆွဲယူကာ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ထနောင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ဟုပြောလိုက်တဲ့ သူ့အသံကလည်း မတည်ငြိမ်သလို ထနောင်းရာရဲ့မျက်လုံးတွေကလည်း ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေရပါသည်။

“ထနောင်း ပြန်တော့မယ်”

“ဪ... အင်း”

ယောင်နုဖြစ်နေရသောနှစ်ယောက်လုံးမှာ စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့ပါဘဲ ထနောင်းရဲ့ဆန္ဒအရ သူက ထနောင်းကိုပြန် လိုက်ပို့ဖြစ်ပြန်ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ စကားသံတို့က တိတ်ဆိတ်နေ ရပေယ့် နေမကောင်းဖြစ်နေသေးသောထနောင်းရာက လက်လေး ဖိုက်ထားသဖြင့် သူက သူ၏အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ထနောင်းရာ၏ ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းတင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ်”

“ခြုံထားပါ၊ နေကောင်းသေးတာမှမဟုတ်တာ”

ဟုဆိုသောသူ့ကို သူမကကြည့်လိုက်ရာ စွပ်ကျယ်လေး

၂၈၈ နိမိတ် မယ်ခိုင်

နှင့်ဖြစ်နေသောသူ့ရဲ့လက်မောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ့
လက်မောင်းမှဒဏ်ရာက အနာကျက်စနှင့်တူနေပါသည်။ ထို
ဒဏ်ရာကိုမြင်တော့ သူမ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရမိသွားပါသည်။
မှန်ပါသည်။ အဲဒီနေ့က သူမအစ်ကို၏လက်မှသွေးတို့
ကိုဖြစ်ပါသည်။

သူမ တွေးခေါ်နေမိတာတွေက အမှားတွေသာဖြစ်ပါစေ
ဟု ဆုတောင်းနေမိပါသော်လည်း...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၄)

“တူ! တူ!...”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူမလန်နီးလာသောအချိန်မှာ ည
နှစ်နာရီတိတိရှိနေပါပြီ။ ဖုန်းသံရဲ့လားထင်ပြီး ဖုန်းကိုနားမထောင်
တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်မိပါသော်လည်း ဆက်တိုက်မြည်နေသော
ဖုန်းသံကြောင့်...

“ဟလို”

“ထနောင်း”

ကျဉ်းနေသော သူမရဲ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်
သွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ သူမရဲ့အစ်ကိုရပ်မီရဲ့အသံပါ။ သူမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိပ်မက်များ မက်နေရောသလား။

“ထနောင်း၊ ကိုယ် အိမ်ရှေ့မှာရောက်နေတယ်။ တံခါး လာဖွင့်ပေးဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ခြောက်ခြားသွားရပါသည်။ အစ်ကို ပါ။ ဒါ အစ်ကိုအသံပါ။ အစ်ကိုက သေသွားပြီ။ ဘာကြောင့် လဲ။ သူမသိပ်ချစ်ရသောအစ်ကိုဖြစ်ပေမယ့် ကြောက်စိတ်ဝင်လာ ရပါသည်။

သို့သော် အဖြစ်မှန်ကိုသိဖို့ သူမ သတ္တိရှိရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ပျော်နေသောဒေါ်ကြီးပုန်းကို မနီးတော့ပါဘဲ ဇေ တွေကိုဖွင့်ကာ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်သည်။ တွင် သူမနှင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အတူနေလာခဲ့သည့်အစ်ကို ဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမ အံ့သြသွားပါသည်။ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ထို့ ကြောင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“အစ်ကို”

ဟု သူမက လွမ်းဆွတ်စွာ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် အစ်ကိုက တော့ သူမကိုတွန်းဖယ်ကာ တံခါးကိုအရင်ပိတ်ပြီးမှ သူမရဲ့လက်

ကိုဆွဲကာ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“အစ်ကိုက သရဲလား၊ ခု ထနောင်းအိပ်မက် မက်နေတာ လား”

“သရဲလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်မက်လည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!”

“မငိုနဲ့ ထနောင်း၊ အစ်ကိုပြောတာကို အေးအေးဆေး ဆေးနားထောင်ပါ။ ဒီလိုလုပ်ရတာ အကြောင်းရှိတယ်”

“အစ်ကို ဘာလို့ ထနောင်းကိုပစ်ထားရတာလဲ”

“ရှင်းပြမယ် ထနောင်း၊ မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ အခု အစ်ကိုအတွက် သိပ်ကိုအရေးကြီးနေပြီ”

“ဟင်!”

“အဲဒီနေ့က အစ်ကိုရဲ့ကား ချောက်ထဲ ထိုးကျခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ထိုးမကျခင်မှာ၊ အဲ... မန္တလေးကနေအတွက်မှာ လူတစ် ယောက် ကားကိုတားတယ်။ လမ်းကြိုလိုက်မလို့တဲ့။ အစ်ကိုက လည်း ခေါ်တင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူက နေမကောင်းလို့ အစ်ကိုရဲ့ အကျီကိုဝတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ရွှေကားကိုကျော် တက်ရင်း အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ရတာပဲ။ အစ်ကိုက လွင့်စင်သွားတယ်။

ကားက မီးလောင်သွားတယ်။ အစ်ကိုက ဝါးရုံတောမှာ မထနိုင်
ဖြစ်နေတုန်း အမှုက ဖြစ်နေပြီ။ အစ်ကိုလည်း အမှုကို ခဏရှောင်
နေမယ်ဆိုပြီး အဲဒီဝါးရုံကြားမှာပဲ နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အကြံ
လိုက်တယ်”

“ဘာအကြံလဲ”

“အဲဒီနေ့က အဲဒီအမှုဖြစ်တဲ့နေရာကို အစ်ကိုလိုက်နေ
တဲ့သူရိုး ရောက်လာတယ်”

“ဟင်!”

“အစ်ကို အမှောင်ထဲကနေပြီး သူ့အကြောင်းစုံစမ်းခဲ့
တယ်”

“သိရပြီလားဟင်”

“သူက တြိဂံလို့ မြန်မာအမည်ရှိတဲ့ ထိုင်အန်ကယ်
ရှနက်ပါပဲ”

“ရှင်!”

“ပြီးတော့ မထင်မှတ်ပါဘဲ သူ့ကို ညီမလေးနဲ့ယှဉ်တဲ့
ပြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုအံ့သြသွားတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုရယ်”

“ထနောင်းက အဲဒီလောက်ထိ မအပါဘူး။ သွေးအေး
အေးနဲ့ စဉ်းစားပါ။ အဲဒီကောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ညီမလေးရဲ့စိတ်ကို
ဖယ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ”

“အစ်ကို သူ့ကိုဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုအရှုံးလုပ်တဲ့ဒီကောင်ကို ကိုယ်တို့ သက်သေ
နဲ့တကွ ဖမ်းရမယ် ညီမလေး”

“အစ်ကို”

“ထနောင်း ဒီကောင်ကိုသံယောဇဉ်မထားပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့
ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ နေရမယ်။ နေ့လယ်ဆယ်နာရီလောက်ကို
ဒီကောင်ကို ညီမလေးခေါ်ထုတ်သွားပါ။ အစ်ကို ဒီကောင်အိမ်
ကို ဝင်မယ်”

“သူ့အိမ်ကိုဝင်မယ်!”

“အင်း... ညီမလေးကိုခေါ်သွားတဲ့နေ့က အစ်ကို ညီမ
လေးတို့ကားနောက်က လိုက်ခဲ့လို့ သိနေတာ”

“အစ်ကို”

“ကိုယ့်မှာအချိန်မရှိဘူး ထနောင်း။ ကိုယ့်ကိုကူညီပါ။
ဒီကောင်ကို ကိုယ့်လက်နဲ့ဖမ်းမဖြစ်မယ်”

“အစ်ကို ထနောင်းဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“အစ်ကိုတောင်းဆိုပါတယ် ထနောင်း။ ဒါကိုတော့ လုပ်ပေးပါ။ ထနောင်းလုပ်ပေးမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်။ ထနောင်း ကူညီမှဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှ ဒီကောင် ဘယ်အိမ်ဝင်ခိုးဦးမလဲဆိုတာ အစ်ကိုသိနိုင်မှာ။ ထနောင်း ကူညီပါ။ အစ်ကိုသွားမယ်နော်။ ဆယ်နာရီနော်... ညီမလေး”

ဟုဆိုကာ အစ်ကိုက ပြန်ထွက်သွားသဖြင့် သူမမှာ ဝမ်းနည်းရမှာလား ဝမ်းသာရမှာလားပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ရင်ထဲ၌ နိုးချိုချိုကြီး မတင်မကျခံစားနေရပါတော့သည်။

တစ်ဖက်မှလည်း အစ်ကို၊ တစ်ဖက်မှလည်း ချစ်သူ။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဘယ်သူက မှန်ပြီး ဘယ်သူက မှားနေတာလဲ။

အခန်း (၂၅)

ချစ်သူက ဆယ်နာရီမှာ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဟု တကူးတက ဇနီးဆက်ပြီးခေါ်၍ သူက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူက ထနောင်းရာဆီရောက်တော့ ထနောင်းရာရဲ့ပုံစံက ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ တစ်ခုခုထူးခြားနေသလိုပင် မျက်လုံးတွေ ဂဏှာမငြိမ်သလို သူခံစားနေရပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူက...

“ထနောင်း နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကောင်းပါတယ်”

“ပြောလေ၊ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့ချင်ရုံသက်သက်

ခေါ်လိုက်တာပါ။

ထနောင်း၏အခြေစကားကြောင့် သူဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထနောင်း၏လက်ကို သူကဆွဲကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်! လက်တွေက အေးစက်လို့ပါလား။ ထနောင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု သူကစိုးရိမ်မကင်းဆိုတော့ ထနောင်းရာက သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်ပြီး...

“တို့”

“အင်း... ပြောလေ”

“ထနောင်းရင်ထဲမှာလေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“တို့က ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနော်၊ ထနောင်းတော့ တို့က အပေါ် ရိုးသားချင်တယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တို့က ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”

“ဟင်... ထနောင်း ဘာကိုပြောတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထနောင်း ညက သေသေချာချာစဉ်းစားပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုလည်း မေးခွန်းတွေထုတ်ခဲ့တယ်။ ထနောင်းတော့ တို့က ကို အရမ်းချစ်မိသွားပြီထင်တယ်”

ထနောင်းရာ၏စကားတွေက နည်းနည်းဆန်းနေ၍ သူ ပင်လျှင် ငြိမ်သက်နေရပါသည်။

“တို့က ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ထနောင်း၊ တို့က ကိုချစ်တယ်။ မချစ်သင့်တဲ့သူဖြစ်နေလည်း ချစ်တယ်”

“ထနောင်းရယ်”

“တို့ကဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ထနောင်းနားလည်နေတယ်”

“ကျွန်တော့်ရဲ့လုပ်ရပ်!”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ထနောင်းလည်း လောဘကြီးချင်ပါတယ်။ ထနောင်းဟာ မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ထနောင်းကိုလည်း လောဘကြီးခွင့်ပြုပါ။ ထနောင်းက အဲဒီလို ချစ်နေသလိုပဲ တို့ကလည်း ထနောင်းကိုချစ်စေချင်တယ်”

ဟုဆိုသော ထနောင်းရဲ့လက်ကလေးကို သူက ကြင်နာစွာကိုင်ကာ...

“ကျွန်တော်က အေးစက်ပြီး တည့်တည့်လျှောက်တတ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့သူပါ ထနောင်း။ စကားလည်းသိပ်မပြောဘဲ ရယ်လည်း သိပ် မရယ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်နှာအမှန်ကိုလည်း အများ ကိုမပြဘူး။ နာမည်အမှန်ကိုလည်း မပြောဘူး။ ဘဝကိုဆို ဝေး ရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထနောင်းနဲ့တော့ အေးစက်မနေတဲ့ကျွန်တော် က တည့်တည့်လည်း မလျှောက်တတ်တော့ဘူး။ စကားလည်း များလာတယ်။ ရယ်လည်းရယ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ထနောင်းကို ကျွန်တော် မညာပါဘူး။ ထနောင်းရဲ့စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် သိပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို နားလည်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီးနားလည် ပေးပါ ထနောင်း။ ကျွန်တော် ထနောင်းကိုမညာချင်ဘူး။ အဲဒါ ထနောင်းကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်လို့ပါ။”

“ထနောင်းကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တြိဂံရယ်၊ မိန်းမ တိုင်းက သူ့ရဲ့ချစ်သူကို လောကမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်ကြ ပါတယ်။ တြိဂံက လောကထဲကို အရိုးသားဆုံးခြေချပါလား။”

“ထနောင်း ဘာတွေသိထားလို့လား။”

“တြိဂံက တစ်ချိန်ချိန်မှာများ ထနောင်းကိုခွဲသွားဖို့ အစီ အစဉ်ရှိလား။”

ဟူသော ထနောင်းရဲ့စကားကြောင့် သူ ပထမဆုံးအကြိမ်

ထနောင်းကို သံသယဝင်သွားကာ ထနောင်းကိုလှမ်းကြည့်စဉ်.

“တီးတောင်! တီးတောင်!...”

တံခါးဘဲလ်ပြည်သံက ထွက်ပေါ်လာ၍ မီးဖိုခန်းထဲမှ ဒေါ်ကြီးပန်း ပြေးထွက်လာပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရာ လူနှစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ကိုဂရမ်မီရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ။”

“ဪ... အထဲဝင်ပါ။”

ဟူသောအသံကို သူကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူနှင့်မျက် နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် လူနှစ်ယောက်က ဝင်ထိုင်လာပါသည်။ ထို နှစ်ယောက်က ယဉ်ကျေးမှုမရှိစွာပင် သူ့ကိုကြည့်လာပါ၏။ သူ ကလည်း ထိုနှစ်ယောက်ကို မှင်သေသေနှင့်ကြည့်ဖြစ်သွားပါ၏။ သူသိတာပေါ့။ ထိုနှစ်ယောက်က လွန်ခဲ့တဲ့လအနည်းငယ်က သူ အသုံးပြုထားသည့်သတင်းထောက်နှစ်ယောက်လေ။ သာမန်အား ဖြင့် ထိုသို့ဆုံတွေ့မှုကို ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေရမည်လူက သူဆိုပေ မယ့် တကယ်တော့ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေရသူက ထနောင်းရာပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ကျွန်မက ကိုဂရမ်မီရဲ့ညီမ ထနောင်းရာပါ။”

“သိပါတယ်၊ အသုဘတုန်းက တွေ့ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ လက်ရာတွေကို ကျွန်တော်တို့အများကြီးတွေ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သတင်းထောက်တွေပါ။ သူက စစ်နိုင်၊ ကျွန်တော်က ကောင်းထက်ကျော်ပါ”

“ဪ... ဒီနာမည်တွေကို သိပါတယ်။ အစ်ကို မကြာခဏပြောနေလို့ နာမည်တွေကို ရင်းနှီးနေပါတယ်။ လူကိုတော့ ခုမှပဲဆုံဖူးတော့တယ်။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက တြိဂံတဲ့။ ထနောင်းရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ထိုနှစ်ယောက်က လက်ကမ်းပေးသဖြင့် သူက မှင်သေသေပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် သူမရင်ထဲ ဇေဝဇေဝ ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမဒီလိုလုပ်တာ သူ မနှစ်သက်လို့ပျားလား။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖူးကြသလား”

ဟု စစ်နိုင်ဆိုသောသူက သူ့ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ဆိုလာချိန်မှာတော့ သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြီးကာ...

“တစ်နေ့ကို လူပေါင်းများစွာနဲ့ဆုံနေတဲ့ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ဆုံဖူးသလားဆိုတာကို မမှတ်မိဘူး”

သူက မှင်သေသေပင် ဆိုလိုက်စဉ်မှာပင် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှဖုန်းက လင်းလာ၍ သူ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ မှန်ပါ၏။ သူ့ဖုန်းက အချက်ပြမီး အနီလေး လင်းနေ၍ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအနီရောင်က အချက်ပြမီး မှန်း သူသာလျှင် တစ်ဦးတည်းသိသည်မို့ ဘေးနားချထားသော အပေါ်ဝတ်ကျာကင်ကိုဆွဲကာ...

“ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ ထနောင်း ကျွန်တော် ပြန်မယ်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြီး သူက သွက်လက်စွာပင် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာမိပါသည်။ ထွက်သွားသောတြိဂံရဲ့ကျောပြင်ကို ထနောင်းရာက အလိုမပြည့်စွာ ငေးနေခဲ့ပေမယ့်...

“တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့လူနော်”

“အဲဒီလူနဲ့ ဆရာမက သိတာကြာပြီလား”

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ”

“ဆောရီး...”

“ဒါနဲ့ လာရင်းကိစ္စက”

“ဒီလိုဗျ၊ ကိုဂရမ်မီနဲ့ ကျွန်တော်တို့က သိပ်ကိုရင်းနှီး”

ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပေါင်းပြီး ခိုးမှုကိုလိုက်ကြရင်း ကိုဂရမ်မီ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။

“ဒါတွေ ကျွန်မသိပြီးသားပါ။”

“ဆရာမ မသိသေးလေးကို ကျွန်တော်တို့ ပြောဖို့လာ တာပါ။”

ဟုဆိုတော့ သူမက ထိုနှစ်ယောက်ကို သံသယနဲ့ကြည့် လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီအက်ဆီးဒင့်မတိုင်မီက ကိုဂရမ်မီနဲ့ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှာ ဆုံဖြစ်ကြပါတယ်။ ကိုဂရမ်မီက အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူသိသမျှကို အကျဉ်းချုပ်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သိပ်တော့နားမလည်ခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ ဆက်စပ်ပြီးသိလာ ပါတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီခိုးမှုကို သူဌေးဂစ်မဆိုင်းအိမ် က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရုပ်သိမ်းသွားတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ ငြိမ်ကျနေခဲ့တယ်။ ဒါက ကိုဂရမ်မီအတွက် ကံကောင်းမှုဖြစ်ပေ မယ့် ကံဆိုးစွာပဲ သတင်းဆိုးကိုကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေဆုံး သူက ကိုဂရမ်မီမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ထိုနှစ်ယောက်ရဲ့သုံးသပ်ချက်တွေက သူမကို အံ့အား

သင့်စေသည်မှာ အမှန်ပါ။ အစ်ကိုနဲ့သာ သူမက ကြုံပြီးမဆုံထား ခဲ့ဘူးဆိုရင် ထိုသုံးသပ်ချက်ကို သူမဘယ်လိုတုန့်ပြန်မိမည်မသိ ပါ။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုဂရမ်မီရဲ့ကားပေါ် ပါခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အုန်းချောမှာကိစ္စရှိလို့ ဆင်းနေခဲ့ ပြီး ကိုဂရမ်မီရဲ့ကားပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ကားကြုံပါသွားခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြစ်စကတော့ ဒါကိုမတွေးမိပေ မယ့် နောက်တော့စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဒါကိုဆက်လိုက်ခဲ့တာပါ။ အကယ် ၍ သေဆုံးသူဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ကိုဂရမ်မီက ဘယ်ပျောက် နေသလဲ။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီရှုပ်ပျက်နေတဲ့အလောင်းဟာ ကိုဂရမ် မီဆိုရင်ရော အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ဒါကို ကျွန် တော်တို့ သီးသန့်ဆွေးနွေးကြည့်ကြတယ်။”

“ရှင်တို့ ရဲတွေရော တိုင်ထားသလား။”

“မလုပ်ထားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ခန့်မှန်းတာက တစ် ခုခုလွဲခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကို အမှုပတ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ထင်ထားသလောက် ရိုးရှင်းပုံမရလို့ စောင့်ကြည့်နေ ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ဆီ ထူးဆန်းတဲ့ဖုန်းသံ

ကော ဝင်လာခဲ့တယ်”

“ရှင်”

“ကိုကရမ်မီဆီကပဲ”

ဟုဆိုကာ သူမကိုကြည့်ပြီး...

“အံ့သြပုံမတွေ့ရတော့ သိပြီးသားထင်တယ်”

“ကျွန်မ မညာတတ်ပါဘူး။ မနေ့ညက အစ်ကို ကျွန်မ ဆီရောက်လာတယ်”

“ဒါဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော် တို့က စုံထောက်ကြီးကိုလေးစားလို့ပါ။ စီးပွားရေးအမြင်နဲ့ ကျွန် တော်တို့မကြည့်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရိုးရိုးသား သားပဲမေးပါမယ်။ စုံထောက်ကြီးပြောတဲ့ပစ်မှတ်ဆိုတာ စောစော က တြိဂံဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လား”

“ရှင်တို့ကို အစ်ကိုက ဘာပြောထားမှန်းမသိပေမယ့် တြိဂံကို အဲဒီလိုသံသယမျိုးနဲ့ကြည့်တာ ကျွန်မလက်မခံနိုင်ပါဘူး”

ဟု သူမက ခပ်တင်းတင်းပြောတော့ ထိုနှစ်ယောက်မှာ ငြိမ်ကျသွားရပြီး သူမရဲ့မျက်နှာရိပ်ကိုသာ အကဲခတ်နေကြပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ကြောင်း စုံထောက်

ကြီးကိုပြောပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ မာန်တစ်မျိုးထင်းနေသော ဆရာမထံနှောင်း ရာ၏မျက်နှာကဲကိုခတ်ပြီးမှ ထိုနှစ်ယောက်က ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားပါကင်တစ်လျှောက် ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေနေလိုက် ပါသည်။

သူတို့ရှာဖွေနေသောလူမှာ တြိဂံဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဖြစ်တော့ ၏။

“မြန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်နေပါပြီ အဲဒီလူက ဂရမ်မီပြောတဲ့လူပဲဖြစ်ရမယ်”

“တရားမဲ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အိမ်ကိုသွားလိုက်ဆိုတဲ့စကား က ဘာလဲဆိုတာ သဘောမပေါက်ခဲ့တာ နာတာပဲ”

“ငါတို့မသိသေးတဲ့ပတ်သက်မှုမျိုးတွေတော့ ရှိနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဆက်စုံစမ်းကြတာပေါ့။ ဘဲဥအစ ရှာမရတာထက်စာ ရင် ဘယ်လောက်ရှည်ရှည် ပေါ်နေတဲ့အစကိုတော့ ဆွဲထုတ်ရ မယ်”

“အခု ဘယ်လိုက်ကြမလဲ”

၃၀၆ နိမိတ် မယ်ခိုင်

“ဒီလူကလည်း မြန်လိုက်တာ”

“ဒီလိုဂရိတ်နေရာကြီးတွေကို ဖောက်ခွဲတဲ့လူက မလျှင်
ဘဲ ရှိပါ့မလား”

“ကျုပ်တို့ကိုက အ,တာပါ။ သတင်းထောက်လုပ်စားဖို့
မသင့်တော့ဘူး”

ဟု နှစ်ယောက်သားမှာ မချီတင်ကဲပြောမိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂၆)

“ဒီး... ဒီး... ဒီး...”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဗီရိတ်ခါးကို တိတ်တဆိတ်ဖွင့်ဖို့
ကြံစည်နေသော ဂရမ်မီမှာ လန့်သွားရကာ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီးကြည့်
သိုက်သည်တွင် ထနှောင်းရာဆီမှဖြစ်နေ၍ ဖုန်းကိုအဆောတလျင်
နှိပ်ပြီး နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလဲ ထနှောင်း”

“ဟိုသတင်းထောက်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။

အစ်ကို သူတို့ကို ကြိုခံယူပတ်သက်ပြီး ဘာတွေပြောထားတာလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“တြိဂံကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကို။ ထနေောင်းမကြိုက်ဘူး”

“အခု အဲဒီကောင်ရော”

“ပြန်သွားပြီ”

“ဘာ!”

သူ့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘဲ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သူ့မြန်မြန်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တော့မည်လေ။ မကြာခင် အခန်းပိုင်ရှင်က ပြန်လာတော့မည်လေ။

ထို့ကြောင့် ကိုင်ထားသောစီရိုတံခါးကို မဖွင့်တော့ပါဘဲ ရီမုခ်ဖြင့် တိစီကိုဖွင့်လိုက်ရာ ထူးဆန်းသောအိမ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ခမ်းနားလွန်း၍ တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် သူမှတ်မိသွားပါသည်။

သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ဒီအိမ်က တြိဂံဝင်ခိုးမည် အိမ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူက ထိုအိမ်ကြီးကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ တိစီကို ရီမုခ်နှင့်ပြန်ပိတ်ကာ ရီမုခ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းပြင်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်တွင် မထင်မှတ်ပါဘဲ

အနက်ရောင်ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရံကို တိုက်မိသွားပါသည်။

သူက ဒါကိုသတိမထားလိုက်မိပါဘဲနှင့် တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်ပြီး တတ်လှေကားခေါ်ကာ ထိုဓာတ်လှေကားထဲ ဆင်လိုက်သည်တွင် တစ်ဖက်မှဓာတ်လှေကားကပွင့်သွားပြီး ထိုအထဲမှ တြိဂံက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

တြိဂံက မိမိမှာပါသည့်သော့နှင့်ဖွင့်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဆင်လိုက်ရာ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုကို စတင်ရှုရှိလိုက်မိပါသည်။ ဒါကတော့ ရနံ့ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ခါမှမရခဲ့ဖူးတဲ့ရေမွှေးနံ့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရနံ့ကိုရှုရှုရင်း သူဆက်၍ အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဖိနပ် ခွတ်လိုက်ရာ ပစ္စည်းများကို နေရာတကျထားတတ်သည့် သူ့ရဲ့ အကျင့်ကြောင့် သူထားတဲ့နေရာမှာမရှိဘဲ ဖိနပ်တစ်ဖက်က ပုံမှန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

သူက ဖိနပ်ကို မိမိထားသည့်ပုံမျိုး ပုံစံတကျပြန်ထားပြီး စဉ်းစားကာ အိမ်ထဲသို့ဆက်ဝင်လာခဲ့ရာ ရီမုခ်က ပုံစံပြောင်းနေသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒါဆို သေချာပါပြီ။ သူ့ရဲ့အခန်းထဲ တစ်စုံတစ်ယောက် အိပ်သွားပါပြီ။ ဒါဆို ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ သူ့ကိုခြေရာခံဖို့

သူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဟုတွေးကာ မျက်နှာကျက်ရှိ လေး
လက်မအရွယ်ကင်မရာကို ဆွဲထုတ်ကာ ကင်မရာမှအချက်ပြန်
နီကိုနှိပ်လိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားသမျှကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်
တွင် သူ့မျက်နှာက ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

သူ့ရဲ့အပြုံးက အေးစက်ပြီး နာကျင်နေသောနှလုံးသား
ကို ရည်ညွှန်းနေပါ၏။ သူ ထနောင်းရာကိုယုံမိတာ အမှားပြန်
မှားသွားခဲ့ပြီပေါ့။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲ မာယာတွေနဲ့လား။ မိန်းမ
တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်မရှိခဲ့ပေမယ့် ပထမဆုံး
ချစ်မိတဲ့မိန်းမကို ပထမဆုံးမှန်းမိသွား၍ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေ
ပါသည်။ သူ့အတွက် မှန်ကန်တဲ့လူကမရှိ၍ သူ့လည်း မှန်ကန်
ကန်ကန်နေချင်စိတ်တို့ မရှိတော့ပါချေ။

ဖုန်းက တတူတူပြည်လာချိန်တိုင်း သူ့ကြည့်လိုက်သည့်
တွင် ထနောင်းရာဆီမှချည်းဖြစ်နေ၍ သူ့ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်ထား
ပြီး ကုတင်ပေါ် လှဲနေလိုက်ပြန်ပါသည်။

သူက နံရံမှနာရီကိုကြည့်နေမိပါ၏။ စက္ကန့်လက်မ

က ရွှေလျားနေရာမှ မိနစ်လက်တံတို့က ထပ်မံရွှေလျားလာရပြီး
နာရီလက်တံကပါ ရွှေလျားနေပြန်ပါသည်။

သူ ကုတင်ပေါ် နှစ်နာရီမျှအချိန်ဖြန်းပြီးချိန်တွင် ညဆယ့်
နှစ်နာရီရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ထိုအခါမှ သူက လှဲအိပ်နေရာမှထကာ
ဗီရိုထဲမှ အနက်ရောင်ကိုယ်ကြွပ်ဝတ်စုံကိုထုတ်ပြီး ဝတ်ဆင်လိုက်
ပါသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းစီး၊ ပြီးနောက် လက်အိတ်၊ ပြီးနောက်
ညကြည့်မျက်မှန်၊ ပြီးနောက် ပစ္စည်းကိရိယာအစုံပါသည့် ကျော
ပိုးအိတ်၊ ပြီးနောက် ကြိုးခွေသဖွယ်ခါးပတ်တစ်ခုကို စနစ်တကျ
ဝတ်ဆင်ပြီးမှ အပေါ်ဝတ်ကျကင်တစ်ထည်ကို ချိတ်မှဆွဲဖြုတ်ကာ
ဝတ်ပြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်းကြီးဖြစ်ပါသည်။
ဒီတစ်ညတာ လှုပ်ရှားပြီးလျှင် တစ်လအတွင်းမှာ သူ မြန်မာပြည်
မှအပြီးထွက်ခွာသွားပါတော့မည်။ သူ့မှာ သံယောဇဉ်အမျှင်တွေ
ကလည်း တန်းမနေတော့ပြီမို့ ဒီတစ်ညသာလျှင် သူ၏မဟာစွန့်
စားခန်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုများကို ဂရုမီကာ ဝိပ်မိနေပြီဖြစ်၍ အရေး
ပေါ်ထွက်ပေါက်ကို ကြိုတင်ကြစည်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ထွက်ပေါက်သို့

မကဘဲ ဝင်ပေါက်ကိုပါ သူက ကြိုတင်ကြံစည်ပြီးသားပါ။ အလုပ် တစ်ခုကိုပိုင်မှ တိတိကျကျလုပ်တတ်သည့်သူက ခပ်အေးအေး ပင် မိမိကိုယ်ကို ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက သူဌေးကြီးဦးတင်ထွဋ်၏နေအိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် သူ၏ကားကိုရပ်လိုက်ပြီးမှ အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကာ ခေါင်းစွပ်ကိုစွပ်ချလိုက်ပြီး လက်အိတ်ကို လက်၌ဝတ်ဆင်ကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကိုယ်ကပ်မိုးကာဝတ်စုံကြီးကိုထုတ်ကာ တစ် ကိုယ်လုံး လုံခြုံအောင် ဝတ်ဆင်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ကားဘော် ဒီအောက်ရှိ မြေအောက်ဆန်ကာကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်၏။

မှန်ပါသည်။ မြေအောက်ရေပိုက်လိုင်းဖြစ်ပါ၏။ သူက မြေအောက်ရေပိုက်လိုင်းမှတစ်ဆင့် သံဆန်ကာကိုအသုံးပြုကာ သူဌေးကြီးဦးတင်ထွဋ်၏ခြံထဲသို့ အလွယ်တကူပင် ကျွမ်းကျင်စွာ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွမ်းကျင်လေမပေ။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လေ့လာခဲ့တဲ့ရေပိုက်လိုင်းကြီးပဲ။

သူ ခြံထဲရောက်တော့ အသားကပ်မိုးကာကိုစစ်ဖွင့်ပြီး ချွတ်ကာ ထိုမိုးကာကို စနစ်တကျပင် ကျွမ်းကျင်စွာ ခေါက်သိမ်း ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်လိုက်

ပြီး ညကြည့်မျက်မှန်ကိုတပ်ဆင်ကာ ခြေသံလုံလုံဖြင့် နန်းတော် တမျှ ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးနား ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကြီးက မီးများဖြင့် ထိန်းလင်းနေပါသည်။ လုံခြုံရေး ကင်မရာများလည်း များစွာရှိသည်မို့ သူက အလှူခိုက်အပင်ပုလေး များကို အကာအကွယ်ယူကာ ချောင်ကျနေရာမှာ ခဲရာခဲဆစ် လှုပ်ရှားနေရပါသည်။

သတင်းအရတော့ ဒီအိမ်မှာ တစ်ချိန်က ဝေသာလီမင်း သမီးရဲ့စိန်သရဖူနှင့် ပတ္တမြားဘယက်ကြီးတို့ တဖြတ်တခိုး သိမ်း ဆည်းထားသည်ဟု သူသိခဲ့ရပါ၏။ များစွာသောရွှေချောင်းတွေ ထက် ထိုအရာကို သူ ပို၍အလိုရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူပေး ဆပ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေက နည်းသလား။ ခိုးဖွက်မှုပညာရပ်တွေကို လူမျိုးစုံဆိုမှာ သင်ယူ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရချိန်တွင် မိမိဗာသာ တိတ် တဆိတ် ကြိတ်ကုနိုင်ရန် ဆေးပညာတွေသင်ယူ ပြီးတော့ စက် ပစ္စည်းများကို ကျင်လည်စွာအသုံးပြုနိုင်အောင် စက်မှုလက်မှုတွေ ကို သင်ယူပြီး ခုလိုပိုင်နိုင်စွာ ဒီအိမ်ထဲဝင်နိုင်ရန် သူပေးခဲ့ရတဲ့ အချိန်က သုံးနှစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အခုတော့ သူလုပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ မကြာခင် သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်ဝလာပေတော့မည်။ သူ

မပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

သူက အုတ်နံရံကြီးကို ကျွမ်းကျင်စွာပင် လက်အိတ်ကို အသုံးပြုရင်း ကြောင်တစ်ကောင်နယ် မှောင်ရိပ်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ် တက်ကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်သာ ဝင်ဆန့်သည့်မှန်ပေါက် လေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ထိုမှန်ပေါက်လေးကို လတ်နှင့်အသာလေး မဖွင့် ကာ ကျဉ်းမြောင်းသောထိုအပေါက်လေးမှတစ်ဆင့် ခက်ခက်ခဲ ခဲပင် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် သူသတိတော့ ထားနေရပါသည်။ ကင်မရာ နှင့် အချက်ပေးခလုတ်များ ချိတ်ဆက်ထားသည့်နည်းပညာကို သူသာမသိခဲ့လျှင် သူ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပင် လူမသိသူမသိ သပြီလ် ပြီးဖြစ်သွားမှာ ကေနပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သက်တော်စောင့်နှင့် အိမ်ခေါ် လုံခြုံရေးတွေကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုထားသော ထိုအိမ်ကြီးနှင့် အိမ်ရှင်မိသားစုရဲ့ရပ်တည်မှုကလည်း ခမ်းနားလှပါ၏။

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးချိန်မှာ တော့ မြေအောက်လှေကားလမ်းလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ၏။ ထိုအခါမှာတော့ သူက မဖြစ်မနေ ကင်မရာတစ်လုံးကိုဖြတ်ကျော်

ရပေလိမ့်မည်။ လူရိပ်ဖြတ်သွားလျှင်ပင် ပုံရိပ်ကြောင့် အချက်ပေး မီး ပေါ်လာနိုင်သဖြင့် သူက ထိုကင်မရာရဲ့နောက်မှ ကင်မရာကို သေချာစွာကြည့်ပြီး မျက်နှာကျက်ပေါ် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်ပြီးမှ ထိုကင်မရာရှိပါယာကြိုးတစ်မျှင်ကို တိခန့်နေအောင်ပင် သုံးလက် မမျှရှိသော ပလာယာနှင့် ကိုက်ဖြတ်လိုက်လျှင် ထိုအချက်ပြမီး ကို သူဘာမှစရာရှိတော့မှာလဲ။ သို့သော် သူ့အတွက် အချိန်နည်း သွားပါပြီ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းသာ လုပ်ငန်းကိုပြီးမြောက်အောင် မလုပ်နိုင်ပါက သူ့ကျိုးစားထားခဲ့သမျှတွေက သံထဲရေသွန်ဖြစ် ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူက မြေအောက်လမ်းသို့ဆင်းခဲ့ပြီး မှ လေဆာရောင်ခြည်များကို ကျွင်လည်စွာခုန်ကျော်ကာ မှန်အိမ် ထဲမှ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့်သရဖူကို ငေးကြည့်မနေနိုင်တော့ ပါဘဲ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှအသင့်ပါလာ သံမဏိချောင်းကိုထုတ်ပြီး မှန်အိမ်ကိုခတ်ထားသောသော့ကိုဖွင့်ကာ သရဖူကို ကျောပိုးအိတ် ထဲသို့ စနစ်တကျထည့်ပြီး အနက်ရောင်မှန်အိမ်ထဲမှ နီရဲနေသော လည်ဆွဲကိုတော့ ခါးပတ်နှင့်တွဲထားသော သေးငယ်သည့်အိတ် ထဲသို့ထည့်ကာ ဇစ်ကိုစနစ်တကျပိတ်လိုက်ပြီးမှ လေဆာရောင်

ခြည်များကိုရှောင်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်ထိ အိမ်က ပကတိတိတ်ဆိတ်နေသေးပေမယ့် နောက်ထပ်ငါးမိနစ်ဆိုလျှင်တော့ မသေချာတော့သဖြင့် သူက လာရာလမ်းအတိုင်းပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး လာခဲ့စဉ်ကလိုတော့ မိုးကာကိုပြန်မဝတ်နိုင်တော့၍ မူရင်းဝတ်စုံနှင့်ပင် ရေပိုက်လိုင်းမှတစ်ဆင့် မိမိ၏ကားဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူက ခေါင်းပေါ်မှ တင်ကျန်နေသောရေစက်များကို ခါချနေစဉ်တွင်

“သုံးနာရီ... ခင်ဗျား အချိန်တိကျသားပဲ”

ဟု တစ်ဖက်မှ အေးစက်စက်ဆိုလာသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ကားကိုမှီကာ ရပ်နေသောဂရမ်မီကို အေးဆေးစွာပင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ခင်ဗျားက သုံးဂဏန်းကို သိပ်ခရေမီဖြစ်တယ်နဲ့တူတယ်။ သုံးလကြာပြီးနောက် သုံးနာရီ၊ သုံးရက်နဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခိုးမှုကတော့ ငါးခုမြောက်ပဲ။ ကျုပ်ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ဒါက ခင်ဗျားရဲ့နောက်ဆုံးခြေလှမ်းထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုကြည့်မရတဲ့အထဲမှာ အဲဒီလိုတော်နေတဲ့အချက်လည်းပါတယ် ဂရမ်မီ”

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကိုကြည့်မရတာ နှစ်ချက်ရှိနေလေတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် ပိုလိမ့်မယ်။ နံပါတ်တစ် ခင်ဗျားက တော်တာထက် ကျုပ်ကိုအရူးလုပ်တယ်။ နံပါတ်နှစ် ကျုပ်ကို အရူးလုပ်ရုံမကဘူး ကျုပ်နှမရဲ့နှလုံးသားကို ဝါးစားပစ်ပြန်တယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ အဲဒီလိုစကားပြောဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ဒေါ်လာသန်းချီတန်တဲ့ပစ္စည်း သယ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ထပ်ပြီးမဖြစ်ချင်ဘူး”

“နောက်ထပ်လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားမှာ စိုးလို့လား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ယောက်ျားထင်ပြီး ချီးကျူးမိခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီလို ချီးကျူးမိခဲ့တဲ့ကျွန်တော်က သိပ်ကို သူ့ရဲ့ကောင်းဆန်လွန်းသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဘာ!”

သူ့ရဲ့စကားကို ဂရမ်မီက ဒေါသထွက်သွားမှန်းသိပေ

မယ့် သူ မသိချင်ယောင်ပြုကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ဟန်ပြင်လိုက်
တော့...

“မင်းရဲ့အိတ်ကို ချထားလိုက်ပါ ထရိုင်အန်ဂယ် ရှုနက်
ဝါ”

“ဆောရီးပဲ ဂရမ်းမီ”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်သားမှာ ခြေလက်တို့ လှုပ်ရှား
သွားရပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်က ဘာတစ်ပြန် ကျား
တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်နေသည်တွင် လက်ရည်ညီနေသဖြင့် မည်သူ
မှမနိုင်ကြသေးခင်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မီးမောင်းကြီးက ဖြာခနဲ
ကျလာခဲ့ရပါသည်။

သူသိလိုက်ပါသည်။ ထိုနေရာမှာ သူဆက်ရှိနေသေး
လျှင် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ဘွတ်ဖိနပ်ရှိခြေဖနှောင့်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါ
၏။ သည်တွင် သူ၏ဖိနပ်မှ ဘီးလုံးလေး ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။
ထိုအခါမှာတော့ သူက ကျင်လည်စွာပင် ဂရမ်းမီကိုရှောင်တိမ်းပြီး
စက်တိုက်ကို ကျင်လည်စွာစီးကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါ၏။

ဂရမ်းမီက သူ့ရဲ့ကားနှင့်ပင် နောက်မှထပ်ချပ်မကွာ လိုက်

လာမယ်ဆိုတာ သူ့ကြိုတွက်မိပြီးသားပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ရဲ့ကား
တွင် ဆီအနည်းငယ်သာ ဖြည့်ထားခဲ့ပါသည်။

ကားလေးက အန္တရာယ်ကင်းသောနေရာရောက်အောင်
သူက ဂရမ်းမီကိုဆွဲခေါ်ရပေလိမ့်မည်။ ပြီးမှ မျက်ခြည်ဖြတ်ရပေ
မည်။ ဂရမ်းမီက ကားဆီပြတ်ချိန်တွင် သူ့ကိုမျက်ခြည်ပြတ်သွား
ပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှာ ဂရမ်းမီက မချီတင်ကဲခံစားရပြီး ရရာ
ကားကို တားဆီးကာ သူ့နောက် မှန်းဆလိုက်နေချိန်တွင် သူက
ပုန်းခိုနေရာမှထွက်ပြီး ကားနောက်ဖုံးမှ ဆီပုံးကိုထုတ်ကာ ဆီဖြည့်
ပြီး သူ့ရဲ့ပင်မနေရာ ပြင်ဦးလွင်ကို အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ပြန်ရ
ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေရာမှာမှသာ သူ့ရဲ့ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေက လုံခြုံမှု
လေး ပြင်ဦးလွင်ရှိ မြေအောက်ခန်းထက် လုံခြုံတဲ့နေရာကတော့
အင်္ဂလန်ပေါ့။

အခန်း (၂၇)

သူ ပြင်ဦးလွင်သို့ရောက်သွားချိန်မှာ နံနက်ရှစ်နာရီ ရှိပါပြီ။ သူက ကားကို အိမ်၏အနောက်ဘက်ရှိ ပန်းခြံထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ အိမ်ထဲဝင်ရန် အိမ်ရှေ့ပေါက်သို့ လာခဲ့သည်တွင် သူ့ကို အံ့အားသင့်စရာမြင်ကွင်းက ဆီးကြိုနေခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ၏ထနှောင်းရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထနှောင်းရာက အဝတ်အိတ်ကလေးပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး ခွေခွေလေး အိပ်ဖျော်နေခဲ့ပါသည်။ သူ စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။ သူ့ကို ထနှောင်းရာက ဘာများ ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမှာလဲ။

“လူလေး... ပြန်လာပြီလား”

ဟုအသံကြားတော့မှ သူကလှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ထနောင်းရာကို မြင်တော့ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ လူတစ်ယောက်လုံး သူ့အနားရောက်နေသည်ကို ဘာကြောင့် သူမသိလိုက်တာလဲ။

“ဒီမိန်းကလေးရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဗျာ!”

“လူလေးရဲ့မိန်းကလေးလား”

သူပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

“ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါက မိန်းမကောင်းလေးပါ။ လူလေးကို ချစ်ရှာတယ်ထင်တယ်။ နို့မဟုတ်ရင် မြန်မာမိန်းကလေးက ဒီလို ကျွန်ုပ်မဆည်နိုင်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုးမလုပ်ဘူး။ အဘက စိတ်မချနိုင် လို့ သူ့ကိုလာလာစောင့်ကြည့်နေတာ။ သူက နေ့တိုင်းငိုနေတယ်။ ပြီးတော့ လူလေးအထင်လွဲနေပြီတဲ့။ လူလေးက မုန်းနေရင် သူလည်း အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ လူလေးက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပါ။ လူလေး ပျော်ရွှင်ရမှာပါ။ လောကမှာ ငွေနှိမ့်ယူလို့မရနိုင်တာ စစ်မှန်တဲ့ပျော်ရွှင်မှုပဲ လူလေး။ လူလေးရှေ့ရောက်လာတဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို လူလေးက ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပါ။ ပျော်ရွှင်

မှုက တစ်ခါဆုံးရှုံးပြီးရင် ငွေဘယ်လောက်ပုံပေးပေး ထပ်မရနိုင်တော့ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုကိုမသိတဲ့လူက လူဖြစ်နေလည်း ဘယ်တော့မှမပြည့်စုံဘူး လူလေး”

ဟုသာဆိုပြီး သူ့ကိုလေးနက်စွာကြည့်ကာ ထွက်သွားသောအခါရဲ့ကျောပြင်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရပါ၏။ နာကျင်စွာပင် သူမကိုငေးကြည့်နေခဲ့ရာ သူမက လှုပ်လာပြီး...

“ဟင်! တြိဂံ၊ ရှင်ပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်ပြီး သူ့ကိုပွေ့ဖက်လာသဖြင့် သူက ထနောင်းရဲ့လက်များကို ဖယ်ရှားကာ သော့ဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ထနောင်းကပါ သူ့နည်းတူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၍ သူက...

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်ကိုချစ်တယ် တြိဂံ”

ဟု ဖြူဖျော့နေသော နှုတ်ခမ်းလေးမှဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့နှလုံးသားမှာ လှုပ်ခတ်သွားရပါသည်။

“ရှင်နဲ့အတူ သာယာတဲ့ဘဝလေးမှာ နေချင်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုချစ်လို့ ဟား... ဟား...”

ရယ်ရတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဆင်တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ မိသွားခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုက်၊ ရှင်မားနေပြီ။ ထနောင်း တကယ် မသိခဲ့တာပါ”

“မင်းရဲ့ပါးစပ်က ဘယ်တော့မှများ အမှန်စကားထွက်လာမှာလဲ ထနောင်းရာ”

“ကြိုက်၊ ထနောင်းကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ထနောင်းရင်ထဲ တကယ်ခံစားရတယ်။ ကြိုက် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုက်ကို ထနောင်း သိပ်ချစ်တယ်”

“ဒီစကားတွေ မလိုအပ်တော့ဘူး၊ ထနောင်းရာ။ မင်း ပြန်တော့”

“ဟင့်အင်း... ထနောင်းက ရှင်နားမှာနေဖို့ ထွက်လာတာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူက ထနောင်းရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထနောင်းရာရဲ့မျက်လုံးတွေက ဝါနေပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက ကွဲအက်ကာ ဖြူဖျော့နေပါသည်။ ထနောင်းရဲ့ပုံက မျက်စိရည်တွေနှင့်မို့ သူ့ရင်ထဲခံစားရပါသည်။

ခံစားရလေမပေါ့။ သူကလည်း ထနောင်းကိုချစ်ခဲ့တာပဲလေ။ ထနောင်းက သူ့ရဲ့ပထမဆုံးချစ်ရသူလေ။ သို့သော်...

“မင်းပြန်ပါ ထနောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုထပ်ပြီး မနှောက်ယှက်ပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီနေရာက ကျွန်တော်ရွှေတော့မှာပါ။ မကြာခင် ဂရိမ်ရောက်လာတော့မယ်”

“ဟင့်အင်း... ထနောင်းလည်းလိုက်မယ်”

“မင်းမလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ထနောင်းရာ သိပြီးသားလူမျိုးပါ”

“ဟင့်အင်း... ထနောင်း ကြိုက်ကိုချစ်တယ်”

ဪ... ခက်ပါရဲ့ကွယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလား။

“ကျွန်တော့်ဆီ မလာပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဘဝက သိပ်ကိုမှောင်မိုက်တယ်”

“အလင်းရောင်ကို ကြိုက် မသိချင်နေတာပါ။ လက်ခံလိုက်ပါ ကြိုက်၊ ထနောင်းရဲ့အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကားချပ်ကိုတော့

လက်ခံနိုင်ပြီး ဘဝရဲ့အလင်းရောင်ကိုတော့ ဘာလို့လက်မခံနိုင်
ရတာလဲဟင်”

သူတွေဝေသွားရပါသည်။

“ထနှောင်းက ငွေတွေကိုမချစ်ပါဘူး။ တြိဂံကိုပဲ ချစ်
တာပါ။ တြိဂံရော ထနှောင်းကိုမချစ်ဘူးလားဟင်။ ထနှောင်းက
တြိဂံအတွက် သာယာတဲ့ဘဝကို ဖန်ဆင်းပေးချင်တာပါ။ ကမ်း
လှမ်းနေတဲ့ထနှောင်းရဲ့လက်တွေကို တြိဂံက ရိုက်ချတော့မလို့
လားဟင်”

သူငြိမ်ကျနေရပါသည်။

“ထနှောင်းအတွက် ပူလောင်တဲ့ငွေကြေးတွေ မလိုပါ
ဘူး။ စုတ်တံတွေ၊ ဆေးရောင်တွေနဲ့ တြိဂံရဲ့အချစ်ပဲ လိုတာပါ။
ထနှောင်းတို့ ဘဝကို လူပီပီဖြတ်သန်းကြရအောင်လား တြိဂံရယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လူသားတစ်ယောက်ပါ။ လူပီသတဲ့
ဘဝကို မလိုအပ်ဘဲရှိပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အခြေအနေက
နောက်ပြန်လှည့်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း... ရပါတယ်၊ အပြစ်တွေကို ဝန်ခံလိုက်ပါ
တြိဂံရယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး”

“နှစ်ပေါင်းများစွာ မသေမချင်း မှောင်နေမှာထက်စာ
ရင် နှစ်အနည်းငယ်ပဲ အမှောင်ခံလိုက်ပါလား တြိဂံရယ်။ ထနှောင်း
လေ၊ တြိဂံကိုပဲ မျှော်နေပါ့မယ်။ ထနှောင်းလေ၊ တြိဂံနဲ့အတူ
ရိုးသားတဲ့ဘဝလေးမှာ နေချင်တယ်”

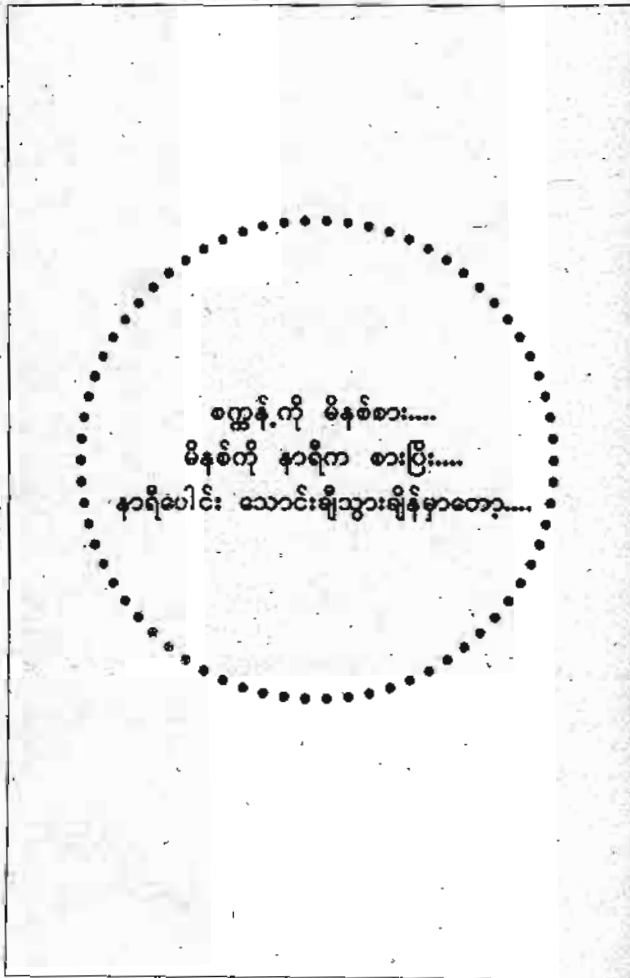
ဟုဆိုကာ သူ့ရဲ့ကျောပြင်လေးကိုမှီကာ တသိမ့်သိမ့်
ရှိုက်ငိုနေရှာသောထနှောင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ မောပမ်းသွားရ
ပါသည်။

“တြိဂံကိုမျှော်လင့်ပြီးမှပဲ ထနှောင်း အသက်ရှင်ချင်ပါ
တယ်”

ဟုဆိုကာ ပျော့ခွေသွားသော ထနှောင်းကြောင့် သူက
လန့်ကာ ထနှောင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ထူလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်တွေ
ပူနေသောထနှောင်းက မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျ၍ မေ့မျောနေ
ခဲ့ပါပြီ။

“ထနှောင်းရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထနှောင်းကိုသိပ်ချစ်
ပါတယ်” ဟု တီးတိုးညည်းမိလိုက်ပါတော့၏။

၃၂၈ နိမိတ် နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၈)

မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များနှင့်လူတစ်ယောက်က အဆောက်
အဦးခပ်စုတ်စုတ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုလူရဲ့ပုံက ညစ်နွမ်းနေပေမယ့်လည်း မျက်လုံးတွေ
ကတော့ တောက်ပနေခဲ့ပါသည်။

ထောင်မှထွက်တဲ့နေ့နဲ့ ရှင်ပြုတဲ့နေ့က မြန်မာယောက်ျား
လေးများအတွက် အပျော်ဆုံးဆိုရင် သူ့အတွက်လည်း ဒီနေ့က
အပျော်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ရပေလိမ့်မည်။

“ကြို... ”

ထိုအသံလေးကြားလိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ အေးမြသွား
ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါက သူ့ဘဝထက် ချစ်ရသူလေးရဲ့အသံလေး။

အသံလာရာဆီသို့ သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရန်သူတော်ကြီး ဂရမ်မီနှင့်အတူ ချစ်ရသူလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ချစ်ရသူလေးက သူ့ထံသို့ပြောဝင်လာပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပါသည်။ သူကလည်း ချစ်ရသူလေးကို ကြင်နာစွာ ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာနှင့် ရန်သူတော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ရန်သူတော်ကြီးက ပြုံးပြီး သူ့တို့ကိုကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

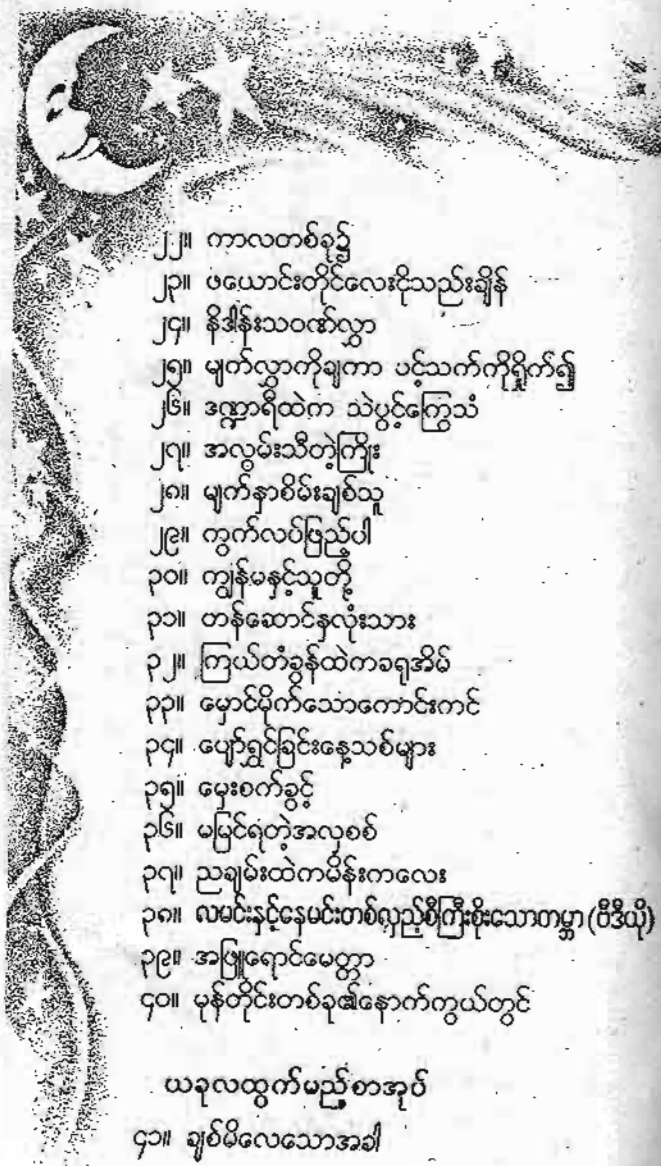
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ထိုအချိန်မှာတော့ ပြုံး၍နေခဲ့ပြီလေ။ သူ့ရဲ့ဝက်ပါဘဝထဲမှ အလင်းရောင်ကတော့ သူ၏ချစ်ရသူလေးထံနှောင်းရာပဲ ဖြစ်နေပါတော့၏။ သူကတော့ ချစ်သူလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဝက်ပါဘဝထဲမှ နှုတ်ထွက်တော့မှာလား။ ဒါဆို ဂရမ်မီဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီးကရော...

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...

မယ်ခိုင်

- ထွက်ပြီးသောစာအုပ်များ
- ၁။ ချစ်သူပေဗူးလွှာ
 - ၂။ ရည်းစားဦးကျိန်စာ
 - ၃။ ထပ်ချွန်မိုး
 - ၄။ သဲမုန်တိုင်းရဲ့နှလုံးသားစိန်ခေါ်သံ
 - ၅။ အိုအေစစ်ကိုရှာဖွေကြသူများ
 - ၆။ နှလုံးသားတွန်သံ
 - ၇။ ဆူးမဲ့နှင်းဆီ (ဗီဒီယို)
 - ၈။ အဖြူရောင်သက်တံ
 - ၉။ မိဖုရားလားကေရီ
 - ၁၀။ ကြယ်တစ်ပွင့်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း (ဗီဒီယို)
 - ၁၁။ ပန်ခ်ချစ်သူ
 - ၁၂။ ကဗျာလွတ်ပွဲတော်
 - ၁၃။ ပထမ မတုတ်သော ပထမလူ
 - ၁၄။ တောသူလေး
 - ၁၅။ မြူနှင်းလို့လေလိုတိမ်လို
 - ၁၆။ ပေါက်ပန်းပမာ
 - ၁၇။ ရင်ခွင်ချိန်
 - ၁၈။ နှင်းပွင့်ခိုင်ယာရီ
 - ၁၉။ ဥက္ကာပျံနှလုံးသား
 - ၂၀။ မျှော်ငြောင့်များ
 - ၂၁။ သမိုင်းကရာဇင် (ဗီဒီယို)

- ၂၂။ ကာလတစ်ခု၌
၂၃။ ဖယောင်းတိုင်လေးငါးသောင်းချိန်
၂၄။ နီဒါန်းသဝဏ်လွှာ
၂၅။ မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သက်ကိုမှိုက်၍
၂၆။ အဏ္ဍာရိထဲက သံပွင့်ကြွေသံ
၂၇။ အလွမ်းသီတဲ့ကြိုး
၂၈။ မျက်နှာစိမ်းချစ်သူ
၂၉။ ကွက်လပ်ပြည့်ပါ
၃၀။ ကျွန်မနှင့်သူတို့
၃၁။ တန်ဆောင်နှလုံးသား
၃၂။ ကြယ်တံခွန်ထဲကရေအိမ်
၃၃။ မှောင်မိုက်သောကောင်းကင်
၃၄။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ
၃၅။ မှေးစက်ခွင့်
၃၆။ မမြင်ရတဲ့အလှစစ်
၃၇။ ညချမ်းထဲကမိန်းကလေး
၃၈။ လမ်းနှင့်နေမင်းတစ်လှည့်စီကြီးစိုးသောကမ္ဘာ (ပီဒီယို)
၃၉။ အဖြူရောင်မေတ္တာ
၄၀။ မုန်တိုင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင်

ယခုလထွက်မည့်စာအုပ်
၄၁။ ချစ်မိလေသောအခါ

BURMESE
CLASSIC